

Tôi Có Thể Bao Dưỡng Anh Không?

Contents

Tôi Có Thể Bao Dưỡng Anh Không?	1
1. Chương 1: Chào Anh	2
2. Chương 2: Hôn Môi	3
3. Chương 3: Biểu Dương	5
4. Chương 4: Nụ Hôn Nơi Phòng Học	6
5. Chương 5: Hàn Dữ Tiểu Và Thẩm Văn Hiền	8
6. Chương 6: Bướm Đêm	10
7. Chương 7: Hoa Hồng Và Chocolate	11
8. Chương 8: Hình Như Em Càng Thích Anh	14
9. Chương 9: Cavat	16
10. Chương 10: Trước Kỳ Thi	18
11. Chương 11: Trong Lòng Có Người	19
12. Chương 12: Thực Đạo Nan	20
13. Chương 13: Chỉ Đạo Diễn Xuất	22
14. Chương 14: Kem Và Đau Dạ Dày	24
15. Chương 15: Nghĩa Trang Hoa Sam	26
16. Chương 16: Quá Khứ Của Ngu Hành Chu	27
17. Chương 17: Anh Cũng Nhớ Em	29
18. Chương 18: Ngủ Ngon, Chung Ninh	31
19. Chương 19: Trái Chanh Nhỏ	32
20. Chương 20: Tạm Biệt, Chung Ninh	34
21. Chương 21: Đạo Này Anh Có Khỏe Không?	37
22. Chương 22: Anh Cũng Chỉ Là Kẻ Bại Hoại Bị Chính Nghĩa Đánh Bại	39
23. Chương 23: Anh Thích Em	41
24. Chương 24: Chung Uẩn	43
25. Chương 25: Được	45
26. Chương 26: Tiểu Phiên Ngoại Chen Ngang	47
27. Chương 27: Chanh Đường	48
28. Chương 28: Trọ Ở Trường	50
29. Chương 29: Dục Vọng Chiếm Hữu	52

Tôi Có Thể Bao Dưỡng Anh Không?

Giới thiệu

Từ đó tới giờ thường các bạn đọc truyện đều là những ông lớn bao nuôi những tiểu bạch thủ thì câu chuyện này lại ngược lại.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-co-the-bao-duong-anh-khong>

1. Chương 1: Chào Anh

Có một bạn thụ là tiểu thiếu gia mềm mại ngoan ngoãn, phẩm chất học hành ưu tú, cầm kì thi họa đều tinh thông, ngoan ngoãn ngại ngùng hết cục một trắng.

Nhưng cậu có một bí mật lớn động trời.

Cậu thích một ngư lang, lại còn là người đứng đầu bảng ở hộp đêm.

Đã là đầu bảng thì luôn đắt, nhưng tiểu thiếu gia chẳng có gì khác ngoài nhiều tiền.

Cậu nhờ vả bạn gay hỏi thăm xem anh công đứng đầu bảng kia thích kiểu người gì, kim chủ phải như thế nào mới có thể bao dưỡng anh.

Kết quả anh công đứng đầu bảng không phải ngư lang, anh là ông chủ hộp đêm ngư lang, cho nên tin tức cậu nghe ngóng được sai rồi...

Bạn gay dùng sắc mặt đau đớn nói với cậu, anh công đứng đầu bảng thích cuồng dã, càng cuồng dã càng tốt.

Tiểu thiếu gia về nhà lật qua lật lại hai chữ “cuồng dã” này mà suy ngẫm thật lâu, ngày hôm sau cậu đeo balô, mặc áo sơ mi trắng, giả vờ đi mua sách. Đến hộp đêm thì thay đổi trang phục theo gợi ý hữu nghị từ bạn gay.

Áo da báo quần jean thùng lố, trên cổ đeo dây xích vàng thật lớn, mười ngón tay đeo tám cái nhẫn.

Sau đó cậu “cuồng dã” bước vào hộp đêm, cuồng dã bước đến trước chỗ công đang ngồi, cuồng dã rút blackcard ra.

Công nhướn mày, lòng thầm nghĩ nhóc con nhà ai đến cửa gây chuyện đây, nhưng cái ngoại hình này cũng đúng khẩu vị anh lắm.

Kết quả, anh mở to mắt nhìn gương mặt trắng của thụ từ từ đỏ lên thành màu hồng phấn, đứng thật nghiêm chỉnh, hai tay đưa thẳng, giọng nói thiếu niên mềm nhũn vang lên

“Chào anh, xin hỏi tôi có thể bao dưỡng anh không?”

Công dụi đầu thuốc lá trong tay, trong ánh nhìn hoảng sợ của thuộc hạ, anh cười nói “Được thôi”

Công vốn cho rằng thụ là kiểu tiểu thiếu gia nhiều tiền thường thấy, có thể bước vào hộp đêm của anh thì hẳn chẳng phải đứa ham học ngoan ngoãn gì, tuy cậu nhìn rất là ngoan.

So với thụ công gần như đã là người trưởng thành trước một thế hệ, tự nhận bản thân cũng có thể thành nửa người giám hộ rồi, muốn giám sát chuyện học hành của thụ cho tốt, bảo thụ làm xong bài tập thì lại hện sau.

Kết quả sau nửa tiếng thụ đã làm xong bài tập, còn vô cùng đẹp đẽ tử tế, ngoan ngoãn nộp bài tập cho công duyệt, lại còn nhỏ nhẹ hỏi “Xin hỏi chúng ta có thể hện hò chưa?”

Công nhìn chữ viết thanh tú đẹp đẽ của thụ, im lặng gật đầu.

Công còn giao hện với thụ, nếu thụ lần sau tiến bộ mười hạng, thì anh sẽ có thưởng.

Ánh mắt của thụ sáng lên nhưng lại nhìn công đầy khó xử.

Công bị ánh mắt hoang mang của thụ làm giật mình, nghĩ thầm quả nhiên mình đưa ra yêu cầu quá đáng rồi “Nếu không thì tiến bộ năm hạng?”

Thụ dùng giọng nói vô cùng nhỏ thương lượng với anh “Tiến bộ ba hạng được không? Lần trước tôi đứng thứ nhất toàn trường, đứng thứ ba toàn thành phố, thật sự không thể tiến bộ thêm nữa rồi.”

Công “...Tôi không hiểu lắm thế giới của học bá các cậu”

Công mang ý xấu hỏi thụ “Làm một thiếu niên cuồng dã bắt lương mà sao cậu học tốt vậy?”

Thụ ghen lời, chững chạc nghiêm trang nói “Tôi là một thiếu niên bắt lương học giỏi”

Vì chứng minh bản thân thực sự cường đã thực sự bất lương, cậu kéo tay áo khoe hình xăm dán, trên cánh tay trắng tinh tể có một mảng hoa văn to.

Công tập trung nhìn thì thấy rõ có chuột Mickey, vịt Donald và Snoopy.

May quá không có lợn Peppa.

Tiểu thiếu gia mới bao dưỡng công hộp đêm không bao lâu, ngày nào cũng chạy đến hộp đêm tìm công.

Có khách (cũng không) tìm đến công, bị thụ nhìn thấy. Công còn đang lo lắng thụ sẽ hiểu lầm thì lại nhìn thấy cậu cần môi, chạy đến kéo tay anh giấu ra sau lưng cậu.

Nhưng mà tiểu thiếu gia rất lùn, chỉ tới ngang vai công, căn bản là không giấu được.

Cậu nghiêm túc nói với vị khách kia “Đây là người của tôi, anh cách xa anh ấy một chút, cảm ơn”

Đây là lần đầu tiên có người đứng phía trước che chở cho công, nghiêm túc làm tư thế bảo vệ cho anh.

Công xuất thân là tên côn đồ, một đường đao quang kiếm ảnh mới đến vị trí hôm nay, mấy năm nay khổ gì anh cũng ăn đủ cả, đau đớn gì cũng chịu rồi, ai cũng biết Ngu Hành Chu anh là một kẻ tàn nhẫn, chỉ biết sợ hãi đứng sau lưng gọi anh là Diêm La.

Bây giờ lại có một tiểu thiếu gia chẳng to hơn con mèo bao nhiêu, toàn thân mềm mềm còn vương hơi mẹ, lại muốn dùng bản thân chẳng cao to gì cho lắm của mình che chở cho anh.

Công cảm thấy mới lạ, cũng thấy thật thú vị.

Vị khách này thật ra là anh bạn A của công, gần đây cũng chẳng biết làm thế nào lại nghe được chuyện công bị một tiểu thiếu gia “bao dưỡng”. Bây giờ nhìn thấy tiểu thiếu gia thật rồi, một gương mặt ngoan ngoãn mặc áo da báo với quần da, nhìn không được bật cười.

“Tôi chỉ năm mươi vạn bao anh ta một ngày, cậu có làm được không?” Anh bạn A cố tình trêu đùa tiểu thiếu gia, trẻ con tuổi này cứ cho là trong nhà nhiều tiền thì cũng không được giữ quá nhiều.

Không ngờ tiểu thiếu gia gật đầu ngay lập tức, còn làm bộ sợ anh ta đổi ý, lập tức rút chi phiếu ra kí tên “Một trăm vạn, mua anh ấy hai ngày”

Sau đó nắm tay công bỏ chạy.

Tay cậu rất nhỏ, để nắm tay công thì hơi quá sức, thế mà vẫn nắm tay công thật chặt.

Công bị cậu kéo thẳng ra ngoài, chạy thật xa rồi tiểu thiếu gia mới đứng lại thở hồng hộc.

Tiểu thiếu gia vừa thở dốc vừa sờ trái sờ phải trên người công, hỏi “Bọn họ có bắt nạt anh không? Anh có bị ép rượt không, có khó chịu không?”

Dưới ánh trăng, tiểu thiếu gia còn chơi cái kiểu đầu điện giật, cổ đeo xích vàng bản to, móng tay sơn đen, nhìn rất buồn cười.

Nhưng công nhìn gương mặt trắng nõn sạch sẽ của tiểu thiếu gia lại cảm thấy đáng về cậu lúc này có chút đáng yêu.

Anh sờ mái tóc cậu, vì dùng keo xịt nên hơi cứng.

Anh cúi đầu dựa sát vào tiểu thiếu gia.

“Muốn hôn môi không? Tiểu thiếu gia?” Anh thấp giọng hỏi.

2. Chương 2: Hôn Môi

Tiểu thiếu gia chưa từng hôn, đến cả tay nữ sinh cũng còn chưa từng nắm.

Nhưng cậu nhìn công đẹp trai đến dọa người, còn có hai miếng môi mỏng đẹp đẽ, đỏ mặt, dùng giọng siêu nhỏ nói “Muốn”

Cậu ngại ngần nhìn công, nhắm mắt lại, lông mi rung rung giống như đôi cánh bướm đậu trên mặt.

Công là tay già đời chốn tình trường, dù là khi nghèo túng hay lúc công thành danh toại thì mỹ nhân quanh anh chưa từng ít.

Nhưng lúc này tiểu thiếu gia ngoan ngoãn đứng trước mặt anh, từ từ nhắm hai mắt, dáng vẻ hoàn toàn tin tưởng dựa dẫm vào anh lại khiến trong lòng anh hoàn toàn mềm xuống.

Anh nhẹ nhàng hôn tiểu thiếu gia một cái, thậm chí còn chẳng tính là một cái hôn, chỉ là môi chạm môi dừng lại vài giây rồi tách ra.

Cái sự ngây thơ mà chẳng ai có thể ngờ sẽ xuất hiện trên người công.

Nhưng chuyện này đã đủ khiến tiểu thiếu gia kích động. Cậu che miệng, dùng ánh mắt không dám tin mà nhìn công, có chút ngại ngần rồi lại vô cùng vui vẻ.

Một lúc lâu sau, cậu kéo công nhỏ giọng hỏi “Có thể thêm một lần nữa không?”

Công bật cười thành tiếng, anh phát hiện bản thân còn đáng giá hơn ngư lang kim bài trong tay, tiểu thiếu gia vùng tiền như rác này lại chỉ muốn vài cái hôn của anh.

“Cậu là kim chủ, cậu quyết đi” Công cúi đầu hôn tiểu thiếu gia thêm cái nữa.

Tổng cộng hôn mười lần, tương đương với giá mười vạn đồng một cái hôn.

Lúc công đưa tiểu thiếu gia về nhà, nhìn gương mặt ngây thơ ngoan ngoãn của tiểu thiếu gia thì nổi lên chút tò mò, trong thành phố này nhà giàu danh tiếng cũng chỉ có mấy nhà, có thể cho một học sinh trung học nhiều tiền tiêu vật như thế này thì càng ít.

Anh đang ngẫm nghĩ thì lại nghe thấy tiểu thiếu gia đang ngồi ghé phó lái hỏi “Tháng trước tôi đưa anh tiền bao dưỡng một tháng vẫn không đủ dùng phải không?”

Tiểu thiếu gia dùng năm mươi vạn bao anh một tháng.

Nhưng mà hôm nay trả giá với anh bạn A cứ lên cao chót vót, tiểu thiếu gia tính toán, tiền bao dưỡng công một tháng lên đến trăm vạn thì không được, về mặt vô cùng đau xót.

“Tôi không có nhiều tiền như thế” Tiểu thiếu gia vô cùng suy sụp đến mức sắp rơi nước mắt.

“Tôi, tôi thì chắc đến lúc mười tám tuổi rồi sẽ có rất nhiều tiền, anh có thể...” Tiểu thiếu gia muốn nói anh có thể chờ tôi không. Nhưng lập tức nhận ra hai người mới quen biết vài ngày, cậu không có tư cách yêu cầu anh đợi cậu.

Công không nói gì, anh biết lúc này việc anh nên làm nhất chính là lừa cậu tiểu thiếu gia này tin rằng anh thật sự rất đắt, làm cậu biết khó mà lui, đừng lãng phí thời gian với anh nữa, ngoan ngoãn về nhà tiếp tục làm bé ngoan.

Nhưng khóe mắt anh nhìn thấy giọt lệ treo trên mi mắt tiểu thiếu gia, một khắc trước còn là đứa trẻ hân hoan vì vài nụ hôn lúc này đã khổ sở đến khóc không thành tiếng.

Cậu tiểu thiếu gia này thật sự thích anh.

Công nhận thức rõ ràng được điều này.

Lần tiếp theo mở miệng nói chuyện, công không những không lừa tiểu thiếu gia anh rất đắt mà còn ma xui quỷ khiến tự hạ giá.

“Người kia gạt cậu thôi, hần ta chỉ trả có năm nghìn” Anh công hợp đêm tận lực bôi đen anh bạn A “Tôi không đắt đến thế, số tiền cậu đưa đủ bao tôi một năm rồi”

Hai mắt tiểu thiếu gia mở to, đôi con ngươi tròn xoe như sóc nhỏ

“Tôi, tôi ngày nào cũng đến tìm anh được không?”

Công cân nhắc một chút, cảm thấy không thể dạy hư trẻ nhỏ “Không được, thành tích học tập của cậu không được tụt hạng, tụt hạng rồi không được phép đến tìm tôi.”

Công muốn người ngồi bên mình vẫn là một học bá, nhưng cảm thấy cái thành tích đứng thứ ba toàn thành phố này không tụt cũng quá khó “Giữ nguyên thành tích trên hạng hai mươi toàn thành phố thì tôi sẽ gặp cậu”

Trong khi họ nói chuyện thì cũng đã tới nhà của tiểu thiếu gia.

Công ngừng đầu lên thì thấy, thủ phủ của thành phố, Chung gia.

Tiểu thiếu gia tên là Chung Ninh.

3. Chương 3: Biểu Dương

Công giao hẹn với tiểu thiếu gia cứ xếp trên hạng hai mươi toàn thành phố là có thể gặp mặt.

Kết quả lần thi sau đó thụ đứng thứ hai toàn thành phố, không hề bị tụt hạng mà còn tiến bộ, được khen thưởng trước toàn trường.

Người đứng thứ nhất cũng ở trong trường của họ, là một thiếu niên anh tuấn mà lạnh lùng, lúc đứng cạnh tiểu thiếu gia thì còn cao hơn cậu một cái đầu.

Lúc tiểu thiếu gia đứng trên bục lĩnh thưởng, công đứng ngay dưới khán đài nhìn cậu, anh là một nhà tài trợ của trường học, vốn hẳn là ngồi ở hàng ghế đầu, nếu anh muốn còn có thể tự tay phát giấy khen cho tiểu thiếu gia.

Nhưng anh vẫn nhớ rõ thân phận “ngư lang đầu bảng được tiểu thiếu gia bao dưỡng” của mình, kiên quyết ngồi ở hàng ghế cuối cùng.

Đây là lần đầu tiên công nhìn thấy tiểu thiếu gia mặc đồng phục, đồng phục của trường trung học là áo sơ mi trắng và áo khoác tây trang màu lam, trên mặt tiểu thiếu gia không có eyeline linh tinh, cả người trắng tinh sạch sẽ, ánh mắt vừa sáng vừa tròn, giống như một con nai con chưa dứt sữa, non nớt bảo cảo thành tích học tập đáng tự hào, làm gương cho bạn học cố gắng mỗi ngày. Cậu không cao lắm, micro đã hạ xuống mà vẫn còn cao hơn cậu, lúc nói thường phải kiễng ngón chân.

Công không nhịn được cười, lén lấy điện thoại quay lại cảnh này.

Anh nghe thấy các nữ sinh nhỏ giọng bàn tán, nói tiểu thiếu gia trông thế kia chỉ khiến tình thương của mẹ ở các cô bùng nổ thôi, nhưng Hàn Dữ Tiểu đứng đầu toàn thành phố đứng bên cạnh cậu thì dù đẹp trai nhưng quá lạnh lùng, đừng nói yêu đương, dù chỉ nói chuyện đôi câu với cậu ta cũng khiến bản thân cảm thấy tổn thương vì giá rét.

Công không để ý lắm liếc nhìn Hàn Dữ Tiểu, nhưng một cái liếc mắt này lại liếc ra vấn đề, Hàn Dữ Tiểu này sao lại giống với nhân viên phục vụ trong quán của anh thế?

Mà ở hàng ghế cách chỗ công ba dãy, bạn gay tốt của tiểu thiếu gia, cái người nhiệt tình cung cấp đạo cụ “cuồng dã” cho cậu, đang dùng ánh mắt chẳng thân thiện gì nhìn Hàn Dữ Tiểu, vừa nhìn vừa hừ hừ vài tiếng.

Album ảnh trong điện thoại của cậu ta, bức thứ nhất chính là Hàn Dữ Tiểu mặc đồng phục nhân viên đứng trong nơi xa hoa trụy lạc, nhìn thế nào cũng không phải nơi tốt đẹp gì.

4. Chương 4: Nụ Hôn Nơi Phòng Học

Lúc công bắt ngờ xuất hiện thì tiểu thiếu gia đang bị hai vị lớn tuổi giữ chặt lấy truyền thụ điều tâm đắc trong học tập, các bà dì nhìn dáng vẻ trắng trắng mềm mềm của cậu đều nhin không được véo má đôi cái.

Đợi đến khi anh cứu được tiểu thiếu gia ra ngoài thì một bên má cậu đã có dấu hồng hồng, trên gương mặt trắng tinh nhìn càng nổi bật.

Công phát hiện mình đang đau lòng.

Bản thân anh là cái kẻ trúng đạn cũng chẳng nhăn mày, bây giờ nhìn mặt tiểu thiếu gia có một dấu đỏ thôi lại cảm thấy chẳng dễ chịu chút nào.

Tiểu thiếu gia nhìn thấy công chưa kịp kinh hỉ đã lại nhớ ra bản thân lúc này không cuồng dã tẹo nào!

Không có áo da báo không có hình xăm chuột Mickey không có cả eyeline xinh đẹp!

Tiểu thiếu gia cuống đến loạn cả lên, đến cả bạn gay có thể cung cấp đạo cụ cũng bận đi làm phiền đứng nhất toàn thành phố rồi, chẳng thềm nhìn đến cậu.

“Chờ tôi hai phút”

Tiểu thiếu gia nói được một câu như vậy với công thì chạy ngay vào WC, lúc trở lại tuy rằng vẫn mặc sơmi với quần trắng cùng áo khoác tây trang, nhưng tay áo thì cổ tình gấp lên mấy vòng, còn vô cùng cố ý vô tình đưa ra trước mắt công.

Công nhìn qua cánh tay trắng trắng mềm mềm của tiểu thiếu gia không có hình dán chuột Mickey và vịt Donald mà là lợn Peppa, cũng rất là cập nhật xu hướng.

Hình xăm nhà ai mà bay màu nhanh thế, phải bồi thường đi...

Làm một đại ca có hình xăm to đùng kín lưng, công vô cùng tốt tính không vạch trần tiểu thiếu gia.

“Sao anh lại đến trường tôi?” Tiểu thiếu gia nhìn công đang ngắm cậu mãi chẳng nói lời nào, cậu đành mở miệng trước.

Công tạm thời chưa nghĩ ra phải nói gì, nhìn không khí học tập hăng hái tràn ngập khắp vườn trường thì nói linh tinh “Không phải hôm nay trường các cậu mở hội trường sao, tôi đến xem thôi”

“Lúc nhỏ không chăm chỉ học hành, tôi vô cùng hâm mộ những người có văn hóa, tới đây ké một chút tinh thần học tập”

Công nói vậy cũng không hẳn là nói dối, năm đó anh chưa học xong cấp II đã bỏ học, nhưng trước khi bỏ học thì gần như luôn đứng đầu lớp.

Sau đó là những năm tháng làm côn đồ lưu lạc, anh cũng từng vô số lần trèo tường trở lại trường học cũ, đứng trong bóng đêm nhìn bàn học của mình năm xưa, nghĩ thầm nếu không bỏ học thì hiện tại có thể có cuộc sống bình thường giống những người khác không, quan tâm nhất xem mình sẽ học đại học nào chẳng?

Nhưng anh cũng liền nhận ra cuộc đời mình đã chẳng còn có thể quay lại.

Tiểu thiếu gia từng nghe người trong hộp đêm nhắc tới, biết thời niên thiếu của công cực khổ.

Có lẽ cũng vì quá cực khổ nên mới vào hộp đêm, làm cái công việc này.

Nghĩ đến chuyện lúc cậu chưa biết công, anh đã phải chịu nhiều khổ sở đến thế nào, tiểu thiếu gia cảm thấy trái tim như bị ai véo một cái đau đớn.

Cậu cùng công bước đi dưới bóng cây trong sân trường, học sinh đều tập trung ở sân thể dục bên kia, đường bên này chẳng có người nào khác.

Tiểu thiếu gia cố gắng nhón chân, vòng tay ôm cổ công, nghiêm túc nói “Sau này anh ở cạnh tôi, tôi sẽ đối với anh thật tốt”

“Nếu anh muốn quay lại trường học, tôi cũng có thể nhờ chị giúp cho anh.” Tiểu thiếu gia cẩn thận quan sát sắc mặt công, sợ anh không vui “Anh thông minh như thế chắc chắn có thể đi học lại, tôi sẽ lo tiền sinh hoạt cho anh.”

Công im lặng một lát.

Anh nên nói với cậu thế nào về chuyện thật ra sau khi thành niên anh đã hoàn thành học vị cả rồi.

Nhưng mà anh cuối cùng lại chẳng nói gì.

Gió nhẹ thổi khẽ qua tán lá xanh vang lên âm thanh xao xác, ánh nắng thấp thoáng rơi xuống từ không trung dừng trên gương mặt tiểu thiếu gia.

Bỗng nhiên công rất muốn hôn lên vầng sáng đậu trên gương mặt cậu.

“Bây giờ tôi không muốn đi học” Công cười cười nói với tiểu thiếu gia “Nhưng mà đối với trường học của cậu thì tôi còn một tâm nguyện khác.”

Tiểu thiếu gia nhìn anh vẻ mặt nghi hoặc

“Tôi chưa từng nhận được nụ hôn trong phòng học.”

—

Nửa tiếng sau, hai người đứng trong phòng học không người, tiểu thiếu gia ngồi trên bàn học của mình, hai tay ôm cổ công.

Công đưa đầu lưỡi vào miệng cậu.

Nụ hôn lần này hoàn toàn khác với lần trước, công ôm thắt lưng cậu, đầu lưỡi tỉ mỉ chạm qua mỗi điểm trong miệng cậu.

Tiểu thiếu gia bị hôn đến choáng váng, cảm thấy cả trời đất đang xoay tròn.

Cậu ngửi thấy mùi nước hoa trên người công như cảm giác được khí tức tiêu điều của mùa thu, cậu còn thấy được hương vị thuần nhiên của đàn hương tỏa ra từ cổ áo của công, hòa lẫn trong cái hôn triền miên này.

Lúc công buông cậu ra, tiểu thiếu gia đã thở không ra hơi, cậu nắm áo công, trong mắt long lanh nước.

Công bị ánh mắt ướt sũng này nhìn đến tim mềm nhũn, bụng dưới cứng lên, cảm thấy không ổn.

Nhưng tiểu thiếu gia và anh hoàn toàn không cùng kênh suy nghĩ, đại khái là kiểu tuyển tập thơ phú với tạp chí tình yêu khác nhau.

“Giá mà tôi gặp anh sớm hơn một chút” Tiểu thiếu gia nắm áo anh nói nhỏ.

Công ôm cậu, hỏi “Vì sao?”

Tiểu thiếu gia không nói gì, chỉ ôm chặt công.

Công thật ra hiểu rõ ý cậu, anh cười nghĩ thầm nếu cậu biết anh sớm một chút thì có lẽ sẽ chỉ sợ hãi anh thôi.

Anh là Ngu Hành Chu bước ra từ bóng tối âm u, chẳng khác gì một con chó hoang.

Nhưng nhìn tiểu thiếu gia ngoan ngoãn mặc đồng phục trong lòng anh cũng hơi nuôi tiếc.

Nếu anh thật sự học cùng trường với tiểu thiếu gia, chắc sẽ sớm kéo người đến tay rồi.

Đáng tiếc không phải.

Anh là Ngu Hành Chu.

Người trưởng thành hiểu rõ giới hạn tiến lùi.

Điểm ấy anh vẫn làm rất tốt.

—

Cuối ngày, tiểu thiếu gia bị công kéo ra khỏi trường học, trong trường đã chẳng còn ai, sao sáng đã khoe màu, tiểu thiếu gia ghé vào lưng công mơ một giấc mộng.

Cậu mơ thấy công cầm một bó hoa lớn thổ lộ với cậu, đề nghị cậu làm bạn trai của anh.

Cậu nhếch môi cười tươi, chảy ra một dòng nước miếng đọng xuống lưng công.

5. Chương 5: Hàn Dữ Tiểu Và Thẩm Văn Hiên

Lúc tiểu thiếu gia và công đang chìm đắm trong cuộc hẹn hò lén lút nơi phòng học, bạn gay tốt của cậu, đang bận cưỡng ép đứng đầu toàn thành phố làm bài tập cho cậu ta.

Hàn Dữ tiểu vừa làm bài tập cho bạn gay tốt của tiểu thiếu gia, vừa thầm mắng cậu ta là một tên thiếu năng trí tuệ.

Trường trung học của họ quy định không được phép đi làm công ngoài trường, huống chi là nơi như hộp đêm. Nhưng tiền thưởng đứng nhất toàn thành phố cũng chẳng đủ Hàn Dữ Tiểu chi tiêu, cậu chẳng còn lựa chọn nào khác đành phải đi làm công.

Mà Thẩm Văn Hiên, cũng chính là bạn gay tốt của tiểu thiếu gia, đặc ý mang một loạt ảnh chụp đến trước mặt cậu, trong ảnh là cậu đang mặc đồng phục nhân viên phục vụ của hộp đêm.

Cậu lạnh mặt, cho rằng cái tên nhãi không nghề không học này sẽ làm nhục mình.

“Cậu muốn gì ở tôi?” Cậu buông ly rượu vang trong suốt xuống, lạnh giọng hỏi.

Thẩm Văn Hiên chớp mắt, không biết nên nói gì, thật ra cậu ta cũng chưa nghĩ ra bắt Hàn Dữ Tiểu làm gì.

Cậu ta và Hàn Dữ Tiểu cũng chẳng có thâm thù đại hận gì, nhưng Hàn Dữ Tiểu là ủy viên học tập của lớp, cậu ta không nộp bài tập là Hàn Dữ Tiểu nhớ tên cậu ta, dần dà, cậu ta vừa nhìn thấy Hàn Dữ Tiểu thì đã giật mình.

Nhưng bảo cậu ta buông tay cái chứng cứ phạm tội này thì thật không cam lòng.

Thẩm Văn Hiên chần chừ cả nửa ngày, đột nhiên nhìn cặp sách của mình, chợt lóe lên một ý tưởng, vội vàng móc hết đồng bài tập ra, chồng một đồng lên tay Hàn Dữ Tiểu.

Sau đó lại gọi một nhân viên phục vụ khác “Mở rượu, cậu ta theo tôi”

“Cậu ở đây làm bài tập cho tôi!” Thẩm Văn Hiên nhướn lông mày theo cách cậu ta tự cho là hung dữ nhất, rượu nhân viên phục vụ mang đến Thẩm Văn Hiên không uống, mới ngửi mùi thôi đã thấy sặc rồi.

Hàn Dữ Tiểu bắt đầu hoài nghi có khi nào đầu óc người này có vấn đề không.

“Cậu muốn tôi làm bài tập cho cậu?” Cậu hỏi.

Thẩm Văn Hiên đã cầm đồ ăn vặt lên, nhai như sóc chuột “Chung Ninh không chép bài tập cho tôi, cậu làm đi, không được để thầy giáo phát hiện. Không được thì tôi sẽ, sẽ đến đây làm loạn, ngày nào cũng đến, làm cậu bị trừ tiền lương!”

Hàn Dữ Tiểu im lặng hai giây, mắt nhìn chỗ rượu giá xa xỉ đã mở trên bàn, lúc này mới ý thức được Thẩm Văn Hiên đang cảm thấy mình gây sự với cậu...

Hàn Dữ Tiểu cầm bút, im lặng làm bài tập.

Thẩm Văn Hiên vô cùng vui vẻ, trong lòng đơn phương nhận định Hàn Dữ Tiểu đã là bại tướng dưới tay cậu ta.

Cậu ta ghé đầu lên bàn nhìn Hàn Dữ Tiểu “Sao cậu lại đến đây làm công? Không phải thi lần nào cậu cũng có học bổng à, kì nào tôi cũng thấy cậu xếp hạng cao hơn Chung Ninh nữa.”

Hàn Dữ Tiểu nhìn cậu ta như nhìn một tên ngốc “Không đủ tiền”

“Ồ...” Thẩm Văn Hiên cuối cùng cũng nhận ra mình hỏi một vấn đề rất mất mặt, nhưng nhìn Hàn Dữ Tiểu ngồi trong hộp đêm làm bài tập, mặt mày tràn ngập anh khí thiếu niên, cho dù mặc đồng phục của nhân viên phục vụ thì vẫn không giống người ở nơi này.

Hàn Dữ Tiểu vội vàng làm bài tập cho cậu ta, Thẩm Văn Hiên lại ngồi đánh giá người ta một hồi. Cậu ta phát hiện tuy Hàn Dữ Tiểu cao nhưng người cũng rất gầy, nhìn thế nào cũng có cảm giác đơn bạc.

Cậu ta còn chú ý tới trên tay Hàn Dữ Tiểu có rất nhiều chỗ trầy da, còn có cả vết chai, giống như người thường xuyên lao động tay chân.

Thẩm Văn Hiên nhìn đến mức cả người không thoải mái.

Cậu ta cũng không phải loại thích bắt nạt người khác, chỉ là vì Hàn Dữ Tiểu nhắc tên nhiều lần nên muốn trả thù một chút mà thôi. Nhưng cậu cũng không ngốc, giờ đang đánh giá riêng đôi tay của Hàn Dữ Tiểu thôi, cậu ấy vừa giành học bổng còn vừa đi làm công, vậy cũng đủ biết gia cảnh chắc chắn không tốt. Giờ trong lòng đã bắt đầu áy náy.

Đội Hàn Dữ Tiểu nhanh chóng hoàn thành chỗ bài tập thì đã thấy trước mặt xuất hiện một suất hamburger.

“Ở đây chẳng có cái gì ăn làm bữa khuya cả, cậu ăn được thì ăn đi” Thẩm Văn Hiên cứng nhắc mở miệng, nhìn kỹ còn thấy gương mặt cậu ta đang đỏ lên vì ngại ngùng “Tôi là kiểu...không bao giờ bắt người khác làm không công.”

Hàn Dữ Tiểu lại cùng ánh mắt như nhìn một tên ngốc để liếc Thẩm Văn Hiên.

Cái nhìn này làm Thẩm Văn Hiên xù lông, tức giận vợ lấy đồng bài tập đã làm xong “Tôi về trước, nếu thầy giáo mà phát hiện bài tập cậu làm thì tôi tìm cậu tính sổ”

Thẩm Văn Hiên chạy nhanh như dưới chân bôi mỡ, Hàn Dữ Tiểu ngồi yên một lát, kéo hamburger lại bắt đầu ăn.

Mặc dù là hộp đêm tư nhân nhưng cũng không phải dành cho người thường nên tay nghề của đầu bếp cũng rất tốt.

Hàn Dữ Tiểu ăn xong thì đi làm việc tiếp, cậu xem như vừa rồi tiếp một vị khách, quản lý cũng không trừ lương. Hết giờ làm còn cho cậu thêm hai trăm đồng.

“Khách gọi cậu cũng rất hào phóng, mở ngay một chai rượu đắt nhất, nhưng dù sao cậu cũng chỉ là phục vụ” quản lý vỗ vai cậu “Lúc nào mà không muốn chỉ làm phục vụ thì bảo tôi”

Hàn Dữ Tiểu không nói gì, cậu đi học muộn một năm so với bạn cùng lớp, năm nay đã mười tám tuổi. Thế nhưng cậu cũng không muốn nhận cái ưu đãi dài hạn này.

Trong bóng đêm, cậu cười lên con xe đạp cũ nát đi về nhà, nhớ đến gương mặt tức giận của Thẩm Văn Hiên, đột nhiên cảm thấy cậu ta cũng không đáng ghét như vậy.

Thật ra cậu không có ấn tượng gì với Thẩm Văn Hiên, ngược lại đối với Chung Ninh bạn thân của cậu ta thì tương đối có hảo cảm. Trước kia cậu cũng từng cảm thấy kỳ lạ loại học sinh ngoan như Chung Ninh sao lại làm bạn với loại vô công lười học như Thẩm Văn Hiên.

“Thật sự là ngu ngốc” Hàn Dữ Tiểu nhẹ giọng mắng một câu, nhưng cũng chẳng có chút phẫn nộ nào.

Tối hôm sau, cậu cứ cho rằng Thẩm Văn Hiên tức giận rồi thì sẽ không đến nữa, không ngờ đã lại thấy cậu ta ở vị trí quen thuộc kia.

“Cậu bắt chước chữ tôi cũng được lắm, môn ngữ văn đã qua cửa rồi” Thẩm Văn Hiên gọi hai phần hamburger, kéo cậu ngồi xuống ghế.

“Đại gia tôi đây quyết định để cậu làm bài tập dài hạn”

6. Chương 6: Bướm Đêm

Tiểu thiếu gia hôm nay mơ màng được công công về đến tận nhà, lúc tỉnh giấc thì trên người đang khoác áo của công mà công lại không có trong xe.

Cậu chui từ áo khoác ra nhìn thấy công đang hút thuốc, trong bóng đêm, công ngồi trước xe, hai chân thon dài tùy ý duỗi ra, chỉ mặc một chiếc sơmi, dưới sơmi là cơ bắp rắn chắc, lúc nhìn kĩ còn thấy được góc hình xăm lộ ra nơi cổ áo.

Anh thấy tiểu thiếu gia chui ra từ trong xe, trên đầu còn có mấy lọn tóc lộn xộn, không nhận được nụ cười.

Anh dụi điều thuốc trên tay, bước đến giúp tiểu thiếu gia sửa sang lại mái tóc.

“Nên về nhà thôi, tiểu thiếu gia, em ở bên cạnh anh cả ngày thế này người nhà không lo à?” Công hỏi.

Tiểu thiếu gia lắc đầu “Ngày nào em cũng báo cáo với chị, còn có cả bảo tiêu đi theo em, rất an toàn”

“Hơn nữa...” Tiểu thiếu gia nhìn anh cười “Em biết anh không phải người xấu.”

Công bật cười, quả nhiên vẫn là tuổi trẻ non nớt.

Cậu là tiểu vương tử lớn lên trong tháp ngà, còn anh là kẻ kiếm ăn trong đao kiếm, có thể nói là khác biệt như trời và đất.

Những chuyện xấu anh từng làm so với điều xấu nhất tiểu thiếu gia có thể tưởng tượng chỉ e phải cách đến một ngàn lần.

Nhưng anh không nói thêm gì, chỉ giục tiểu thiếu gia mau về nhà.

Nơi này chỉ cách nhà họ Chung hơn trăm met, anh nhìn tiểu thiếu gia lưu luyến vừa bước đi vừa quay đầu lại nhìn anh.

Công lại châm thuốc.

Khi này tiểu thiếu gia còn đang ngủ, anh nhận được một cuộc điện thoại, người gọi là một vị tiền bối của anh, người một tay giúp anh lên đến vị trí này.

Đại ca kia hỏi tình hình gần đây của anh xong lại nửa đùa nửa thật hỏi “Nghe nói cậu bị một bé con quán thân? Thế nào, muốn ổn định rồi hả, cho anh gặp cái xem nào?”

“Anh đùa gì thế?” Công cũng cười nói theo “Đứa nhóc kia tuổi cũng sắp đủ tuổi con em, sao emỡ làm hỏng nó, em có phải cầm thú đâu. Đại ca, anh cứ giục con anh đính hôn trước đi.”

Đại ca thở dài tiếc nuối “Hành Chu à, khi nào cậu mới có thể thoát ra đây. Chuyện quá khứ đã qua rồi...”

Công không nói gì, trước mắt lại hiện lên gương mặt tái nhợt yếu ớt, khuôn mặt kia ngâm trong làn nước lạnh băng, dùng ánh mắt tối tăm trống rỗng nhìn anh.

Anh nhắm chặt mắt, trầm mặc hút thuốc.

Đại ca biết khuyên không được nhưng cũng không từ bỏ ý định.

“Anh nghe bảo đứa nhóc kia tốt lắm, rất thích cậu. Cậu bảo không có tâm tư gì với người ta thì bây giờ cậu đang làm gì đấy? Ngu Hành Chu, cậu đừng có lừa anh, anh còn không biết đồ khốn nhà cậu thích cái gì sao?”

Ngu Hành Chu không để ý chuyện mình bị mắng là đồ khốn.

Anh nghĩ đến gương mặt đáng yêu tuổi trẻ của tiểu thiếu gia, dáng vẻ hăng hái lúc mặc đồng phục, bộ tây trang ôm lấy vòng eo tinh tế, nhón chân phát biểu trước toàn trường.

Anh cảm thấy bản thân chẳng phải chính là một tên khốn đó sao?

Biết rõ bản thân không thích hợp ở bên tiểu thiếu gia, lại cứ không chịu mở miệng.

Ba mươi mấy năm cuộc đời trước kia đều trôi qua trong hỗn loạn, thật vất vả mới an ổn được hai năm nay, một trái tim vừa thanh bình chút ít liền có cái bánh bơ ngọt như tiểu thiếu gia đưa đến trong ngực anh.

Ngốc nghếch nhìn anh như thế, cho rằng anh là ngư lang, tiêu tiền bao anh, còn vụng về ngốc nghếch mà đối xử tốt với anh.

Ngư Hành Chu im lặng thật lâu, ban đầu anh đồng ý để tiểu thiếu gia “bao dưỡng” chẳng qua là vì cảm thấy thú vị, chuẩn bị chơi với tiểu thiếu gia đôi ngày rồi sẽ ngả bài.

Kết quả sau đôi ngày anh lại chần chừ không dám mở miệng, mỗi lần lời đến bên môi rồi lại bị nuốt vào trong bụng.

Anh tiếc.

Tiếc khi đem một tiểu thiếu gia mềm mại như thế đưa cho kẻ khác.

Mỗi ngày nhìn tiểu thiếu gia mặc đồ da báo chạy đến, nhìn rõ ràng cậu ngoan ngoan lại học giả vờ hung dữ đã cảm thấy trong tim giống như có một mặt trời nhỏ.

“Đại ca, nhóc con kia chỉ nhất thời u mê em thôi” Ngư Hành Chu hút đến hơi cuối cùng của điếu thuốc, tàn thuốc rơi trên bộ đồ sang quý, cháy thành một cái lỗ.

“Đợi đến khi nhóc con lớn một chút, gặp nơi phồn hoa lại gặp người ưu tú thì sẽ nhanh chóng nhận ra lúc thiếu thời thích một ông già như em là việc đáng buồn cười đến thế nào.”

“Cứ cho là em không cự tuyệt nhóc ấy, thì cũng sẽ có ngày nhóc ấy buông tay em.” Ngư Hành Chu lại châm một điếu thuốc, tàn thuốc sáng lên một đốm lửa trong ánh mắt của anh, anh nhìn về phía xa “Em có chừng mực”

Đại ca ở đầu dây bên kia cũng không nói nữa, hít một hơi dài “Cậu tự lo cho chính mình cho tốt”

Gác máy, Ngư Hành Chu đứng lên phủi tàn thuốc xuống, anh đứng ngoài cửa xe nhìn dáng vẻ ngủ ngoan của tiểu thiếu gia qua một lớp kính.

Hai tháng nữa tiểu thiếu gia mười tám tuổi, cũng là hai tháng nữa Ngư Hành Chu có việc phải đến châu Âu.

Anh nghĩ, cứ đợi đến khi tiểu thiếu gia mười tám đi.

Duyên phận của anh cùng tiểu thiếu gia mềm mại này cũng chỉ có thể kéo dài đến khi ấy.

Đau dài không bằng đau ngắn, nhân lúc anh còn chưa lún sâu vào, phải nói lời từ biệt với tiểu thiếu gia trên quý, có lẽ chính là kết thúc thích hợp nhất.

Có lẽ một ngày nào đó, tiểu thiếu gia sẽ biết những gì anh đã trải qua, sẽ biết người cậu yêu căn bản không đáng để cậu phí nhiều tâm tư như thế.

Anh mở cửa xe, nhân lúc tiểu thiếu gia ngủ, hôn trộm lên trán cậu.

Anh biết mình là kẻ ích kỷ, rõ ràng bây giờ có thể lập tức chấm dứt mối quan hệ này, sẽ càng dễ dàng hơn.

Thế nhưng anh lại giống như cánh bướm đêm đã lâu không được thấy ánh dương ấm áp. Biết rõ làm vậy là ti bi nhưng lại vẫn muốn thử xem cảm giác trở thành người yêu của tiểu thiếu gia là thế nào.

7. Chương 7: Hoa Hồng Và Chocolate

Tiểu thiếu gia không biết công trầm mặc đứng nhìn hướng nhà của cậu rất lâu.

Cậu vừa tắm rửa xong, lăn lên giường ngắm một bức ảnh cũ.

Trên tấm ảnh kia là công khi còn trẻ, mặc một chiếc sơ mi mùa hè và quần dài, trầm mặc ngồi trên ghế đá công viên. Hồi ấy ánh mắt của anh nguy hiểm lại hà khắc hơn bây giờ, giống như một chú chó săn lần đầu lạc vào lãnh địa của kẻ khác, luôn duy trì cảnh giác.

Mà ở bên cạnh anh là một cô gái mặc váy vàng, rất gầy, có cảm giác ốm yếu, ánh mắt lại rất đen, nhìn vào ống kính tươi cười thản nhiên.

Tiểu thiếu gia nằm sấp trên giường ngắm bức ảnh thật lâu, bức ảnh này đã có nhiều nếp nhăn, giống như bị người ta vo thành một nắm. Hồi đó tiểu thiếu gia vuốt mãi mới khiến nó có thể miễn cưỡng nhìn rõ được như bây giờ.

Cậu nhớ tới dáng vẻ khi này công nhìn theo cậu lúc về, cứ cảm thấy dáng vẻ của công như là nói lời từ biệt với cậu.

Nhưng cậu nhanh chóng vứt cái ý tưởng này ra khỏi đầu, cậu nghĩ dù sao cậu cũng là kim chủ của công, là người ký hợp đồng bao dưỡng rồi, công tốt như thế chắc chắn sẽ không ôm tiền chạy trốn.

Ngày hôm sau vừa tan học tiểu thiếu gia đã không nhịn được mà chạy đi tìm công.

Lúc tìm đến công, cậu ôm một bó hoa còn to hơn người.

Một kim chủ có tư cách nhất định phải biết tặng hoa cho tình nhân, đây là tiểu thiếu gia học được từ ông anh họ vốn là một tay công tử ăn chơi.

Cậu ngây ngốc chạy đến cửa hàng bán hoa, hỏi có thể tặng cái gì. Cửa hàng hoa nhìn cậu như đồ tể nhìn dê béo, há mồm nói tặng 999 đóa hồng mới thể hiện được tâm ý.

Nhưng tiểu thiếu gia rất lý trí, cậu biết mối quan hệ của hai người lúc này không thích hợp công khai quá.

Dù sao cậu là kim chủ tuổi trẻ anh tuấn, dựa theo lời nói của anh họ thì cậu rất dễ bị người khác đoạt người trong tay.

Cho nên cậu nói “Tôi khiêm tốn chút, gói 199 đóa là được”

Đến khi công nhìn thấy tiểu thiếu gia thì cậu đang bị kẹt ở cửa không vào được, bó hoa quá lớn, mà còn bị khung cửa chặn ngang hổng hết cả.

Tiểu thiếu gia ầm ức đến mức vành mắt đỏ lên.

Công dùng một giây phán định khung cửa này có tội, cửa kiểu gì đây, ai thiết kế, có mỗi bó hồng cũng không vào được.

“Mai thay cái khung cửa này đi” Công nghĩ cách mang bó hồng vào lại ôm tiểu thiếu gia ngồi trên đùi dỗ dành.

Tiểu thiếu gia vô cùng ầm ức gật đầu, lại nghĩ đến mình là một người cuồng dã, cố gắng ép nước mắt trở lại.

Một bên tay áo cậu đã dính đầy hoa hồng, tiểu thiếu gia rút ra một cái hộp.

“Theo em, em nhất định không bạc đãi anh” Tiểu thiếu gia lấp bắp nói lời thoại đã được thiết kế sẵn “Bảo bối mở ra xem thử, không thích thì ném đi.”

Thật ra cậu tuyệt đối không mong công sẽ ném đi.

Đây là món đồ đầu tiên cậu tặng công, rất quý, tốn của cậu hơn nửa năm tiền tiêu vặt.

Nếu công ném đi thì chẳng mấy chốc nữa cậu sẽ phải phá sản.

Cho nên cậu dùng ánh mắt tội nghiệp nhìn chằm chằm vào công, ánh mắt ngập nước như cún con.

Công mở hộp ra thì thấy bên trong là một chiếc đồng hồ, không quý giá như đồng hồ của anh nhưng giá cũng đã rất cao, đeo nó tương đương với đeo một chiếc xe thể thao trên tay.

Trong một khoảnh khắc, công vô cùng muốn thảo luận với chị gái của tiểu thiếu gia vấn đề giáo dục trẻ nhỏ. Tuy rằng nhà họ Chung có tiền, nhưng cũng không thể chiều con em như vậy.

Công nhớ tới bản thân từng có những tháng chỉ có năm đồng tiêu vặt, cảm khái đúng là ai cũng có số mệnh riêng.

Nhưng công chỉ nhìn rồi trả lại chiếc đồng hồ.

“Quá đắt, anh không thể nhận” Công khoe nụ cười công nghiệp “Trong hộp đêm có quy định không được nhận đồ quá quý giá từ khách hàng.”

Tiểu thiếu gia còn muốn nói gì đó đã bị công ngăn lại

“Tiền ngài dùng để bao dưỡng tôi đã đủ, cho nên lại thế này thì không hợp quy định”

Anh cứng rắn trả món quà về trong tay tiểu thiếu gia.

Đây là lần đầu tiên tiểu thiếu gia tặng quà mà bị từ chối.

Trước kia cậu thật ra cũng chỉ tặng quà cho bạn bè và người thân thôi, mỗi người nhận quà đều rất vui vẻ, chị gái còn hôn trái cậu khen cậu có mắt nhìn.

Cậu cảm thấy khổ sở, thế nhưng lại không muốn công nhìn ra, cũng chỉ dùng ánh mắt tội nghiệp nhìn anh.

Cậu cảm thấy mình thật khổ.

Dùng cả nửa tài sản của mình mua quà tặng cho người trong lòng, kết quả người trong lòng không cần.

Hao người tốn của.

Nhưng cậu lại nhanh chóng an ủi bản thân.

Người trong lòng của cậu thật sự là một ngưi lang rất tốt rất đơn thuần, những người khác chắc chắn nghĩ mọi cách khiến cậu phải tiêu tiền, nhưng công thì không cần, còn khuyên cậu đừng tiêu tiền linh tinh.

Tiểu thiếu gia cảm thấy công rất là tốt, càng thích anh.

Công không biết trong đầu tiểu thiếu gia đang nghĩ gì.

Anh đang bị ánh mắt ngập nước của tiểu thiếu gia làm không nổi, càng cảm thấy bản thân chính là cầm thú.

“Tuy rằng không thể nhận, nhưng anh vẫn rất vui” Công thấp giọng dùng lời nhỏ nhẹ dỗ dành tiểu thiếu gia, tự tay bóc một quả cam cho cậu “Em muốn quà đáp lễ là gì? Cái gì anh cũng có thể cho em”

Anh cho rằng kiểu cá tính đơn thuần như tiểu thiếu gia thì có lẽ đơn giản muốn một cái hôn hay một buổi hẹn hò mà thôi.

Không nghĩ đến chuyện tiểu thiếu gia vừa nghe hai chữ “đáp lễ” mắt đã sáng lên.

Căn cứ vào những bộ truyện tranh tình yêu mà cậu đã xem, đáp lễ chính làm một dấu hiệu tình cảm càng ngày càng gần gũi.

Mà đối với việc muốn công đáp lễ cái gì, cậu cũng đã rất có nghiên cứu.

“Em muốn anh tự mình làm chocolate” Tiểu thiếu gia nhìn công bằng ánh mắt nhiệt tình, trong manga cậu từng đọc, chocolate thủ công là đại diện cho sự yêu thích.

Công hóa đá tại chỗ.

Anh vô cùng muốn hỏi tiểu thiếu gia có phải vì quá đau lòng mà cố ý chỉnh anh không.

Nhưng nhìn ánh mắt trông mong của tiểu thiếu gia, tất cả đều viết mấy chữ “Em thật sự muốn”

Công khuất phục “Làm”

Đêm hôm đó, trong căn bếp quanh năm tĩnh lặng của nhà công phát ra tiếng đồ vỡ, trong không khí lượn lờ hương vị khen khét.

Bảo tiêu A hỏi bảo tiêu B “Lão đại làm sao đây? Bắn súng không đủ về chế bom trong nhà bếp à?”

Bảo tiêu B ưu sầu nhìn huynh đệ nhà mình, cảm thấy đây là một tên ngốc.

“Mỹ sắc ngộ nhân” Bảo tiêu B cảm thán “Anh hùng khó qua ải mỹ nhân. Quân bất kiến Chu vương phong hỏa hí gia hầu...”

Gã còn chưa nói xong thì công đã bê một chậu đen tuyền bước ra, vẩy tay với hai người bọn họ.

“Đừng đọc thơ, lại đây, thử độc”

Bảo tiêu A và bảo tiêu B trong đêm bị thương vì công, đặc cách được nghỉ ba ngày.

8. Chương 8: Hình Như Em Càng Thích Anh

Đợi đến khi công hành hạ cái hộp chocolate đến mức có thể nhìn được thì thời gian đã qua nửa tháng.

Dù sao anh cũng không phải ngư lang hàng thật giá thật, mỗi ngày đều có công việc ở công ty đợi anh xử lý, chuyện hẹn hò tiểu thiếu gia nhiều lần đề nghị cũng bị anh từ chối.

Chẳng lần nào tiểu thiếu gia tức giận, giọng nói truyền tới từ đầu dây bên kia chẳng nghe ra chút giận nào, chỉ dụ giọng bảo “Vậy em đợi đến khi anh có thời gian rảnh”

Cậu không nói cho công biết nhờ thành tích thứ hai toàn thành phố lần trước mà cậu nhận được một khoản từ nhà trường. Mua khăn cho chị gái xong cậu mua cho công một cái cavat nhưng đến giờ vẫn nằm yên trong cặp sách, chưa có cơ hội đưa cho công.

Đến thứ sáu thì cuối cùng công cũng có thời gian đến đón tiểu thiếu gia đi ăn cơm.

Tiểu thiếu gia ngoan ngoãn ôm cặp sách đứng đợi anh, cậu mặc cả cây áo sơmi quần dài màu đen, còn đeo một chiếc kính râm lớn che kín cả nửa khuôn mặt, ý là muốn làm cho bản thân trông thật ngẫu.

Nhưng dáng đứng của cậu thì thẳng tắp, giống như một mặt trời nhỏ ngoan ngoãn, miệng còn ngậm một cái kẹo que.

Công đoán hẳn là vị dây tây, vì tiểu thiếu gia thích dâu tây.

Công dừng xe trước mặt cậu, hai mắt tiểu thiếu gia sáng lên, miệng vẫn ngậm kẹo que nên lời nói không rõ ràng cho lắm, khen ngợi “Hôm nay anh đẹp trai quá”

Công vừa từ công ty đến, trên người vẫn mặc tây trang, tóc vuốt ngược, so với bình thường trông càng trưởng thành điềm tĩnh, chỉ có đôi mắt so với người làm ăn thì vẫn không giống, còn nét gì đó tàn nhẫn ẩn bên trong.

Nhưng một câu khen ngợi kia của tiểu thiếu gia đã xua đi rất nhiều hơi lạnh trên người công.

“Em cũng rất bảnh” Anh gỡ kính râm của tiểu thiếu gia xuống, bên dưới là một gương mặt trắng nõn tinh xảo, ánh mắt tròn xoe sáng lên như một viên trân châu quý giá. Anh nhìn tiểu thiếu gia một lượt, mặt tiểu thiếu gia liền đỏ lên.

Công đưa tiểu thiếu gia đến một quán ăn gia đình tính riêng tư cao, vừa vừa cửa đã có người đón tiếp họ, nhìn tiểu thiếu gia ngoan ngoãn đi theo công thì tỏ ra vô cùng ngạc nhiên.

“Đưa cậu bạn nhỏ đến ăn cơm” Công nói rồi đưa tiểu thiếu gia đến chỗ cậu ngồi xuống.

Thật ra tiểu thiếu gia muốn nghe công gọi mình là bạn trai, cậu bạn nhỏ nghe cứ thấy vai vế nhỏ hơn công nhiều quá.

Nhưng lúc công gọi cậu như thế thì giọng rất dịu dàng nên tiểu thiếu gia ngồi xuống đã không ngừng cười được, cười đến rất là vui vẻ.

Hôm nay cậu không dán hình xăm lên tay, ngón tay và cánh tay xinh đẹp đều vươn ra, dưới ánh đèn trắng trông như một khối bơ mềm mịn.

Công vừa gọi món vừa nhìn cậu, cảm thấy tiểu thiếu gia thật nhỏ, rõ ràng sắp thành niên vậy mà còn ôm chén uống nước như mèo con.

Bóng hai người chiếu lên cửa sổ thủy tinh, anh là người đàn ông trưởng thành tây trang giày da, khoe mắt đuôi mày đều có dấu thắm năm đọng lại, mà tiểu thiếu gia thanh nhã, là vừa đúng độ tuổi đẹp hơn hoa.

Công cảm thấy lời đại ca mắng hôm qua không sai, chẳng phải anh chính là tên khốn đạp nát nụ hoa non sao.

Anh vừa nghĩ thế vừa đưa hộp chocolate vẫn cất kỹ cho tiểu thiếu gia. Đây là lần đầu tiên anh tặng chocolate cho người khác.

Công không biết lúc anh bận rộn trong bếp thì những thủ hạ bên ngoài vừa nghi ngờ đầu óc đại ca hỏng rồi vừa liên hệ cho những người khác bảo chắc đám bọn họ sắp có chị dâu.

Vị đồng sự nọ đi theo công đã lâu ra điều tâm đắc lắm “Các cậu đã bao giờ thấy Đại Ca tổn tâm tư đến thế chưa, có lúc nào anh ấy không thích lấy tiền chọi người, thế mà cái thứ chỉ có con gái mới thích như chocolate kiểu này mà anh ấy cũng làm, các cậu nói xem vì sao nào?”

Những chuyện ấy công cũng không biết. Anh chỉ biết anh thật sự thích lúc tiểu thiếu gia nhận chocolate, gương mặt như bừng sáng. Gương mặt trắng xinh, chỉ có đôi môi đỏ tươi mềm mại, xinh đẹp như một tiểu vương tử trong truyện đồng thoại.

Trong một khoảnh khắc, anh rất muốn hôn tiểu thiếu gia một cái.

Môi của tiểu thiếu gia, chắc chắn ngọt hơn cả chocolate.

Cơm nước xong cuối cùng tiểu thiếu gia cũng mở hộp chocolate ra, cầm một viên cho vào miệng mình rồi lại cầm một viên đưa đến miệng công, sau đó mới đóng hộp chocolate lại thật cẩn thận.

Công liếc mắt một cái, nghi ngờ liệu tiểu thiếu gia có coi hộp chocolate này thành bảo vật mang đi cất hay không nữa, dù sao không gian logic của anh và tiểu thiếu gia không giống nhau lắm.

Lúc này hai người đang tản bộ bên bờ sông, tiểu thiếu gia muốn đến quảng trường ở gần đó vì có gió đêm thổi rất thoải mái.

Bên bờ sông có nơi chuyên dụng để thả đèn, có bán cả đèn trời. Anh mua một ngọn đèn cho tiểu thiếu gia, thân đèn màu trắng ngà, bên trong có ánh sáng màu vàng ấm áp, bên ngoài có chỗ để viết chữ.

Tiểu thiếu gia cầm bút, không cho công nhìn cậu viết gì. Viết xong mới quay đầu lại.

Cậu gọi tên công.

“Ngu Hành Chu, bây giờ, anh có thích em chút nào không?” Cậu hỏi.

Ngu Hành Chu, bây giờ anh có thích em chút nào không?

Ngu Hành Chu không nói gì, trên mặt sông có rất nhiều ngọn đèn đang trôi, chiếu sáng cả một vùng. Tiểu thiếu gia nửa ngồi xổm trên mặt đất giống như mèo con nhút nhát, cậu nâng ngọn đèn trên tay, ánh vàng ấm áp chiếu lên đôi mắt e lệ mà bất an đang đợi câu trả lời.

Ngu Hành Chu hiểu rõ, tiểu thiếu gia đang đợi anh nói “Có”

Nhưng anh chỉ im lặng nhìn tiểu thiếu gia, xung quanh có người đi qua đi lại, trên quảng trường rất náo nhiệt, có tiếng trẻ nhỏ nô đùa có tiếng cười hạnh phúc của những đôi tình nhân.

Anh nhìn thấy ánh mắt mong chờ của tiểu thiếu gia dần tối xuống.

Tiểu thiếu gia không ép Ngu Hành Chu trả lời.

Cậu thả ngọn đèn vào nước, nhìn đèn trôi ra xa, cùng với những ngọn đèn khác tụ lại một chỗ, xua đi bóng tối mênh mang.

“Ngu Hành Chu” Tiểu thiếu gia vẫn dùng giọng nói mềm mềm giống như không hề biết giận của mình lên tiếng.

Ngu Hành Chu đứng sau lưng cậu trả lời một tiếng.

“Hình như em càng thích anh thêm rồi” Tiểu thiếu gia cười nói, quay đầu lại nhìn Ngu Hành Chu “Phải làm sao bây giờ?”

Ngu Hành Chu nghe thấy tiếng trái tim mình đập rộn rã.

Trước khi anh kịp phản ứng đã kéo tiểu thiếu gia vào ngực, hai đôi môi chạm nhau, hương vị bạc hà chocolate hòa cùng hương sữa chocolate, ngọt ngào êm dịu.

Đầu lưỡi tiểu thiếu gia rất mềm, môi mỏng ướt át, Ngu Hành Chu một tay ôm cậu, giống như kẻ thiếu đường khí xâm lược mỗi một phần không gian trong miệng cậu.

Tiểu thiếu gia len lén kiễng chân ôm cổ Ngu Hành Chu.

Lòng ngực cậu và Ngu Hành Chu kề sát bên nhau, cậu cảm nhận rõ ràng nhịp đập mãnh liệt từ trái tim anh.

Cũng giống như cậu.

Lời tác giả:

Ngu Hành Chu: Tôi vẫn chưa hoàn toàn chìm đắm, tôi rất thích em ấy, nhưng tôi vẫn có thể chịu đựng được.

Tác giả: Cậu có thể cái mông.

9. Chương 9: Cavat

Lúc Ngu Hành Chu buông tiểu thiếu gia ra thì eo cậu đã mềm đến không đứng vững rồi, môi hồng như điểm chu sa, ánh mắt ngập nước, rõ ràng là đáng vẻ ngại ngùng đấy nhưng tay vẫn ôm chặt Ngu Hành Chu không buông.

Ngu Hành Chu nghiêng rằng như là tức giận, tiểu thiếu gia mềm nhũn ngoan ngoãn này rúc trong ngực anh, nhìn anh bằng ánh mắt đầy ỷ lại, ngây thơ hết như nai con mới sinh.

Nếu Ngu Hành Chu trẻ lại vài tuổi, nếu lúc gặp gỡ tiểu thiếu gia anh vẫn còn là tên tiểu tử liều lĩnh, có lẽ anh đã chẳng thêm quan tâm gì sắt, cứ ôm người về nhà, ôm lên giường anh, hóa thành ác long mà trông chừng cậu, đặt nụ hôn lên toàn thân cậu, tôn kính từng tắc trên làn da cậu.

Nhưng anh không phải, anh đã là Ngu Hành Chu ba mươi hai tuổi.

Anh là người lớn hơn tiểu thiếu gia những mười bốn tuổi.

Sự thật này như một cây kim đâm vào lòng Ngu Hành Chu.

Cái đầu nóng lên dần bình tĩnh lại.

“Anh đưa em về nhà” Anh buông tiểu thiếu gia ra, lại còn cầm tay dắt cậu đi.

Tiểu thiếu gia nhạy cảm nhận ra Ngu Hành Chu không còn vui vẻ như vừa rồi, cậu không nói gì, ngoan ngoãn theo Ngu Hành Chu lên xe, để anh đưa cậu về nhà họ Chung.

Dọc đường đi cậu cũng không lên tiếng, ngoan như một con mèo, hộp chocolate vẫn đặt ngay ngắn trên chân.

Cậu ăn thêm một viên, lần này là cookie chocolate trắng, ngọt đến phát ngấy.

Cậu nhìn gương mặt Ngu Hành Chu nghiêng nghiêng phản chiếu trên kính xe, vẫn là dáng vẻ cậu thích, sống mũi anh tuấn, đôi mắt thâm thúy, cằm hơi bén nhọn, bình thường là kiểu ôn hòa ổn trọng, thế mà trong tướng mạo này lại lộ ra chút tàn nhẫn.

Ngu Hành Chu ngậm điều thuốc bên miệng nhưng không châm, chỉ cắn chặt khớp hàm giữ lấy nó nhưng đang tranh cao thấp cùng ai.

Tiểu thiếu gia lén đưa tay chạm lên cửa kính, miêu tả lại hình ảnh đôi mắt Ngu Hành Chu trên đó.

Không phải cậu không biết đau lòng.

Mỗi lần Ngu Hành Chu từ chối, cậu đều thấy đau lòng, ngực đau đến không thở nổi.

Nhưng cậu cũng hiểu rõ ràng, người động tâm trước là mình, kẻ theo đuổi cũng là mình.

Ngu Hành Chu không có nghĩa vụ trả lại cho cậu một tình yêu tương đương như thế.

Nên cậu chỉ có thể chờ đợi.

Chị gái từng dạy bảo cậu, càng muốn có cái gì thì càng phải nhẫn nại. Bất kể là cái gì, muốn có được thì phải trả giá.

Cậu muốn Ngu Hành Chu, rất muốn, rất muốn.

Cho nên cậu vẫn sẽ ở bên cạnh Ngu Hành Chu, chờ Ngu Hành Chu muốn có người ở cạnh, chỉ cần anh quay đầu là có thể nhìn thấy cậu.

Lúc xuống xe, tiểu thiếu gia lấy từ trong cặp sách ra chiếc cavat nằm trong ấy đã lâu đưa cho Ngu Hành Chu.

“Em dùng học bổng của em mua cho anh” Tiểu thiếu gia sợ anh lại chê “Không đắt đâu”

Sau đó cậu không đợi Ngu Hành Chu mở miệng đã mở cửa xe chạy mất, cặp sách trên lưng nảy lên nảy xuống, chẳng mấy chốc đã đến cửa nhà, lúc này mới quay đầu lại vẫy tay với Ngu Hành Chu.

Ngu Hành Chu vẫn cắn chặt điều thuốc bên miệng.

Mùi thuốc lá bao lấy cả không gian chật hẹp.

Anh mở chiếc hộp nhỏ ra, là một cái cavat màu khói, rất xứng với áo sơmi tối màu của anh.

Ngu Hành Chu lật bên trong ra, quả đúng như lời tiểu thiếu gia nói, không quá đắt, là một thương hiệu tầm trung mà thôi.

Tiểu thiếu gia sống đến từng ấy tuổi có khi là lần đầu tiên chọn một chiếc cavat bình dân như thế.

Trong hộp còn có một tấm thiệp trái tim nho nhỏ viết ba chữ “Ngu Hành Chu”, là nét chữ tròn tròn của tiểu thiếu gia, sau đó là một dấu ngắt, chừng như là viết được một nửa, chần chờ rồi chẳng viết tiếp nữa.

Ngu Hành Chu chăm chú nhìn, khóe miệng bất giác cong lên.

Lúc vừa rời tiểu thiếu gia ngồi trên đất viết chữ lên cây đèn, đèn tròn trịa không dễ viết, tiểu thiếu gia cứ cho rằng đã che hết nội dung mình viết nhưng thật ra Ngu Hành Chu đều đã nhìn thấy cả.

Tiểu thiếu gia viết tên hai người bạn họ, còn vẽ một cái trái tim vòng qua rất trẻ con, xong đầu đấy mới thả đèn vào nước, để ngọn đèn kia trôi xa vào lòng sông.

Nhưng tiểu thiếu gia không hề biết, dù thả đèn ở đây là để cầu phúc nhưng cũng chỉ có những ngày đặc biệt mới có thể thả. Đèn thả xuống rồi chẳng bao lâu sau sẽ có nhân viên đến vớt lên mang đi xử lý.

Ngày hôm sau sẽ lại là một mặt sông sạch sẽ.

Ngọn đèn viết tên của họ rồi cũng sẽ bị vớt lên, mang đi nghiền nhỏ cuối cùng hóa thành bột mịn.

Giống như chưa từng tồn tại.

Hạ cửa kính xe xuống một khe hở nhỏ, khói thuốc theo đó tràn ra.

Ngư Hành Chu quay đầu xe, quay trở lại hướng bờ sông.

Ngày hôm sau, thủ hạ của Ngư Hành Chu đến văn phòng làm việc bàn chuyện thì thấy bên bàn cạnh cửa sổ phòng làm việc của lão đại nhà mình nhiều thêm một ngọn đèn. Cũng chẳng phải tuyệt sắc gì, lại cứ thế chiếm lấy vị trí trung tâm.

Trên đèn còn có chữ viết, nhưng chữ quay vào phía tường nên không nhìn rõ lắm.

Thuộc hạ vừa báo cáo công việc vừa suy tính, chuyện tình yêu của lão đại hình như càng lúc càng sâu sắc rồi.

Ngư Hành Chu cầm văn kiện xem qua một lượt, nhìn tiểu đệ của mình, hắng giọng một cái, lắc lắc chiếc cavat màu khói trên cổ.

Thuộc hạ mù mờ nhìn lão đại, chắc là lão đại bị khô cổ rồi.

Đúng là không có mắt.

Ngư Hành Chu tức đến khó thở, bảo bọn họ mau cút đi.

10. Chương 10: Trước Kỳ Thi

Trường của tiểu thiếu gia sắp vào kì thi trung học. Bình thường cứ đến gần kì thi thì bạn gay tốt, tên học kém nổi danh Thẩm Văn Hiên chắc chắn liều mạng ôm đùi cậu kêu gào lão đại phải cứu tớ một mạng.

Nhưng lần này đến tận sát ngày thi rồi, Thẩm Văn Hiên lại vẫn không phát tín hiệu SOS.

Tiểu thiếu gia còn cho rằng mình bạn yêu đương coi thường bạn bè, trong lòng ấy náy dành riêng một buổi chiều gọi Thẩm Văn Hiên đến để giúp cậu ta ôn tập.

Kết quả Thẩm Văn Hiên không đến.

“Hàn Dữ Tiểu giúp tớ học bù rồi, thành tích cậu ta cũng ngang cậu, cậu cứ hẹn hò đi” Thẩm Văn Hiên vừa uống trà sữa vừa nghe điện thoại, hậu đậu lại bị sặc, ho khan vang trời.

Tiểu thiếu gia nghe thấy một giọng nam lạnh băng “Lớn thế rồi còn bị sặc.”

Lại nghe thấy “Thế nào rồi? Bị nghẹn không?”

Còn có tiếng a a ơ ơ của Thẩm Văn Hiên, nghe vô cùng đáng thương.

Sau đó nữa thì gác máy rồi.

Tiểu thiếu gia ôm di động, luôn có cảm giác cậu đã không còn là bạn tốt của bạn tốt nữa rồi.

Đến tối lúc gặp Ngư Hành Chu, tiểu thiếu gia tủi thân kể lại chuyện của mình cho Ngư Hành Chu nghe, cảm thấy Thẩm Văn Hiên đã coi người khác tốt hơn cậu.

Ngư Hành Chu không phải cái tuổi ngây ngốc của bọn họ nữa, nghe chuyện cái đã hiểu ngay.

Nam sinh nào thấy anh em uống trà sữa bị sặc lại để ý như thế, còn vừa giận vừa dỗi? Dĩ người yêu thì có chứ anh em gì?

Nhưng Ngư Hành Chu không nói với tiểu thiếu gia, trẻ con tuổi này có khi tình cảm của chính mình cũng không biết là gì đâu.

Anh nhớ lại thời thanh xuân niên thiếu của mình cũng thấy bản thân năm đó ngốc thế nào.

Chỉ có Chung Ninh không giống vậy, anh quay đầu nhìn tiểu thiếu gia đang uống sữa dâu, cảm thấy tiểu thiếu gia từ sợi tóc đến ngón chân đều phát sáng.

Tiểu thiếu gia chẳng hiểu gì quay lại nhìn anh, trên môi hồng dính chút sữa trắng, cậu như mèo con lè lưỡi liếm.

Ngư Hành Chu thống khổ quay đầu đi, lần thứ một vạn tự nhắc nhở bản thân tiểu thiếu gia còn chưa trưởng thành.

11. Chương 11: Trong Lòng Có Người

Nhưng đến mấy ngày sau đó, Ngư Hành Chu không gặp được tiểu thiếu gia của anh.

Cho dù là học bá thì tiểu thiếu gia cũng phải ôn tập, hơn nữa đây là kì thi quan trọng, cậu đã hứa với Ngư Hành Chu không thể tụt hạng.

Nhưng mà mỗi buổi tối thì hai người vẫn gọi điện, tiểu thiếu gia lú lú báo cáo chuyện trong ngày, Hàn Dữ Tiểu lại giúp Thẩm Văn Hiên học bài, trong cuộc thi này cậu phải liều mạng phân cao thấp với Hàn Dữ Tiểu.

Có khi nói mãi, tiểu thiếu gia ngủ quên mất, tiếng hô hấp nhẹ nhàng từ trong di động truyền tới, như móng mèo con cào vào trái tim người nhẹ nhàng.

Ngư Hành Chu phát hiện anh có hơi nhớ cậu, khi một mình lái xe về nhà sẽ bất giác nhìn sang vị trí phó lái.

Giống như dần thành quen, có một tiểu thiếu gia nho nhỏ mềm mềm ngồi ở vị trí ấy, mềm nhũn gọi tên anh “Ngư Hành Chu”.

Đây không phải là dấu hiệu tốt.

Anh đã chuẩn bị sống cô độc hết phần đời còn lại, anh không cần tình yêu. Cái thứ như tình yêu đối với anh mà nói là xa xỉ phẩm, anh là kẻ không thích hợp xây dựng quan hệ thân mật với bất cứ ai.

Anh đã đủ giàu có, tiền bạc đã đến mức có thể cho anh được cuộc sống tình dục thoải mái nhất rồi.

Nhưng hôm qua tham gia một tiệc rượu, một bạn giường cũng đến.

Người ấy vẫn là đáng vẻ quyến rũ mê người, vẫn xinh đẹp, lúc xích đến gần anh còn thể hiện một ánh mắt cầu nhân.

Nhưng anh nhìn gương mặt trẻ tuổi kiêu diễm này lại nhớ đến tiểu thiếu gia có ánh mắt sạch sẽ trong veo.

Tiểu thiếu gia còn nhỏ quá, chưa từng lăn lộn chốn gió trăng, cũng chẳng thể nào tu luyện ra được một thân mê hoặc quyến rũ.

Cậu chỉ biết ngốc ngếch vụng về theo đuôi Ngư Hành Chu, chờ Ngư Hành Chu quay đầu lại nhìn cậu.

“Xin lỗi, trong nhà có người” Ngư Hành Chu không hề nghĩ ngợi gì đã thốt ra câu ấy.

Người kia cũng khéo léo, không dây dưa, chỉ uống cạn rượu trong chén rồi lại chạy đến mục tiêu tiếp theo.

Nhưng trước khi đi lại nhìn Ngư Hành Chu chế nhạo “Trong nhà có người cái gì chứ, là trong lòng có người mới phải”

Trong lòng Ngư Hành Chu lạnh xuống.

Tối hôm đó tiểu thiếu gia lại gọi, Ngu Hành Chu bấm nút từ chối.

Tiểu thiếu gia lại gọi đến, Ngu Hành Chu nhìn cái tên hiện trên màn hình điện thoại, hút hết nửa điều thuốc tiếng chuông mới dừng lại.

Tiểu thiếu gia không gọi tới nữa, mãi cho đến hơn mười giờ mới gửi tin nhắn cho anh.

“Ngủ ngon, Ngu Hành Chu ~ ”

Ngủ ngon nghĩa là em yêu anh, yêu anh.

Tiểu thiếu gia từng nói vậy với Ngu Hành Chu.

Đều là những câu chuyện cổ tích chỉ có lứa thiếu niên mới ghi nhớ trong lòng, đối với tuổi của Ngu Hành Chu mà nói thì có chút ngây thơ đến buồn cười.

Nhưng anh cảm di động lên, trả lời tin nhắn “Ngủ ngon, Chung Ninh”

Người bạn kia nói chẳng sai, trong lòng anh đã có một người.

Còn là một người không nên có.

—

Ba ngày sau, tiểu thiếu gia kết thúc kì thi cuối kì.

Vừa ra khỏi phòng thi, tiểu thiếu gia đã nôn nóng gọi điện cho Ngu Hành Chu.

“Ngu Hành Chu” Tiếng của cậu vẫn non nớt thế “Chúng ta hẹn hò đi”

Ngu Hành Chu im lặng một chốc, ngẩng lên nhìn lịch làm việc của mình, lặng lẽ gạch bỏ tới tận hai lịch trình.

“Được”

12. Chương 12: Thục Đạo Nan

Tiểu thiếu gia phát hiện Thẩm Văn Hiên và Hàn Dữ Tiểu chiến tranh lạnh.

Hai người đó từ khi ngồi cùng bàn thì Thẩm Văn Hiên cứ như bị ép chạy đua, tan học cũng chẳng thể đến tìm tiểu thiếu gia, mặt mày ủ ê bị Hàn Dữ Tiểu bắt ngồi tại chỗ học từ.

Lúc tiểu thiếu gia đi ngang qua nghe được chút ít, không thể không cảm khái Hàn Dữ Tiểu rất quan tâm việc giúp Thẩm Văn Hiên học bù, học bù từ chương trình lớp chín, bù từ rề lên ngọn luôn rồi.

Nhưng hai ngày nay Thẩm Văn Hiên lại thường chạy đến chỗ cậu nói chuyện dù mắt thì vẫn liếc đến chỗ Hàn Dữ Tiểu.

Tiểu thiếu gia nghe Thẩm Văn Hiên nói gà nói vịt từ chuyện bóng đá đến chuyện dì hai sinh bé gái, im lặng không cất ngang, ngoan ngoãn uống sữa.

“Chung Ninh” Thẩm Văn Hiên đột nhiên hạ giọng gọi cậu.

“Ừ?” Tiểu thiếu gia cắn ống hút, ghé tai nghe.

“Cậu với cái anh ngư lang cậu đang bao kia, sắp hai tháng rồi còn gì...” Thẩm Văn Hiên hơi đỏ mặt, phòng học giờ ra chơi như cái chợ, căn bản cũng chẳng có ai nghe họ nói gì, thế mà cậu ta lại giống như làm chuyện xấu, giọng nói mắc trong cổ học, vo ve như tiếng muỗi “Cậu và anh ta... làm chưa?”

Ban đầu tiểu thiếu gia không hiểu ý của cậu ta, chớp mắt vô tội nhìn.

Thẩm Văn Hiên nhắm mắt, quyết tâm một cái kéo tai tiểu thiếu gia “Các cậu lên giường chưa? Cậu bao anh ta mà cái này cũng không quản à?”

Đến lượt tiểu thiếu gia bị sặc, ho khan đến nghiêng trời lệch đất, sắc đỏ trên mặt lan đến cả mang tai.

“Tớ, tớ với anh ấy... không phải...” Tiểu thiếu gia lấp bắp, hai mắt nhìn nhau với Thẩm Văn Hiên “Chủ yếu là hai người bọn tớ...”

Qua một lúc lâu, tiểu thiếu gia ử rữ nói nhỏ một câu “Không có”

Thẩm Văn Hiên “...”

Thẩm Văn Hiên “Thế cậu bao anh ta làm cái gì... nắm tay đi chơi hả?”

Tiểu thiếu gia không phục muốn cãi lại, bảo là hai người còn hôn môi rồi, làm nhiều thứ rồi đấy!

Nhưng mà cậu chưa kịp nói gì chuông vào học đã vang lên, Thẩm Văn Hiên cứng người, giữ vẻ mặt đau khổ chạy về chỗ ngồi.

Cậu ta lật đặt mở sách ra, lại len lén nhìn bạn cùng bàn một cái, Hàn Dữ Tiểu thì chẳng thèm liếc mắt lấy một cái, chỉ im lặng mở sách ra học.

Thẩm Văn Hiên cũng chỉ có thể mở sách, nhưng mà cậu ta không ghi bài, đều là nhìn bài của Hàn Dữ Tiểu.

Chẳng mấy chốc trong sách đầy những nét chữ như gà bới, dưới bàn chân cậu ta đung đung vào chân Hàn Dữ tiểu. Hàn Dữ Tiểu không phản ứng, cậu ta lại gục xuống bàn, mặt dán lên mặt bàn, hai má phình ra, trông như bé hamster.

Cậu ta nhỏ giọng thì thầm, nhào nhoẹt gọi một câu “Hàn Dữ Tiểu...”

Không giống như lúc gọi Chung Ninh, đến chính cậu ta cũng không phát hiện ra trong giọng nói của mình có ý tứ làm nũng, có chút tủi thân lại hơi dính người, giống như bụi mưa chui vào lòng Hàn Dữ Tiểu.

Lực tay cầm bút của Hàn Dữ Tiểu đột ngột tăng lên, ngòi bút hung dữ chọc thủng cả trang giấy.

Nhưng cậu chịu đựng, không liếc mắt đến Thẩm Văn Hiên.

Thẩm Văn Hiên tự làm mình mất mặt cũng chẳng thèm nghe giảng nữa, cứ ngơ ngác úp mặt trên bàn nhìn gương mặt nghiêng của Hàn Dữ Tiểu.

Dưới ánh nắng, Hàn Dữ Tiểu trong chiếc sơ mi trắng sạch sẽ đẹp trai đến mức có thể đi đóng phim thanh xuân thần tượng rồi.

Thẩm Văn Hiên chép miệng, cảm thấy Hàn Dữ Tiểu thật đẹp trai.

Vốn cậu ta ghét Hàn Dữ Tiểu, còn muốn đổi đầu nữa, nhưng sau Hàn Dữ Tiểu giúp cậu ta học bù, giúp cậu ta đuổi mấy tên côn đồ, cậu ta phát hiện ra thì ra Hàn Dữ Tiểu là kẻ có nghĩa khí, người cũng thông minh.

Cậu ta muốn làm anh em tốt với Hàn Dữ Tiểu cả đời, giống như cậu ta và chung Ninh vậy.

Kết quả Hàn Dữ Tiểu không vui.

Thẩm Văn Hiên ử rữ đổi hướng nhìn, không nhìn Hàn Dữ Tiểu nữa, càng nhìn càng đau đầu.

Một chốc sau, một viên giấy nhỏ lặn đến trước mặt cậu ta.

Cậu ta mở ra thì thấy nét chữ trẻ con tròn tròn của Chung Ninh.

“Bọn tớ hôn môi rồi!!!” Tiểu thiếu gia viết ba cái dấu chấm than.

Đại khái là vẫn không phục nên bên dưới viết thêm mấy chữ “Không phải chỉ một lần”.

Một Thẩm Văn Hiên chưa từng yêu đương nhưng kinh nghiệm tình trường đầy mình, cảm thấy coi thường, lật một mảnh giấy dùng mảnh viết lại mấy chữ.

Lại dùng đường cũ đưa cho tiểu thiếu gia.

Tiểu thiếu gia mở giấy ra đọc, tức đến muốn khóc.

“Thế cậu vẫn còn là một con gà giò...”

Cậu cảm giận vò nát tờ giấy nhỏ, chuẩn bị dùng giải thích bản thân đang dùng tình cảm để theo đuổi tình yêu diễn đạt chuyện mình và Ngu Hành Chu đã có bước tiến vĩ đại.

Thế nhưng lại nghe giọng nói tức giận của giáo viên trên bục giảng “Chung Ninh, Thẩm Văn Hiên đứng lên trả lời.”

Tiểu thiếu gia học bá mơ màng đứng lên, mơ màng trả lời sai.

Cuối cùng là Thẩm Văn Hiên vẻ mặt cũng mơ màng đứng lên sau cậu, cả hai bị phạt đứng.

“Tại cậu đấy” Tiểu thiếu gia nghiêng răng mèo nói vào tai Thẩm Văn Hiên, đây là lần đầu tiên cậu bị phạt đứng.

Khách quý thường kì của hình thức phạt đứng Thẩm Văn Hiên “Tại tớ cái gì, tớ nói sai đâu”

Thẩm Văn Hiên vẫn không dời được ánh mắt khỏi Hàn Dữ Tiểu trong lớp, càng nhìn càng thấy đẹp trai.

“Thật ra Hàn Dữ Tiểu nhìn thì... còn đẹp hơn con gái” Cậu ta nhỏ giọng lẩm bẩm, tiểu thiếu gia tò mò nhìn sang thì lại lắc đầu.

Nhưng qua một lát, cậu ta lại khều tay Tiểu Thiếu Gia.

“Tối nay đến nhà tớ” Cậu ta nói.

Tiểu thiếu gia không vui lắm, cậu còn muốn đi tìm Ngu Hành Chu.

“Trong máy tính của tớ còn phim đàn ông với đàn ông đó đó” Thẩm Văn Hiên nháy mắt “Cậu xem không? Cậu không xem thì làm sao làm được cho ngầu lang nhà cậu?”

Tiểu thiếu gia ngây ngẩn của người.

Cậu ta ngẩng đầu nhìn bảng đen.

“Ôi cao xa đường Thực khó, khó tận tới trời xanh... Ngu Hành Chu đẹp trai như thế chắc chắn trước kia có rất nhiều bạn trai bạn gái cũ..., Tầm Tầm Ngư Phù vương.. Ngu Hành Chu chắc là kinh nghiệm phong phú lắm... Đến nay đã bốn vạn tám nghìn năm Ngu Hành Chu ấy mà, cậu có muốn cùng tớ...”

[In nghiêng là thơ, trích trong bài Thực Đạo Nan – Lý Bạch]

“Xem” Tiểu thiếu gia đỏ mặt, ngoắc tay Thẩm Văn Hiên.

“Thẩm Văn Hiên Chung Ninh! Đứng phạt không được nói chuyện!”

Tiểu thiếu gia và Thẩm Văn Hiên cùng cúi đầu đọc sách.

Hai người từ mặt đến tai đều hồng cả lên.

Giáo viên gật đầu vừa lòng, cảm thấy chắc chắn hai đứa đã biết sai.

Hai đứa vừa đọc thơ Lý Bạch vừa gạ nhau xem phim “đó đó” không sợ Lý Bạch tức chết à=))))))

13. Chương 13: Chỉ Đạo Diễn Xuất

Tiểu thiếu gia từng đến nhà Thẩm Văn Hiên rất nhiều lần nhưng lần đầu tiên có cảm giác chột dạ như thế này.

Hai người nhón chân bước lên cầu thang, bước chân nhẹ nhàng như mang đệm thịt của mèo nhỏ, vèo một cái lẩn vào trong phòng Thẩm Văn Hiên.

Đi giúp việc đứng dưới lầu nhìn hai đứa trẻ đầy khó hiểu, mang ít hoa quả lên cho bọn nó cũng bị từ chối. Nhà của Thẩm Văn Hiên cách nhà họ Chung cũng không quá xa, đứng trong cửa sổ nhìn ra ngoài đã có thể nhìn thấy nóc nhà họ Chung.

Tiểu thiếu gia dán hai mắt lên cửa sổ, cứ có cảm giác chột dạ, không biết nên nhìn vào đâu, mặt đã bắt đầu đỏ lên.

Thẩm Văn Hiên cam đoan với cậu “Bố mẹ tớ không có nhà”

Hai người buông rèm cửa xuống, nghiêm túc che kín cửa sổ kính, khóa cả cửa ra vào.

Sau đó mới lén lút mở máy tính của Thẩm Văn Hiên lên.

Bên bàn còn xếp cả đồng bài tập của cả hai, tiểu thiếu gia làm bài nhanh như gió còn ngoại lệ một lần để Thẩm Văn Hiên chép bài, thế mà vẫn nghiêm trang chừng chặc nói “Chỉ một lần này thôi đấy.”

Thẩm Văn Hiên chẳng thèm để ý cậu, vội vàng mở chỗ hàng cất giấu trong máy tính ra.

Tiểu thiếu gia ôm chân ngồi trên đất, hếch cằm lên, tò mò hỏi Thẩm Văn Hiên “Sao cậu lại có mấy cái này? Cậu không thích con gái à?”

Thẩm Văn Hiên cầm chuột máy tính click loạn lên, gãi gãi tóc, muốn giải thích với tiểu thiếu gia nhưng lại cảm thấy không biết phải nói thế nào.

“Thì thế... dạo này có một người, một người con trai rất tốt, rất tốt với tớ, tỏ tình với tớ”

Cậu ta còn chưa nói xong.

Tiểu thiếu gia nghiêng đầu hỏi “Hàn Dữ Tiểu tỏ tình với cậu?”

Suýt nữa thì Thẩm Văn Hiên ngã lăn từ trên ghế xuống, nhìn tiểu thiếu gia bằng vẻ mặt hoảng sợ, lắp bắp “Sao sao sao sao cậu biết?”

Học bá mấy người đều biết thuật đọc tâm hả???

Tiểu thiếu gia vẻ mặt vô tội “Gần đây cậu chỉ ở bên cạnh cậu ta thôi”

Thẩm Văn Hiên trưng ra cái vẻ mặt như vừa bị sét đánh.

Tiểu thiếu gia kéo áo cậu ta “Cậu nhận lời Hàn Dữ Tiểu chưa? Cho nên mới muốn xem chuyện đó giữa đàn ông với đàn ông?”

“Không phải!” Thẩm Văn Hiên như mèo con xù lông, thiếu chút nữa là nhảy dựng lên “Tớ thích con gái mà!”

“Ồ...” Tiểu thiếu gia dài giọng, nhìn Thẩm Văn Hiên rồi lại chỉ về hướng màn hình máy tính.

Thẩm Văn Hiên thẹn quá hóa giận “Cậu còn nói tiếp thì tớ không cho xem nữa!”

Tiểu thiếu gia ngậm miệng luôn, còn làm động tác kéo khóa miệng.

Con thuyền nhỏ hữu nghị xóc nảy nhiều lần cuối cùng cũng tạm thời vững vàng.

*

Thẩm Văn Hiên cũng không biết mình tải được loại phim gì về, cho nên lúc video đầu tiên chiếu hình ảnh ba người đàn ông vạm vỡ, cả cậu ta và tiểu thiếu gia đều mang cái vẻ mặt mơ màng.

“Có cả người quay phim nữa à?” Cậu ta hỏi tiểu thiếu gia.

Tiểu thiếu gia cũng nhìn cậu ta bằng ánh mắt nghi hoặc “Người quay phim thì sẽ không xuất hiện trong ống kính đâu, hẳn là đạo diễn chỉ đạo diễn xuất nhỉ?”

Thẩm Văn Hiên hiểu ra, cảm thấy tiểu thiếu gia nói rất có lý. Hai người đàn ông làm chuyện khó như vậy nhất định phải có người hướng dẫn.

Giây tiếp theo, họ nhìn thấy ba người đàn ông hôn nhau, rồi bắt đầu cởi quần áo...

Thắm Văn Hiên vội vã tắt video.

Tiểu thiếu gia im lặng vùi mặt vào trong chăn, chỉ để hở hai cái tai đỏ bừng

14. Chương 14: Kem Và Đau Dạ Dày

Lúc Thắm Văn Hiên và tiểu thiếu gia đi từ trong phòng ra thì trời đã tối rồi.

Hai người nói với dì giúp việc là không ăn tối nên cũng chẳng có ai tới làm phiền họ.

Đến bảy giờ rưỡi, hai người đi từ trên phòng xuống, mỗi người lấy một que kem.

Tiểu thiếu gia mặt đỏ bừng cầm kem dâu tây, màu sắc trên mặt còn hồng hơn cả kem.

Video thứ hai họ xem là video hai người, Thắm Văn Hiên còn biết điều, chọn một cái có bối cảnh vườn trường tương đối ngây thơ, hai người đàn ông trong video đều mặc áo sơ mi trắng quần bò, người công thì rất cao, có khi hơn một mét tám, đặt người thấp hơn kia lên bàn rồi mở hai chân người đó ra.

Thắm Văn Hiên xem mà toát mồ hôi, cậu ta nhìn không được liên tưởng người đàn ông cao cao kia là Hàn Dữ Tiểu.

Nhưng xem một lát, trong lòng lại bắt đầu soi mói.

Hàn Dữ Tiểu đẹp trai hơn người này nhiều, tay cũng đẹp hơn, giọng nói cũng dễ nghe hơn.

Có một lần học thể dục, quần áo Hàn Dữ Tiểu ướt cả nên phải cởi bớt ra, để lộ dáng người hơi gầy mà khỏe mạnh bình thường vẫn bị quần áo che đi, cả cánh tay có cơ bắp nữa.

Cậu ta không nhìn được sờ soạng một tí, thế mà bị Hàn Dữ Tiểu gạt tay thẳng, còn mắng cậu ta, thế nhưng cũng không thấy giận dữ gì.

Một lát sau, Hàn Dữ Tiểu bảo mình chịu thiệt, mặt không đổi sắc chạy đến sờ eo cậu ta, bảo là phải sờ lại cho công bằng.

Thắm Văn Hiên liếm kem, sắc hồng trên mặt vừa mới giảm xuống một chút đã lại tăng cao.

Cuối cùng cậu ta cũng nhận ra, từ đầu Hàn Dữ Tiểu này đã không có ý tốt.

Trong phòng im lặng trong chốc lát.

Hai người im lặng ăn kem, ánh mắt đều sáng lấp lánh, cũng không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Qua một lúc, tiểu thiếu gia hỏi Thắm Văn Hiên “Cậu đã bao giờ nghĩ sẽ ở bên Hàn Dữ Tiểu chưa?”

Thắm Văn Hiên không nói gì, cắn một miếng kem ngậm vào trong miệng, hơi lạnh từ miếng kem có vị sữa chậm rãi tan ra.

Đã lâu rồi cậu ta không ăn hết một cây kem to như thế, dạ dày không tốt, nếu ăn nhiều sẽ bị đau bụng.

Sau khi Hàn Dữ Tiểu biết thì tự quyết định phải quản lý cậu ta, không cho ăn nhiều đồ lạnh bao giờ, một khi bị phát hiện thì sẽ tăng thêm bài tập giao cho cậu ta.

Nhưng trời nóng đột ngột, Thắm Văn Hiên làm sao chịu được, đôi mắt nhìn người khác đi mua kem dần trở nên tha thiết, tức giận vẽ một con rùa vào quyển sách, trên con rùa kia viết thêm tên Hàn Dữ Tiểu.

Hàn Dữ Tiểu vừa bực mình vừa buồn cười, đi mua cho Thắm Văn Hiên cây kem bằng nửa cái bàn tay, hai người cùng ăn, chỉ vì muốn Thắm Văn Hiên đỡ thèm.

Thắm Văn Hiên tức giận mắng cậu keo kiệt, rồi lại ngoan ngoãn nghe lời, đầu lưỡi hồng phấn dán lên cái kem, còn cắn mãi không buông chỉ mong ăn được nhiều thêm vài miếng.

Có vài lần cậu ta thấy sắc mặt Hàn Dữ Tiểu cứng lại, tưởng rằng cậu muốn mắng mà không biết mắng thế nào.

Hiện giờ Hàn Dữ Tiểu không quản cậu ta nữa, ăn bao nhiêu kem cũng không ai quản, muốn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu.

Nhưng cắn một miếng kem sữa đầy miệng, lạnh đến mức răng va vào nhau lập cập mà chẳng có vị gì, chẳng ngon bằng lúc tranh ăn với Hàn Dữ Tiểu.

“Tớ không nhận lời cậu ấy” Thẩm Văn Hiên ừ ừ “Cậu ấy tỏ tình làm tớ sợ, mắng cậu ấy bảo là cậu ấy lừa gạt tớ, không thật lòng muốn làm anh em với tớ”

“Sau đây cậu ấy không thêm để ý đến tớ luôn” Thẩm Văn Hiên nói với vẻ tội nghiệp.

Tiểu thiếu gia đồng tình vỗ vỗ vai cậu ta.

“Cậu thì sao?” Thẩm Văn Hiên hỏi tiểu thiếu gia “Cái người cậu bao đây, anh ta có thích cậu không?”

Tiểu thiếu gia không trả lời được.

Vốn cậu cũng chẳng phải kẻ tinh tường với chuyện yêu đương, đến tận lúc này vẫn là Ngu Hành Chu điều khiển mối quan hệ của họ.

Có đôi khi cậu cảm thấy Ngu Hành Chu có thích mình một chút, có đôi khi lại cảm thấy Ngu Hành Chu chỉ coi cậu là một đứa trẻ mà thôi.

Nhưng cậu không nhụt chí.

“Tớ có thể cố gắng thêm chút nữa” Tiểu thiếu gia nghiêm túc nói với Thẩm Văn Hiên “Tớ chưa từng hi vọng anh ấy có thể thích tớ một trăm phần trăm, chỉ cần anh ấy thích tớ một chút thôi là được rồi”

Cậu dùng ngón trỏ và ngón cái giữ một khoảng không nhỏ xíu trước mặt nhìn Thẩm Văn Hiên.

Thẩm Văn Hiên nghĩ thầm, quả thực là rất ít.

Cậu ta cảm thấy đau lòng thay tiểu thiếu gia một chút, thế nhưng nghĩ lại, còn Hàn Dữ Tiểu thì sao, lúc Hàn Dữ Tiểu tỏ tình với cậu ta, phải chăng cũng chỉ mong có được một chút thích như thế?

Tiểu thiếu gia đeo cặp sách lên lưng đi về nhà, trước khi đi còn khuyên Thẩm Văn Hiên đối xử tốt với Hàn Dữ Tiểu một chút, dù không ở bên nhau thì cũng đừng làm người ta khổ quá.

“Bị người mình thích từ chối là chuyện rất khó chịu” Tiểu thiếu gia nghiêm túc nói với Thẩm Văn Hiên “Tuy rằng Hàn Dữ Tiểu cứ tranh vị trí số 1 với tớ nhưng cậu ấy cũng không phải người xấu”

Tiểu thiếu gia đi rồi, Thẩm Văn Hiên ngồi ngẩn người thật lâu chờ cầu thang.

Lần đầu tiên cậu ta cảm thấy căn nhà trống trải đến vậy.

Công việc của cha mẹ vẫn luôn bận rộn, thường thường trong nhà chỉ có cậu ta và đi giúp việc. Cậu ta cũng đã quen như vậy.

Nhưng sau khi học bù với Hàn Dữ Tiểu, có đôi lần học quá muộn, cậu ta liền kéo Hàn Dữ Tiểu ở lại, hai người cùng xem TV cùng chơi game. Hàn Dữ Tiểu chơi giỏi hơn nhưng cuối cùng vẫn nhường cậu ta.

Buổi tối hai người ngủ chung giường, trên người cùng một loại mùi hương sữa tắm, Thẩm Văn Hiên như con chó nhỏ gác lên người Hàn Dữ Tiểu, cảm thấy nếu đây mà là anh trai của mình thì tốt.

Cậu ta suy nghĩ, dạ dày lại bắt đầu đau.

Ăn hết cả một cái kem thì dạ dày đã bắt đầu không ổn, đau đến mức sắc môi cũng trở thành màu trắng.

Cậu ta biết thuốc dạ dày để ở đâu, nhưng không đi lấy.

Hàn Dữ Tiểu nhận được điện thoại của Thẩm Văn Hiên lúc đang đi làm, quần áo ướt mồ hôi, di động trong ngực rung liên hồi.

Cậu nhìn tên trên màn hình điện thoại, vốn không định nghe máy, nhưng lại nhin xuống, bấm nghe.

Điện thoại vừa được kết nối đã nghe tiếng hít mũi của Thẩm Văn Hiên.

Trong lòng cậu căng thẳng “Thẩm Văn Hiên?”

Thẩm Văn Hiên nghe thấy tiếng cậu, cảm thấy dạ dày càng đau hơn.

Cậu ta quệt mũi, nhỏ giọng nói “Hàn Dữ Tiểu, tớ đau dạ dày”

Hàn Dữ Tiểu cởi nút áo bảo hộ lao động “Cậu đang ở nhà à?”

“Ừ”

“Đợi tớ đến”

15. Chương 15: Nghĩa Trang Hoa Sam

Thẩm Văn Hiên và Hàn Dữ Tiểu lại tốt đẹp.

Tiểu thiếu gia ngồi sau ôm thâm cừu khổ hận mà nhìn hai người đó, Thẩm Văn Hiên ngoan ngoãn nghe Hàn Dữ Tiểu giảng bài toán, ánh mắt thì như lọt vào sương mù mà miệng lại ngây ngô cười với Hàn Dữ Tiểu.

Hàn Dữ Tiểu gõ nhẹ một cái lên đầu cậu ta cũng không giận, còn mong hai người gần nhau một chút.

Tiểu thiếu gia tức giận, bài toán đó cậu cũng biết, sao không đến hỏi cậu!

Đáng tiếc Thẩm Văn Hiên còn chẳng liếc đến cậu, hai người kia tay đều giấu dưới bàn, một lát sau Thẩm Văn Hiên đã đổ mặt.

Tiểu thiếu gia tức giận chạy đi, không thèm nhìn hai người kia nữa.

Cậu mở di động ra, thông báo đầu tiên trên màn hình chính là tin nhắn của Ngu Hành Chu “Anh lên máy bay rồi. Đừng gọi”

Ngu Hành Chu đi công tác.

Lúc buổi sáng Thẩm Văn Hiên nghe được tin tức này, thông minh hiếm có mà tò mò hỏi “Ngư lang thì xuất ngoại làm gì? Công việc của anh ta bây giờ phải là cậu mới đúng chứ?”

Tiểu thiếu gia không nói gì, ngồi yên ở chỗ của mình, lấy một viên chocolate từ hộp quà Ngu Hành Chu tặng ra ăn.

Hộp chocolate này cậu vẫn giữ trong tủ lạnh, ăn rất chậm, chỉ dám ăn từng chút một bởi vì đó là Ngu Hành Chu làm, cậu muốn giữ được lâu thêm chút nào hay chút ấy.

Nhưng đến giờ trong hộp cũng chỉ còn hai cái.

Viên này là vị matcha, hương vị hơi cay một chút, tiểu thiếu gia cắn nhỏ viên chocolate, trong cổ họng toàn là vị matcha.

Cậu nhớ đến chiếc xe đắt tiền của Ngu Hành Chu, nhớ đến cái đồng hồ giá trên trời anh vẫn đeo, còn cả lúc Ngu Hành Chu nghe điện thoại, cậu nghe được đôi câu vài lời.

Vị cay của matcha, tựa như vẫn đang lan trong cổ họng.

“Em hơi nhớ anh” Cậu nhắn tin cho Ngu Hành Chu, suy nghĩ một chút rồi xóa chữ “hơi” đi.

“Em nhớ anh”

Tin nhắn gửi thành công.

Ngu Hành Chu vừa xuống máy bay đã nhận được tin nhắn này, di động trong ngực rung lên một chút.

Nhưng anh không xem.

“Đến Nghĩa trang Hoa Sam” Anh nói với tài xế.

Anh có được lần hiếm hoi không tự lái xe, ngồi ở ghế sau, bên cạnh là một đóa bách hợp màu trắng vừa chớm nở, được gói trong vải trắng nơ xanh, còn vương cả sương sớm.

Ngu Hành Chu nhắm nghiền hai mắt, trước mắt lại hiện lên hình ảnh người thiếu nữ mặc váy vàng gầy yếu xanh xao có ánh mắt rất đen, diện mạo cũng xem là xinh đẹp. Nhưng thời gian đau ốm quá dài phá hủy cơ thể cô ấy, cũng cướp đi tất cả những nét xinh đẹp từng có.

Cô ấy trong trí nhớ của Ngu Hành Chu dường như vĩnh viễn dừng lại ở tuổi hai mươi lăm.

Ngu Hành Chu còn nhớ rõ dưới ánh đèn, cô ấy quay đầu lại, màu vàng ấm áp chiếu lên khuôn mặt khiến cô ấy nhìn có vẻ khỏe mạnh được một chút.

“Nếu không thì anh cưới em đi, Ngu Hành Chu” Cô ấy nói cứ như thể chỉ đùa vui, thế nhưng trong đáy mắt lại có sự chờ mong rõ ràng.

Chiếc xe màu đen chạy qua nội thành, chậm rãi tiến đến khu ngoại ô, bên ngoài vừa đúng khi nắng, cửa hàng bán hoa ven đường đều đã mở, tất thảy đều là những bông hoa xinh đẹp tràn sức sống dưới nắng.

“Được thôi” Trong trí nhớ, Ngu Hành Chu chẳng hề gì mà đồng ý luôn, giống như chuyện anh đồng ý không phải hôn ước, mà chỉ là về nhà ăn một bữa cơm.

Ngu Hành Chu ba mươi hai tuổi sờ lên ngón áp út trên bàn tay mình, nơi ấy trống không, đến tận bây giờ vẫn chưa từng có chiếc nhẫn nào được đeo lên chỗ ấy.

Mà người con gái anh từng hứa hẹn sẽ cưới về, đã an nghỉ nhiều năm trong phần mộ.

16. Chương 16: Quá Khứ Của Ngu Hành Chu

Đến nghĩa trang, Ngu Hành Chu cầm hoa bước đến tận những hàng mộ trong cùng.

Nơi này không gian rất rộng, cây lá sum suê, mặt đất sạch sẽ, trên mặt cỏ còn có cả đài phun nước và tượng điêu khắc bằng cẩm thạch.

Nếu không có những mộ bia lạnh lẽo, có lẽ nơi này giống công viên hơn.

Ngu Hành Chu đặt bó hoa xuống, ảnh chụp trên bia mộ là cô gái xinh đẹp tên Lê Phồn, không thể nhìn ra dáng vẻ ốm yếu đau bệnh về sau, chỉ có đôi má lúm nhô nhỏ lúc mỉm cười.

Đây là ảnh chụp lúc cô hai mươi tuổi.

Ngu Hành Chu không chịu được, chầm một điều thuốc.

Lê Phồn là ân nhân của anh. Trước kia anh bỏ học, suýt nữa bị người ta đánh chết, là Lê Phồn nhặt anh về nhà.

Trong căn phòng nhỏ cách vách ấy, anh có một chốn dừng chân, cũng nhờ thế mà anh thoát chết.

Sau này anh phát đạt, cũng chẳng phải con đường làm ăn tử tế, kiếm được nhiều tiền, cũng cho Lê Phồn rất nhiều.

Nhưng Lê Phồn không muốn.

Khi đó Lê Phồn chỉ có thể sống thêm được không đến một năm, cô nằm trên giường bệnh hỏi Ngu Hành Chu, có thể cưới cô không.

Cô ra vẻ thoải mái nói, chỉ là cô muốn mặc áo cưới, dù sao sống cũng không được bao lâu nữa, tìm đại một người kết hôn là được, mà vừa hay quen với Ngu Hành Chu, cô cũng lười tìm ai khác.

Nhưng Ngu Hành Chu nhìn vào mắt cô, biết cô đang nói dối.

Cô thích Ngu Hành Chu.

Cô chỉ có thể sống một năm.

Ngu Hành Chu chẳng suy nghĩ gì nữa, liền đồng ý.

Anh không hỏi bản thân có yêu Lê Phồn không, trong lòng anh đã có đáp án. Nhưng Lê Phồn là ân nhân, lại chỉ có thể sống không quá một năm.

Ngu Hành Chu tuy rằng không phải kẻ đi con đường chính đạo, nhưng cũng hiểu bản thân có nghĩa vụ làm Lê Phồn vui vẻ một chút, vì anh thiếu nợ Lê Phồn.

Ngày hôm ấy cầu hôn Lê Phồn, Ngu Hành Chu mua một chiếc nhẫn rất to, còn mua một đóa hoa bách hợp mà Lê Phồn thích, thêm cả mấy bông cát cánh màu tím.

Lê Phồn đã chọn xong áo cưới, váy đuôi cá trắng dừng trên thắt lưng tinh tế, từng đốm sáng lấp lánh đọng trên đó.

Lê Phồn nói cô thật hạnh phúc, có thể gả cho Ngu Hành Chu, cô cảm thấy mình sống không uổng phí.

Nhưng chẳng đợi đến khi Ngu Hành Chu mang nhẫn và hoa đến tay, cô đã xảy ra chuyện.

Kể bắt cóc Lê Phồn chính là đối thủ một mất một còn với Ngu Hành Chu, không giết được Ngu Hành Chu liền tìm cách bắt cóc vị hôn thê mà anh đã thừa nhận.

Dưới ánh nắng, Ngu Hành Chu nhìn Lê Phồn cười tươi như hoa trên bia mộ, khói thuốc tản ra từ giữa ngón tay anh, cuộn lên cao rồi tan vào không khí.

Anh không biết Lê Phồn có hận anh không, có hối hận đã gả cho anh không.

Ngu Hành Chu không thể nhìn thấy Lê Phồn lúc ra đi.

Nói cho đúng, anh còn chẳng thể thấy được một Lê Phồn đầy đủ.

Người hôm qua còn nắm tay anh, hồn dối như một cô bé bảo rằng bánh cưới của họ không được làm quá ngọt, thế mà đến cả một cơ thể đầy đủ cũng không còn.

Chỉ có một cái đầu lâu trắng bệch, mang những vết thương rách nát, ngâm trong dòng nước sông lạnh băng, nhìn chằm chằm vào Ngu Hành Chu.

Cô từng nói chẳng có gì để lại.

Cũng chẳng còn đến một năm sống trên đời.

Từ khoảnh khắc quyết định gả cho Ngu Hành Chu, cô chỉ còn có nửa tháng để sống.

Từ đó về sau, bên cạnh Ngu Hành Chu không có người tình cố định nào.

Công việc làm ăn càng lớn, đối thủ một mất một còn năm đó đã sớm thành cô hồn dã quỷ, bị anh nghiền xương thành tro.

Những mảng tối trong chuyện làm ăn cũng dần bị anh xóa bỏ sạch sẽ, anh không còn là tên đầu đường xó chợ năm xưa, mà là “Ngu tiên sinh” được người tôn kính được người sợ hãi.

Không đếm được số mỹ nhân đến bên cạnh anh, nam nữ đều đủ cả, ai ai cũng có dáng người hấp dẫn mặt mũi xinh đẹp, vô cùng nghe lời. Anh cũng đã bước qua những tháng ngày hoang đường.

Nhưng anh vẫn vậy.

Vẫn là đêm khuya mơ thấy Lê Phồn, mơ thấy cô trên giường bệnh, gầy đến mức chỉ còn xương thôi, lại vẫn cười ầm ập.

Giọng nói của cô dịu dàng “Ngu Hành Chu, ai cũng bảo mệnh anh ngang, nói trong mệnh anh có sát. Nhưng em không tin, em chẳng sống được mấy tháng nữa, còn có thể bị hại đến thế nào?”

Thế mà rồi cô cũng bị anh hại chết.

Mà cái đêm trước khi chết, cô hỏi Ngu Hành Chu, có phải vì anh thích nên mới cưới cô không.

Ngu Hành Chu dừng lại một chút, không nói gì, chỉ nhìn cô khó hiểu.

Lê Phồn cười cười, không tiếp tục câu hỏi của mình, cúi đầu nhìn trang sức hôn lễ đã chuẩn bị xong.

Điều cô muốn thật ra chẳng nhiều gì, vậy mà cuối cùng cũng không có được.

Ngu Hành Chu trời sinh giỏi nói dối, ngày ấy lại không nói tiếng nào.

Điều thuốc trên tay Ngu Hành Chu cháy hết, tàn thuốc rơi xuống, từ ấm áp biến thành lạnh lẽo.

“Lê Phồn, anh có người mình thích” Ngu Hành Chu nhìn bia mộ nói, điều thuốc cháy đến làm bỏng tay nhưng anh lại không cảm giác được “Em ấy còn là một cậu nhóc, trẻ tuổi, không hiểu chuyện. Thích ai không thích lại thích anh.”

“Em biết đám trẻ con mà, tuổi nhỏ vì tình yêu mà đòi sống đòi chết, đợi đến khi trưởng thành gặp những chuyện tốt hơn mới nhận ra bản thân buổi cười thế nào.”

Ngu Hành Chu nhớ đến gương mặt trẻ con của tiểu thiếu gia, nhớ tới hàng mi thật dày thật mềm mại, lúc hôn môi làn mi của tiểu thiếu da sẽ chạm lên mặt Ngu Hành Chu.

Anh sống đến ba mươi hai tuổi, lần đầu tiên yêu một người.

Lại là một người từ đầu đến chân không phù hợp với anh.

“Em ấy quá nhỏ, lại ngoan. Đợi đến khi em ấy trưởng thành thì anh đã già lâu rồi.” Ngu Hành Chu nhìn ảnh chụp Lê Phồn bằng ánh mắt dịu dàng “Em bảo anh hà tất phải làm hỏng một đứa nhỏ, đúng không? Đến khi em ấy có cả khoảng trời rộng lớn, anh lại tiếc không muốn buông tay, thế thì khó coi lắm.”

Ngu Hành Chu dụi điều thuốc.

Còn một câu anh chưa nói, trước mộ Lê Phồn nói ra dường như quá tàn nhẫn.

Anh lớn tuổi rồi, bắt đầu tin vào số mệnh.

Anh chưa từng yêu Lê Phồn, nhưng khoảnh khắc mất đi cô đã đủ khiến trời sụp đất nứt.

Hiện giờ anh yêu tiểu thiếu gia thật.

Anh bắt đầu sợ thật sự trong mệnh anh có sát, tội nghiệt trước kia đều sẽ quay lại, liên lụy đến viên ngọc quý Chung Ninh của lòng anh.

17. Chương 17: Anh Cũng Nhớ Em

Tiểu thiếu gia không biết Ngu Hành Chu đi đâu.

Lúc tan học Thẩm Văn Hiên đã chạy theo Hàn Dữ Tiếu, trước lúc chạy đi còn giả mù sa mưa hỏi tiểu thiếu gia có muốn đến học nhóm cùng không.

Chung-đứng thứ hai toàn thành phố-Ninh từ chối, cậu đã nhìn thấu sự giả dối của Thẩm Văn Hiên, học bù cái gì, rõ ràng là hẹn hò.

Thẩm Văn Hiên hài lòng nắm tay Hàn Dữ Tiếu chạy mát, còn không ngồi cái xe to nhà mình mà nhất định trèo lên ngồi sau cái xe đạp cũ nát của Hàn Dữ Tiếu.

Tiểu thiếu gia nhìn hai người bọn họ chậm rãi biến mất, nhìn tài xế nhà Thẩm Văn Hiên âm ỉt lái xe theo sau cả hai, đột nhiên có chút hâm mộ.

Cậu nhớ Ngu Hành Chu, nhưng mà Ngu Hành Chu còn chẳng thèm trả lời tin nhắn của cậu.

Lúc tiểu thiếu gia nhận điện thoại của Ngu Hành Chu thì đã là mười giờ tối.

Cậu cũng đang đắn đo không biết có nên gọi cho Ngu Hành Chu hay không.

Sợ quấy rầy anh, nhưng nhớ anh.

Chưa suy nghĩ xong, điện thoại đã vang lên.

Ngu Hành Chu nói anh đang ở trước nhà cậu.

Tiểu thiếu gia mở to mắt, mặc áo ngủ chạy thẳng xuống nhà, trên chân còn xỏ đôi dép thỏ phủ lông trông như quả cầu tuyết nhỏ, chạy thẳng từ cửa sau nhà ra ngoài.

Quả nhiên Ngu Hành Chu đang đợi cậu.

Anh đứng dưới gốc cây gạo đang nở hoa đỏ rực, dáng người cao ráo lại thanh tú, có chút phong trần mệt mỏi nhưng vẫn anh tuấn thư lãng.

Tiểu thiếu gia nhào vào ngực Ngu Hành Chu.

Ngu Hành Chu ôm cậu vào lòng.

“Em rất nhớ anh” Tiểu thiếu gia giọng vang vang nói vậy, ánh mắt tỏa sáng, trên người còn mang hương vị thoả mái khi vừa tắm xong.

Ngu Hành Chu không nhịn được, cúi xuống hôn cậu.

Môi Ngu Hành Chu hơi lạnh, dán lên đôi môi mềm mại ấm áp của tiểu thiếu gia một hồi rồi cũng nóng lên.

Anh gần như là nóng nảy đoạt đi không khí trong miệng tiểu thiếu gia, một tay hung ác giữ chặt thắt lưng cậu, tiểu thiếu gia rất gầy, một cánh tay anh đã có thể ôm chặt cậu vào ngực.

Nhưng anh cảm thấy chưa đủ, còn cần nhiều hơn nữa, làm cho tinh linh trên trời cao này ngã hoàn toàn xuống chốn phàm trần, ngã vào trong ngực anh.

Hôm nay anh ở nghỉ trang tối tận khi bóng đêm phủ khắp núi, có lẽ con người ở nơi như thế sẽ càng nghĩ nhiều.

Anh nhìn dáng vẻ tươi cười của Lê Phồn, đột nhiên nghĩ đến mình sau khi chết, có lẽ còn chẳng bằng cô.

Lê Phồn có người thân có bạn bè, còn có cả anh luôn nhớ tới.

Mà anh không cha không mẹ, cô cô linh linh bước đến kiếp sau, đến bờ vực sinh lão bệnh tử cuối cùng cũng chỉ có một mình.

Tiểu thiếu gia của anh, Chung Ninh của anh, khi đó hẳn đã già nua tóc bạc lại vẫn đầy quyền rũ.

Cậu khi ấy chắc hẳn đã nắm tay một ai khác, đầu gối tay ấp trên chiếc giường ấm áp, nói liên miên chuyện vặt một ngày rồi cùng nhau say giấc.

Ngu Hành Chu ảo não khép mắt lại, anh chỉ nghĩ một chút thôi, lục phủ ngũ tạng đã đau thấu, tựa như bị thiêu đốt.

Anh oán hận khuôn mặt không rõ ràng của gã đàn ông trong tưởng tượng, căm hận người ngoài dặt tiểu thiếu gia từ trong tay anh đi mất, căm hận kẻ ngày sau đồng hành bên cậu bước qua mỗi ngày của cuộc sống.

Sau đó anh nhìn thấy tin nhắn từ tiểu thiếu gia.

Tin nhắn kia gửi đến từ lâu, nằm yên trong điện thoại cả một ngày trời mới được mở ra.

“Em nhớ anh”

Ba chữ nhẹ nhàng mềm mại, có chút ý làm nũng có một chút tủi thân.

Phòng tuyến trong tim Ngu Hành Chu bị ba chữ này đánh nát, tan tác không còn một mảnh.

Ngu Hành Chu còn công việc quan trọng ngày mai đây, yêu cầu đêm nay anh phải ở lại nơi đó.

Thế nhưng đọc tin nhắn xong, anh lên xe, đi ngay lúc tối trời để trở về thành phố T, trở về bên cạnh tiểu thiếu gia của anh.

Lúc này anh đang ôm chặt tiểu thiếu gia trong ngực, tiểu thiếu gia mềm mại như một cái kẹo chanh đường, trong cổ họng vang lên tiếng nức nở nhỏ như mèo con.

Lúc này anh mới có chút cảm giác an tâm, trái tim trong ngực kia như cây khô gặp mưa xuân, dần sống lại.

Tiểu thiếu gia bị anh hôn đến không thở nổi, không thể chịu đựng đành phải đẩy anh ra.

Ngu Hành Chu không cam lòng buông cậu ra, hai đôi môi ẩm ướt tách ra kéo theo một sợi chỉ bạc.

Đang là ban đêm, ngoài trời yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng kim rơi, gió đêm thổi tới đưa theo cả hương hoa trong ý lạnh.

Tiểu thiếu gia ghé vào trong ngực anh nhìn nhìn, mặt đỏ bừng, giống như trái đào mật căng mọng, e lệ, khoe ra hàm răng trắng tinh.

Nhìn nhau, hai người lại hôn lần nữa.

18. Chương 18: Ngủ Ngon, Chung Ninh

Ngu Hành Chu tranh thủ thời gian trở về, trước sớm mai đã phải quay lại chỗ làm việc.

Tiểu thiếu gia sáng mai cũng phải lên lớp, làm một bé học bá, cậu sẽ không dễ trốn học.

Ngu Hành Chu ôm tiểu thiếu gia ngồi trong xe một lát, hai người chuyện trò chẳng bao lâu đã giục tiểu thiếu gia về.

Tiểu thiếu gia có chút luyến tiếc, giữ ngón tay Ngu Hành Chu mãi không chịu buông lại chẳng nói lời nào, chỉ dùng đôi mắt đen láy nhìn anh.

Ngu Hành Chu có hơi chịu không nổi ánh mắt này, giống như thỏ nhỏ quá mức ngoan ngoãn, cả cái việc kiểm soát gây sự cũng không có, chỉ biết tội nghiệp chờ đợi, không gây thêm phiền cho ai.

“Tối mai anh sẽ về” Ngu Hành Chu dỗ cậu “Hôm sau sẽ đón em tan học”

Mắt tiểu thiếu gia sáng lên, nghiêng đầu ôm cổ Ngu Hành Chu, hệt một em thỏ nhỏ dính lên người anh.

Dưới ánh đèn sáng trong xe, Ngu Hành Chu nhìn thấy khối ngọc xanh biếc trên cổ cậu, miếng ngọc khắc hình Quan Âm mặt mũi hiền từ xỏ một sợi dây đỏ, lác qua lác lại trên làn da trắng tuyết.

Đó là quà sinh nhật một tuổi của tiểu thiếu gia, là người thân cậu đi cầu riêng một món đồ chúc phúc, cầu cho cậu bé một đời bình an vui vẻ, vĩnh viễn không có ưu phiền.

Tiểu thiếu gia ôm Ngu Hành Chu, ngượng ngùng, cảm thấy bản thân chắc sẽ không bị nghĩ là đang đòi quà chứ “Tuần sau là sinh nhật em rồi, em đặt chỗ ở một nơi tốt lắm, anh có thể... đến đón sinh nhật cùng em không?”

“Chị gái bảo sẽ tổ chức tiệc sinh nhật cho em vào buổi trưa, anh có đến không?” Tiểu thiếu gia nhìn Ngu Hành Chu chờ đợi “Để em đưa anh thiệp mời”

Ngu Hành Chu im lặng không nói gì.

Tiệc sinh nhật của thiếu gia nhà họ Chung, không phải năm nào cũng tổ chức, năm nay tổ chức chẳng qua là muốn chúc mừng tiểu thiếu gia thành niên.

Ngu Hành Chu cảm rở ở thành phố T đã nhiều năm, tiệc lớn nhỏ của nhà họ Chung cũng đã tham gia không ít, thế nhưng tới giờ người tham gia đều là trưởng nữ nhà họ Chung, anh chưa từng chạm mặt tiểu thiếu gia.

Lấy thân phận hiện giờ của Ngu Hành Chu, tiệc sinh nhật của tiểu thiếu gia Chung Gia thì lo gì không lấy được một tấm thiệp mời.

“Anh sẽ đến” Ngu Hành Chu cười với tiểu thiếu gia, mở cửa xe để cậu xuống xe, chính anh cũng đứng xuống.

Anh vẫn giống như những lần hẹn hò trước, nắm tay dắt tiểu thiếu gia về đến tận cửa nhà, nhìn cậu vào nhà.

Tiểu thiếu gia vì một câu hứa này mà vô cùng vui vẻ đứng trên lan can vẫy tay với anh, bên cạnh là một chậu mẫu đơn vừa lúc nở hoa, hoa nở cạnh bên gương mặt tuổi trẻ sáng ngời của cậu, giống như vương tử trở về thắp ngà voi.

“Ngủ ngon, Chung Ninh” Ngu Hành Chu nói, vẫy tay với tiểu thiếu gia.

Còn bảy ngày cho đến lúc hai người họ đường ai nấy đi, trở lại quỹ đạo nhân sinh vốn có của mỗi người.

19. Chương 19: Trái Chanh Nhỏ

Nhưng mà đến ngày sinh nhật của tiểu thiếu gia, Ngu Hành Chu lại không tới.

Mùa hè nhiều mưa, ngày sinh nhật tiểu thiếu gia cũng mưa, hơi nước ẩm ướt thấm đẫm cả thành phố, hoa gạo trên cây quanh nhà họ Chung đều rơi xuống cả đầy trên mặt đất.

Tiểu thiếu gia nhìn làn mưa bụi mông lung ngoài cửa sổ, mong chờ chiếc xe quen thuộc xuất hiện trước khung cửa.

Nhìn nhiều lần, đến khi chị gái Chung Uẩn bước đến bên cậu.

Chị biết em trai mời người em ấy thích đến.

Chung Uẩn hiện giờ đang là người làm chủ trong nhà họ Chung, đối với cậu em trai nhỏ tuổi này yêu thương hết mực.

Tiểu thiếu gia xin chị tổ chức tiệc sinh nhật vào bữa trưa, buổi tối cậu muốn đi hẹn hò, vậy mà chị cũng đồng ý.

“Anh ấy là một người rất tốt” Tiểu thiếu gia ngượng ngùng trò chuyện với chị gái “Anh ấy tên là Ngu Hành Chu. Đợi lát nữa anh ấy đến, chị đừng hù dọa anh ấy.”

Tiểu thiếu gia kéo tay chị gái, nở nụ cười lấy lòng.

Chị gái cậu Chung Uẩn là người chẳng có kiêng dè gì trong chuyện tình cảm, năm đó lần đầu gặp gỡ đã ra tay cứu vị hôn phu tương lai suýt nữa bị người ta sàm sỡ trong tiệc rượu. Sau này khi hai người lập gia đình, không biết bao nhiêu kẻ đã bàn tán nói anh rở là ngôi sao hạng thấp chắc đã bị không ít kẻ chơi đùa rồi giờ lại bám vấy phụ nữ.

Kết quả từng người một, Chung Uẩn xử lý sạch sẽ.

Cho nên Chung Uẩn biết em trai thích một ngư lang thì cũng chẳng thấy có vấn đề chút nào. Trừ việc lên lớp một bài về tính an toàn khi kéo người đến tay kéo người lên giường, lúc ra ngoài cử bảo tiêu đi theo sát, không cho đi cả đêm không về, thì chị không nhúng tay vào nữa.

Chị còn chưa gặp người em trai thích.

Nhưng mà cái tên Ngu Hành Chu này khiến chị nhíu mày thật chặt.

Cậu ngư lang kia không đến mức cùng tên với người đứng đầu Ngu Thị chứ.

Chuyện trùng hợp trên đời này đúng là nhiều quá.

Lúc họ đang nói chuyện thì chồng của Chung Uẩn là Thư Nhiễm đã đến.

“Ngu tiên sinh có việc đột xuất nên không đến” Thư Nhiễm giúp vợ chỉnh lại sợi tóc bên tai “Quà tặng đến đã rất quý giá”

Anh ấy sờ đầu tiểu thiếu gia “Chẳng qua cũng là chứng minh Ninh Ninh nhà chúng ta được mọi người yêu thích mà thôi”

Món quà vị Ngu tiên sinh này tặng là chiếc đồng hồ thủ công bản giới hạn cùng hãng với chiếc đồng hồ tiểu thiếu gia tặng anh lúc trước, giá cả thì có thêm vài phần, so ra với một thiếu niên vừa mới trưởng thành thì đúng là quý giá thật.

Tiểu thiếu gia mở chiếc hộp kia ra, cảm thấy hơi quen mắt nhưng đúng là quý giá hơn rất nhiều.

Chung Uẩn trời sinh là con người thông minh lại tinh tế, nháy mắt mở điện thoại kiểm tra, nhất thời hối hận không kịp, chị không nên bận rộn với sự nghiệp mà sơ suất chuyện tình cảm của em trai.

Thở dài trong lòng một tiếng, chị nói nhẹ với tiểu thiếu gia đứng bên cạnh “Ninh Ninh, vị Ngu tiên sinh này cũng tên là Ngu Hành Chu, hành chu đồng khứ đích hành chu. Cái club mà dạo này em hay tới chính là sản nghiệp đầu tiên trong tay anh ta.”

Từng lời rõ ràng, còn có cả bức ảnh chụp trên điện thoại di động, là ảnh chụp chung, người đứng giữa khí phách hào sảng Ngu Tiên Sinh, cũng chỉ là Ngu Hành Chu mà cậu thích.

Tiểu thiếu gia thấy mắt cay, mũi cũng cay cay.

Nhưng nghĩ đến chuyện hôm nay là ngày sinh nhật, cậu lại cố gắng nhịn được.

Chung Uẩn cao hơn cậu, không nhìn thấy biểu cảm trên gương mặt cậu nhưng vẫn thấy chóp mũi hồng hồng.

Chị đau lòng không chịu được, vừa định bảo chẳng phải chỉ là Ngu Hành Chu thôi sao, chị bắt hẩn đến xin lỗi em.

Tiểu thiếu gia lại đột nhiên ôm chiếc đồng hồ trong tay đưa lại cho Chung Uẩn.

Cậu ngẩng đầu, chóp mũi vẫn hồng hồng nhưng không khóc, ánh mắt còn sáng hơn mỉm cười với Chung Uẩn.

“Chị, trong này có một trái chanh” Tiểu thiếu gia đeo đồng hồ lên cổ tay, không lớn không nhỏ mà rất vừa vặn.

Chung Uẩn lúc này mới phát hiện trong mặt kính đồng hồ có một khối kim cương khắc hình trái chanh.

Ninh trong Chung Ninh, chính là ninh trong tiểu ninh mông/trái chanh nhỏ.

Đứa em ngốc của chị, vì chút tâm ý như vậy mà nuốt nước mắt vào trong.

Có một khoảnh khắc, Chung Uẩn vô cùng muốn lập tức bắt cóc Ngu Hành Chu vứt xuống sông cho cá ăn.

“Rõ ràng là vì Ninh Ninh nhà chúng ta quá đẹp” Chung Uẩn sờ mặt tiểu thiếu gia “Đi nào, cắt bánh sinh nhật của em. Em thích đồng hồ hay thích chanh chị đều có thể làm cho em, chắc chắn còn đẹp hơn cái này.”

Tiểu thiếu gia lắc lắc đầu, nắm tay Chung Uẩn cùng đi xuống nhà.

Cậu nhẹ giọng nói “Em không cần đâu, có cái này là tốt rồi.”

20. Chương 20: Tạm Biệt, Chung Ninh

Lúc tiểu thiếu gia vào được hộp đêm thì Ngu Hành Chu cũng không ngạc nhiên.

Anh không đến tham dự sinh nhật của tiểu thiếu gia, cũng không đến cuộc hẹn buổi tối với tiểu thiếu gia.

Tiểu thiếu gia đặt trước chỗ ở một nhà hàng, là một nơi rất yên tĩnh, cả một khu rộng chỉ có một bàn, trên bàn bày đèn nhỏ, bên ngoài là mưa nhỏ đang rơi, trong vườn tường vi khoe sắc, hoa rơi lên phiến đá trắng ven đường.

Nước trà trước mặt tiểu thiếu gia đã lạnh ngắt.

Cậu đợi một tiếng, Ngu Hành Chu không đến.

Cậu chỉ biết Ngu Hành Chu sẽ không đến.

Ngu Hành Chu chưa bao giờ muộn, mà là anh không thực hiện lời hẹn ước.

Tiểu thiếu gia đứng lên, lúc ra cửa nhân viên mở ô cho cậu, tiểu thiếu gia tự mình nhận lấy, quả chanh nhỏ trên đồng hồ lấp lánh sáng.

Hôm nay Ngu Hành Chu vốn muốn đến sinh nhật của tiểu thiếu gia, anh đã chọn xong bạn gái, là một người phong cách trái ngược hoàn toàn với tiểu thiếu gia, một mỹ nhân trưởng thành phong tình vạn chủng, làm da màu mặt ong kết hợp với mái tóc xoăn đen dài, trên người là hương nước hoa ngào ngạt quyến rũ.

Nhưng mà lúc cầm tay cô ta, Ngu Hành Chu nhớ lại cái đêm hôm ấy tiểu thiếu gia mặc áo ngủ màu trắng nhào vào ngực anh, trên người là mùi hương sạch sẽ tươi mới, tóc nâu mềm mềm chạm đến cằm anh, mềm mại như tơ.

Cuối cùng anh không đi, để tiểu thiếu gia bước qua sinh nhật năm nay thôi, nếu anh đến thì cũng là lúc ngã bài với tiểu thiếu gia.

Lúc tiểu thiếu gia bước vào hộp đêm, Ngu Hành Chu vừa uống xong chén rượu thứ ba, tửu lượng của anh tốt, ba chén rượu vào bụng cũng không có khác gì.

Nhưng anh lại nhìn thấy tiểu thiếu gia bước từ cửa vào, mặc bộ đồ đen để lộ cái cổ thon dài mảnh khảnh, xinh đẹp đến mức chẳng phù hợp chốn này.

Tiểu thiếu gia không mặc áo da báo như trước nữa, nhưng trên cổ tay áo là hai chiếc khuy cài hình đầu lâu, tóc tai chải chuốt cẩn thận, trên tai là một đôi khuyên màu đen.

Cậu đã cẩn thận trang điểm.

Ngu Hành Chu nhìn cái đồng hồ trên tay tiểu thiếu gia, là anh đặt làm lúc trước, trên mặt có một quả chanh nhỏ lấp lánh, mặt sau có khắc một chữ Z.

Chữ cái đầu tiên trong tên Chung Ninh là Z mà chữ Chu trong Ngu Hành Chu cũng là Z.

Đây là phương thức thể hiện những lời anh không thể nói ra.

Lúc này nhìn tiểu thiếu gia ăn mặc như thế mà xuất hiện, giống như sau một đêm cậu đã trưởng thành rất nhiều, còn đeo cả món quà anh tặng.

Ba chén rượu trong bụng Ngu Hành Chu đột nhiên nóng lên, nóng đến hồng cả đầu óc, anh chỉ còn biết nhìn chăm chăm vào tiểu thiếu gia.

Tiểu thiếu gia nhìn thấy bên cạnh Ngu Hành Chu có hai mỹ nữ cực kì xinh đẹp, trong lòng có chút ầm ức, ngoan ngoãn chạy đến chẳng nói lời gì mà lễ phép đẩy người ra.

Cậu nhỏ tuổi, người cũng mềm mềm, cho dù cố ý ăn diện trưởng thành thì vẫn giống như làm nũng. Hai mỹ nhân bật cười rồi cũng tránh ra.

Hai người đều đã quen nhìn chuyện chốn phong nguyệt, cả Ngu Hành Chu cả vị thiếu gia mới chạy đến này làm sao bọn họ chọc nổi, cả hai thức thời mà đi ra một chút, nhưng cũng không cách xa quá, có thể coi như không tồn tại.

“Anh đồng ý đến tiệc sinh nhật của em rồi” Tiểu thiếu gia chẳng vui vẻ gì mà than thở, vẫn chưa hoàn toàn hiểu được ý tứ của Ngu Hành Chu, cậu vẫn ôm ý nghĩ ngây thơ, cảm thấy có lẽ Ngu Hành Chu lừa cậu, sợ cậu giận nên mới không đến.

Cậu cũng muốn giận, nhưng cúi đầu nhìn chiếc đồng hồ trên tay, nhìn quả chanh tròn trịa kia

“Em không giận anh” Cậu kéo tay Ngu Hành Chu, nghĩ lại không đúng lắm “Nhưng đến cả bữa tối anh hẹn cùng em mà cũng không tới thì em có hơi giận”

Cậu không hiểu lắm vì sao Ngu Hành Chu lại dùng ánh mắt đỏ ngầu nhìn cậu, giọng nói cũng mang theo vài phần ý tứ trấn an mà mềm xuống “Em biết anh là Ngu tiên sinh rồi, chị gái bảo anh rất tài giỏi, không phải ngu lang gì cả. Nhưng em thích anh, vốn cũng không phải vì anh là ngu lang”

“Em thích chính bản thân anh, Ngu Hành Chu”

Cậu cười khoe chiếc răng nanh trắng tinh, cái vẻ trưởng thành giả vờ lập tức biến mất “Anh tặng em đồng hồ đắt tiền hay cò đại thì em cũng đều vui vẻ. Anh là ngu lang hay là Ngu tiên sinh cũng không ảnh hưởng đến việc em thích anh.”

Ngu Hành Chu nắm chặt chén rượu, trong dạ dày là lửa cháy bỏng rát, thậm chí đốt tới tận trái tim anh, trái tim kia đập lên mãnh liệt.

Anh gần như muốn thỏa hiệp với bản năng của mình, muốn đáp lại phần thâm tình này của tiểu thiếu gia, muốn mang cả tính mạng mình giao vào tay cậu, mặc cậu sử dụng.

Nhưng gương mặt lạnh băng nhợt nhạt của Lê Phồn dưới làn nước sông, cảnh anh cầm đao cắm vào bụng kẻ khác, máu tanh theo mưa chảy xuống mặt đất chẳng sạch sẽ gì...

Nhìn lại Chung Ninh, tiểu thiếu gia của anh.

Ngu Hành Chu nhìn gương mặt trắng nõn sạch sẽ của tiểu thiếu gia, cậu xinh đẹp như đóa hoa lê mềm mại, như sương sớm tuyết non thể kia.

Cậu năm nay mới vừa mười tám tuổi.

Mà Ngu Hành Chu anh đã ba mươi hai.

Tiểu thiếu gia ở trong tay anh, chẳng khác gì đóa hoa lê trắng tuyết bị một con rắn độc nuốt vào bụng.

“Chung tiểu thiếu gia, sao cậu còn chưa hiểu, trò chơi kết thúc rồi” Ngu Hành Chu khép mắt, lúc mở ra, chính là Ngu tiên sinh mang gương mặt chẳng khác gì tu la kia.

Ngu Hành Chu gõ gõ mặt bàn, nhân viên thức thời mở ngăn kéo, rút một bản hợp đồng đưa cho anh.

Đó là hợp đồng bao dưỡng của tiểu thiếu gia và Ngu Hành Chu.

Trên đó còn có chữ kí của tiểu thiếu gia, nghiêm túc thanh toán năm mươi vạn, về sau lại trả thêm một trăm vạn, bao dưỡng Ngu Hành Chu ba tháng.

Bây giờ đã tới thời hạn.

Ngu Hành Chu trước mặt cậu, châm lửa lên hợp đồng, tùy tay vứt vào thùng rác.

Nhân viên nhẵn mặt muốn bảo ông chủ đừng có mà phóng hỏa trong quán, nhưng mà nhìn sắc mặt Ngu Hành Chu cậu ta lại chẳng dám nói lời nào.

Quay lưng đi tiếp tục lau ly rượu, giả vờ như không biết đến hỗn loạn như địa ngục sau lưng.

Tiểu thiếu gia ngơ ngác nhìn bản hợp đồng kia.

Thật ra cậu cũng đoán được chuyện Ngu Hành Chu không phải ngu lang, nhưng cậu cứ nghĩ rằng, chỉ cần Ngu Hành Chu không nói, cậu cũng không nói, mối quan hệ bao dưỡng mờ ám này vẫn còn có thể tiếp tục, sau tới một ngày có thể thay đổi, cậu có thể quang minh chính đại mà nắm lấy tay Ngu Hành Chu nói rằng đây là bạn trai tôi.

Nhưng Ngu Hành Chu đốt hợp đồng rồi.

Nhìn mặt Ngu Hành Chu, rõ ràng đã tới rất gần, lại hóa ra xa cách đến vậy. Tiếng nói của Ngu Hành Chu cứ như truyền đến từ một nơi rất xa.

Cậu nghe thấy Ngu Hành Chu nói chưa bao giờ thích loại nam sinh cuồng dã, anh thích bạn giường ngoan ngoãn nghe lời. Mà loại con nhà gia thế như tiểu thiếu gia thì anh chơi cũng sẽ không chơi, vì rất phiền.

Cậu còn nghe thấy Ngu Hành Chu nói anh không ngờ đến anh làm hại Chung tiểu thiếu gia thích anh, cho nên cái đồng hồ kia là để bồi tội, là anh lỗ mãng, cảm thấy thú vị nên lừa cậu.

Thời hạn hợp đồng đã hết, Ngu Hành Chu cũng đã nhẫn nại đến cực hạn, nên chấm dứt trò cười này thôi.

Anh không đến tiệc sinh nhật, không đến bữa tối không phải vì sợ tiểu thiếu gia giận, mà bởi vì cảm thấy không cần thiết.

“Sau này chúng ta sẽ không gặp nhau nữa, Chung tiểu thiếu gia”

Ngu Hành Chu lau nước mắt cho tiểu thiếu gia rồi lại nhanh chóng lui bước về sau. Nước mắt rời khỏi khóe mi tiểu thiếu gia lạnh dần rồi đông lại trên lông mi, chạm đến mu bàn tay Ngu Hành Chu.

Chung Ninh nói không nên lời, hai mắt đắm lệ mông lung nhìn anh.

Cậu nhìn thấy một màn khiến cậu tan nát cõi lòng, hai mỹ nhân vừa nãy tránh đi bước đến bên người Ngu Hành Chu, eo mềm mại tinh tế như liễu, nhu nhược như không xương ngã vào trong ngực Ngu Hành Chu, hôn lên môi anh.

Tay mỹ nhân kia luồn vào trong quần áo Ngu Hành Chu, móng ma sát với đùi Ngu Hành Chu, môi hai người dán chặt, giữa khe hở còn nhìn thấy đầu lưỡi quấn quýt.

Ngu Hành Chu ôm người đứng lên, nhân viên đứng bên cạnh nhanh nhẹn hai tay đưa một chìa khóa “Phòng 3149 trên tầng vẫn còn trống”

Ngu Hành Chu ôm mỹ nhân vẫn cười duyên dáng, cũng chẳng an ủi Chung Ninh còn đang rơi lệ.

“Đợi một lúc rồi đưa Chung tiểu thiếu gia về nhà” anh nói, mỹ nhân trong ngực còn tặng tiểu thiếu gia một cái hôn gió.

Ngu Hành Chu hôn mỹ nhân “Đừng nghịch”

Sau đó anh ôm người đi, để lại một mình Chung Ninh.

Chung Ninh vẫn không lên tiếng.

Hôm nay là sinh nhật mười tám tuổi của cậu, cậu cũng đặt phòng trong khách sạn rồi, trang trí hoa hồng với bóng bay, Thẩm Văn Hiến ở bên vừa cười trái tim thiếu nữ của cậu vừa giúp trải cánh hoa hồng, hai người bận rộn cả buổi chiều.

Cậu đã nghĩ sẽ ở bên Ngu Hành Chu cùng trải qua đêm đầu tiên của tuổi trưởng thành này, cậu nghĩ đến việc ngủ trong ngực Ngu Hành Chu một giấc, cùng anh nói về chuyện sau này cậu đã trưởng thành, có thể chính thức theo đuổi anh hay không.

Cậu thậm chí còn nghĩ có thể Ngu Hành Chu sẽ đồng ý làm bạn trai của cậu.

Cậu chỉ mong, Ngu Hành Chu sẽ cho cậu một cơ hội, để cậu theo đuổi anh.

Nhưng đến cả cái cơ hội này Ngu Hành Chu cũng không cho cậu.

Nhân viên đứng bên nhìn Chung Ninh vẫn khóc mãi, đau lòng đến mức không biết phải làm sao. Cậu ta cũng có một em họ tầm tuổi của Chung Ninh, ngày trước thất tình cũng khóc như thế.

“Ông chủ chúng tôi thật sự không hợp yêu đương với cậu đâu” Cậu ta nhịn không được nói xấu sau lưng ông chủ, muốn an ủi tiểu thiếu gia “Từ khi tôi biết ông ấy thì bạn giường cũng chẳng có ai được quá ba tháng. Chung thiếu gia cậu đẹp trai như thế, nữ sinh thích cậu, à không nam sinh thích cậu nhiều lắm, quên ông chủ của tôi đi, anh ta không phải người tốt.”

“Để tôi đưa cậu về nhà nhé?” Nhân viên hỏi.

Chung Ninh lắc đầu.

Sau một lúc lâu, cậu lại gật đầu. Cậu cởi cái đồng hồ trên tay xuống, đưa cho cậu nhân viên.

Cậu không gánh nổi quả chanh nhỏ của Ngu Hành Chu.

“Giúp tôi đưa lại cho anh ấy”

Cậu bước ra khỏi hộp đêm, đèn ngoài đường đều đã sáng.

Một chiếc xe màu đen đợi tiểu thiếu gia bước vào.

Tiểu thiếu gia nhìn mình trên cửa kính xe khóc đến đỏ mắt, so với mỹ nhân bên cạnh Ngu Hành Chu vừa rồi quả thực khác biệt như trời với đất.

“Đến khách sạn Hi Thành” cậu khàn giọng nói.

Cậu đã đặt căn phòng kia, căn phòng trải đầy hoa hồng đỏ, cậu muốn đến xem.

Nhìn cảnh vật chạy như bay qua khung cửa kính, đột nhiên nhớ đến lúc này Ngu Hành Chu hẳn đã ôm người đẹp trên giường.

Cậu đau khổ nhắm mắt lại, nhỏ giọng khóc, sau đó càng lúc càng không nhịn được, cuối cùng gào khóc lớn.

Cậu mới mười tám tuổi, không thể điềm tĩnh được như Ngu Hành Chu, chịu tủi thân không biết phải nói ra thế nào, chỉ có thể ngồi khóc nức nở.

21. Chương 21: Đạo Này Anh Có Khỏe Không?

Tiểu thiếu gia ngồi trong căn phòng kia một đêm.

Hoa hồng trải đầy trên đất dần rồi cũng héo úa, viền cánh hoa đã bắt đầu xoắn lại, mùi hoa còn nồng, ở trong căn phòng đóng kín ấy có hơi làm người ta đau đầu.

Trên bàn đặt một bình rượu, là lấy từ kho rượu của chị gái cậu, chị gái nhìn thấy có sững sốt thật, nhưng cũng không bảo với cậu chai này là của anh rể giữ lại, xua tay ý bảo cậu cứ đem đi.

Nhưng hôm nay sẽ không có ai đến uống chai rượu này.

Tiểu thiếu gia còn chưa tỉnh rượu, tự mình rót một chén uống vào, sắc đến mức yết hầu đau rát, chẳng được mấy chốc đã phải chạy vào nhà vệ sinh nôn sạch sẽ.

Hôm nay cậu chẳng ăn gì lại còn uống rượu, dạ dày quặn đau, càng đau cậu khóc càng nhiều.

Cậu hơi say, nhưng lại không ý thức được, cố rửa sạch mặt, cởi quần áo bẩn, ngồi im trước cửa sổ ngơ ngác nhìn ra bên ngoài.

Hôm nay trời vẫn mưa mãi, trên cửa sổ thủy tinh nhạt nhòa vết nước, tiểu thiếu gia dán gương mặt đỏ bừng lên cửa kính lạnh lẽo.

“Ngu Hành Chu...” Cậu gọi tên Ngu Hành Chu, nhớ tới một ngày đã rất lâu trước kia, cậu suýt nữa bị đẩy xuống hồ, là Ngu Hành Chu kéo được cậu lên bờ. Nhưng Ngu Hành Chu không để ý đến lời cảm ơn của cậu đã vội bỏ đi, vội đến mức đánh rơi cả đồ vật.

Tiểu thiếu gia nhặt lên, mở ra thì mới biết trong đó là một tấm ảnh chụp.

Trên ảnh là Ngu Hành Chu lúc trẻ cùng với một cô gái.

Bức ảnh đó cậu đã giữ bên mình rất lâu, cho nên lúc nhìn thấy Ngu Hành Chu trong hộp đêm, cậu vừa liếc qua đã nhận ra.

“Đó là ai thế?” Tiểu thiếu gia hỏi vị anh họ vốn là một công tử ăn chơi đứng kế bên, lo lắng đến mức lòng bàn tay toát mồ hôi.

Ông anh họ đang ôm người đẹp chơi vui đến quên cả lối về, qua loa liếc mắt một cái lại nghĩ rằng em họ hỏi người bên cạnh Ngu Hành Chu “Người đứng đầu bảng trong hộp đêm này đấy, tính tình cũng kiêu kì lắm nhưng người đẹp, ánh mắt của Ninh Ninh thật không tệ.”

Tiểu thiếu gia ngậy người ra trong chốc lát, đến tận lúc Ngu Hành Chu đi rồi cậu mới lại ngoan ngoãn ôm cốc nước hoa quả uống.

Hôm đó sau khi về nhà, vì đi chơi với vị anh họ vốn không có uy tín trong nhà nên cậu bị chị gái chỉnh đốn một trận.

Rồi cậu ôm gối, đêm tiên tiêu vật của bản thân, đưa ra một quyết định to gan – cậu muốn bao dưỡng người đứng đầu bảng ở hộp đêm này.

Tiểu thiếu gia cắn môi, môi đỏ gần như sắp bật máu.

Trước mắt cậu hiện lên rất nhiều cảnh tượng, Ngu Hành Chu tự mình làm chocolate, thật ra lúc anh cười tươi sẽ có hai lúm đồng tiền nhỏ bên má, ngày ấy trên ngọn đèn thả xuống lòng sông cậu đã viết tên hai người...

Mỗi lần ở bên Ngu Hành Chu, đều khiến cậu thích anh thêm một chút.

Cứ tích lũy theo ngày tháng, cuối cùng giọt nước thành đại dương, mà Ngu Hành Chu lại là ngọn hải đăng duy nhất trên mặt biển rộng lớn này.

“Em rất ghét anh, em không thích anh chút nào cả” Tiểu thiếu gia thì thầm, không biết nói cho ai nghe, đôi môi đỏ tươi cong lên miễn cưỡng lộ ra một nụ cười.

Ngu Hành Chu cũng tự mình ngồi trong khách sạn.

Nhưng giường sau lưng sạch sẽ, chẳng có lấy chút dấu vết tình ái nào, chỉ có khói thuốc nồng đậm quấn quanh khắp phòng.

Hai mắt anh đỏ ngầu nhìn ra ngoài cửa sổ, anh không biết tiểu thiếu gia đã về đến nhà chưa.

Lúc này tiểu thiếu gia khóc, nước mắt còn dính trên bàn tay anh, vô cùng lạnh lẽo, thế mà anh lại thấy bỏng rát, giống như trên mu bàn tay bị châm lửa, đau đến tận trong tim.

Một lát sau, có người gõ cửa.

Ngu Hành Chu không kiên nhẫn bước đến mở cửa.

“Chung tiểu thiếu gia bảo đưa cái này cho ngài” Cậu nhân viên đưa chiếc đồng hồ ra, Ngu Hành Chu vừa nhìn thấy nó trong lòng đã thất lại.

Đó là đồng hồ anh tặng tiểu thiếu gia, là quà sinh nhật, cũng là nỗi lòng của anh.

Anh đưa tay nhận lấy, luống cuống đóng cửa lại.

Cậu nhân viên nhún vai rồi đi mất.

Ngũ Hành Chu nắm chặt cái đồng hồ kia trong tay, mặt đồng hồ cứng khiến tay anh cộm lên.

Anh nhớ đến Chung Ninh khóc đỏ hai mắt, thế nhưng lại chẳng nói lấy một lời.

Từ hôm ấy trở đi, cả một tuần dài Ngũ Hành Chu không còn nghe được tin tức gì liên quan đến tiểu thiếu gia nữa.

Sau bữa tiệc sinh nhật long trọng kia, vài ngày liền tiểu thiếu gia nhà họ Chung không đi học, chỉ có thỉnh thoảng có người nhắc đến đôi câu, nói rằng Chung tiểu thiếu gia chuẩn bị ra nước ngoài du học.

Ngũ Hành Chu nghe được tin tức này cũng chẳng cau mày lấy một cái, chỉ bảo “Tốt lắm”

Tiểu thiếu gia ra nước ngoài ba năm năm năm, rồi chẳng mấy chốc sẽ quên anh.

Nhưng mà ngay đêm hôm đó, Ngũ Hành Chu lại nhận được một cuộc gọi từ tiểu thiếu gia.

Không phải dãy số anh vẫn quen thuộc, nhưng Ngũ Hành Chu nhìn qua lại có thể đoán được là Chung Ninh.

Sau khi nối máy, trong di động lại không có tiếng động gì, chỉ có tiếng thở nhè nhẹ, một lát sau tiếng thở biến thành tiếng nức nở, giống như mèo con gào khóc, âm thanh tinh tế lại khiến người ta đau lòng khôn tả.

Ngũ Hành Chu khoác áo ngồi trước cửa sổ, không nói lời nào nghe tiểu thiếu gia khóc một tiếng đồng hồ, điều thuốc trên tay đã chảy tàn đến tận ngón tay mà anh lại chẳng cảm thấy đau đớn gì.

Anh cứ rần không muốn nói chuyện, ngăn bản thân không an ủi tiểu thiếu gia. Trời đêm bên ngoài chỉ chít sao, mưa liên miên cuối cùng đã ngừng hẳn.

Tiểu thiếu gia thút thút nửa ngày, cắn chặt răng mới không khóc thành tiếng. Cậu nghe cả tiếng đồng hồ Ngũ Hành Chu lại không nói gì, tuyệt vọng nghĩ, hóa ra anh ấy thật sự không thích mình.

Chuyện tốt nhất cậu có thể làm, chỉ là nhỏ giọng hỏi một cậu “Đạo này anh có khỏe không?”

Ngũ Hành Chu muốn nói, anh không khỏe.

Thế nhưng chưa nói gì, anh đã cúp máy.

22. Chương 22: Anh Cũng Chỉ Là Kẻ Bại Hoại Bị Chính Nghĩa Đánh Bại

Ngũ Hành Chu không đợi được tin tiểu thiếu gia xuất ngoại nhưng lại đợi được điện thoại của chị gái Chung Uẩn của cậu ấy.

Trong điện thoại, giọng của Chung Uẩn rõ ràng tức đến khó thở, chị nói với Ngũ Hành Chu rằng Chung Ninh đã sốt hai ngày liền rồi, nóng đến ngốc luôn, thế mà cứ gọi tên Ngũ Hành Chu đến tội nghiệp.

“Ngũ Hành Chu” Chung Uẩn nghiến răng nghiến lợi gọi tên anh, trên thương trường chị là người tương đối lạnh lùng vậy mà lúc này lại tức đến run giọng “Tôi cho anh hai lựa chọn, thứ nhất đợi đến khi Chung Ninh khỏi bệnh tôi đưa em ấy ra nước ngoài, đời này kiếp này cả hai đừng bao giờ mong gặp lại được nhau”

“Lựa chọn thứ hai là bây giờ anh đến đây, ở bên em trai tôi. Chung Uẩn tôi không phải loại trường bối cổ hủ, em trai muốn yêu ai tôi không cần biết, tôi chỉ cần biết người đó có đối xử tốt với nó hay không.”

Trước khi Chung Uẩn cúp điện thoại còn ném lại một câu “Tự anh suy nghĩ đi, nếu hôm nay anh không đến, tôi coi như anh chọn lựa chọn thứ nhất.”

Ngu Hành Chu nắm chặt chiếc di động màu đen, trên màn hình điện thoại là ảnh chụp Chung Ninh.

Đây là ảnh anh chụp lúc hai người đi chơi công viên, tiểu thiếu gia cầm cây kem vanilla đưa lên miệng liếm láp như mèo con, mặt mũi trắng trắng hồng hồng đáng yêu không tả.

Đó là lần đầu tiên trong đời Ngu Hành Chu đến công viên trò chơi. Tiểu thiếu gia đòi chơi nhà ma nhưng đến khi vào đó rồi lại gào khóc đòi ra, khóc rất là đáng thương, đến cả nhân viên nhà ma đang đóng giả ma quỷ cũng phải chạy đến an ủi cậu.

Cuối cùng là Ngu Hành Chu ôm cậu ra ngoài, tiểu thiếu gia trở lại với ánh mắt trời thì lý trí chạy mất cũng đã trở lại, trốn trong ngực anh chẳng chịu lộ đầu ra, rất là xấu hổ.

Ngu Hành Chu không nhịn cười nổi, cúi đầu xuống hôn mặt tiểu thiếu gia, vị mặn.

“Mèo con” Ngu Hành Chu trêu cậu, đổi một cái đánh còn chẳng ngứa đến da.

Tay anh vuốt ve trên ảnh.

Chung Uẩn nói tiểu thiếu gia đang sốt, sốt rất cao.

Cuộc điện thoại hôm qua anh nhận, hóa ra là tiểu thiếu gia gọi lúc đang bị ốm. Tiểu thiếu gia đã ốm nặng thế rồi mà khóc cũng không dám khóc to, cố gắng chịu đựng, chỉ có tiếng nước nở truyền vào trong di động, thành ngàn quân giầy xéo trái tim anh.

Ngu Hành Chu hung dữ đâm vào tường, cầm chìa khóa bước ra ngoài.

Con đường này anh đã đi qua rất nhiều lần, càng đến gần nhà họ Chung sắc xanh càng đậm. Hoa gạo không còn, chỉ có sơn trà khoe sắc, từng đóa từng đóa giống như gương mặt thiếu nữ, yêu kiều xinh đẹp càng làm nổi bật cánh cổng lớn màu than chì của nhà họ Chung.

Lúc anh bước vào nhà họ Chung, Chung Uẩn đang đứng chờ trước cửa phòng Chung Ninh. Thấy anh đến thì giống như muốn tức giận nhưng rồi lại tự mình nhịn xuống. Người chồng Thư Nhiệm giữ cánh tay chị, Chung Uẩn mới cho người mở cửa.

“Vào đi” Chung Uẩn không nhìn đến mặt Ngu Hành Chu.

Tiểu thiếu gia nằm trên giường, thật sự rất đáng thương. Có lẽ là giường quá rộng, cậu nằm trong chăn lụa màu xanh thẫm nhìn rất nhỏ bé, mềm nhũn, trên mặt còn loang lổ vết nước mắt.

Nhìn thấy Ngu Hành Chu thì hai mắt cậu sáng rực lên, theo bản năng muốn vươn tay về phía anh, nhưng ngón tay dưới chăn lại giật giật, cậu tỉnh táo lại.

Cậu khịt mũi, rõ ràng rất tiếc nuối lại còn muốn giả vờ trưởng thành.

“Em biết chị gái gọi anh đến, em nghe thấy” Cậu thì thầm, cảm thấy bản thân thật vô dụng, từng tuổi này rồi còn để chị ra mặt cho “Anh đừng thấy áp lực, em sẽ nói với chị, để chị không làm khó dễ anh nữa.”

Cậu sốt đến mức mặt mũi đỏ bừng, da lại quá trắng nên nhìn vô cùng tiêu tụy, tiếng nói chuyện mỏng manh, nghe như còn cả tiếng nước nở.

Ngu Hành Chu cảm thấy bản thân quả là một tên vô liêm sỉ. Anh ngồi xuống cạnh tiểu thiếu gia nhưng lại chẳng biết nên mở miệng thế nào, cúi đầu xuống nhìn thấy cánh tay gầy gò trắng nõn của tiểu thiếu gia, trên đó có một mảnh xanh tím, là vết truyền nước mấy ngày qua.

“Không phải chị gái em ép anh đến, là anh muốn đến” Ngu Hành Chu cầm lấy cánh tay kia của tiểu thiếu gia, ấm áp nho nhỏ ấy đặt trong lòng bàn tay vừa rộng vừa thô của anh. Đặt gần liền thấy được chỉ tay của cả hai, dễ dàng nhìn ra con đường nhân sinh từ xuất thân đến trưởng thành của hai người khác nhau nhiều thế nào.

Anh không biết nên nói sao, không biết làm sao để nói với thiếu gia về thuở thiếu niên lang bạt kỳ hồ, nói về Lê Phần, nói xem anh trong quá khứ là người thế nào.

Qua một lúc lâu, anh thở dài một hơi, hôn lên giữa trán tiểu thiếu gia.

“Ninh Ninh, hôm ấy trong hộp đêm anh không lên giường với người khác” Ngu Hành Chu cúi đầu nhìn tay tiểu thiếu gia “Anh chỉ muốn làm em tức giận, tốt nhất là giận đến mức cả đời này không thêm quan tâm đến anh nữa”

“Vì sao?” Tiểu thiếu gia hoang mang nhìn anh, nhỏ giọng hỏi.

Cậu không biết vì sao Ngu Hành Chu muốn đẩy cậu ra xa, nếu như thấy cậu phiền không muốn thấy cậu nữa thì Ngu Hành Chu đã không đến đây như lúc này.

“Vì anh không nên ở bên em” Ngu Hành Chu cười khở, anh hỏi tiểu thiếu gia “Ninh Ninh, em biết gì về anh? Ngoài cái tên Ngu Hành Chu, em còn biết gì về anh nữa?”

Tiểu thiếu gia bật dậy muốn nói, Ngu Hành Chu lại lắc đầu không để cậu lên tiếng.

“Chung Ninh, anh không giống người họ Chung nhà em lập nghiệp trong sạch. Em thích anh hùng, thích Iron Man, thích Captian America, thích chính nghĩa thích dũng khí. Nhưng anh không phải thế. Anh chính là kẻ bại hoại bị chính nghĩa đánh bại.”

“Anh từng có vị hôn thê, nhưng vì anh kinh doanh đắc tội với người khác, khi cô ấy chết đã bị băm nát thân thể, chỉ còn lại một cái đầu.”

“Anh bước qua từng vùng bùn đen của cuộc đời, bò lên từ nơi thấp nhất. Anh không từ thủ đoạn cũng không lo hậu quả, vì sinh tồn anh từng làm rất nhiều, cả những chuyện em không thể nào ngờ tới.”

Ngu Hành Chu nhìn tiểu thiếu gia nằm trong chăn chỉ lộ ra một gương mặt, cười đến càng chua xót “Chung Ninh, em mới mười tám tuổi, đợi bao giờ em trưởng thành, anh đã già rồi. Cuộc đời của em rồi sẽ còn rất nhiều lựa chọn, rồi sẽ gặp nhiều người cũng trẻ trung như em, tốt với em, yêu thương che chở em”

“Em không nên ở bên cạnh một người như anh, em hiểu chưa?”

Lời tác giả:

Chung Ninh là trái chanh nhỏ lớn lên dưới ánh dương rực rỡ, mà Ngu Hành Chu là con thuyền đơn độc chạy trốn từ những vùng bùn đen dơ bẩn. Trước khi hai người gặp gỡ, Ngu Hành Chu bước qua vô số lần sinh tử nơi đầu đường xó chợ, mà Chung Ninh thì chỉ cần quan tâm kì thi của cậu có đạt được hạng nhất hay không...

23. Chương 23: Anh Thích Em

“Hai chúng ta vốn dĩ không thể ở bên nhau” Ngu Hành Chu nói.

“Chị gái muốn đưa em ra nước ngoài, như vậy cũng tốt, bây giờ em còn nhỏ, thêm vài năm nữa, em sẽ nhận ra thích anh là chuyện rất buồn cười.”

Ngu Hành Chu giúp tiểu thiếu gia chỉnh lại chăn, định bước đi.

Trên đường đến đây anh thực sự đã nóng nảy, đã nghĩ muốn ở bên tiểu thiếu gia.

Anh đã nghĩ tại sao anh không thể có được Chung Ninh, sao không thể có được trái chanh nhỏ đầy ánh mặt trời ấy, để cậu chiếu sáng phần đời còn lại của anh?

Nhưng thời gian đến đây đã đủ để anh bình tĩnh lại.

Anh không thể vì quãng đời còn lại của mình mà hủy hoại tương lai của Chung Ninh.

Ngu Hành Chu sắp đi khỏi giường của tiểu thiếu gia, anh đã chần chừ quá lâu, tiểu thiếu gia còn đang ốm, cần phải nghỉ ngơi.

Nhưng tiểu thiếu gia nắm chặt anh, không chịu buông tay.

Tay cậu trong tay Ngu Hành Chu nắm rất chặt, hai ngón tay nhỏ nhắn trắng bệch giữ thật chắc, giống như đứa trẻ nhỏ cố gắng nắm giữ tay người lớn, ngón ngón dùng sức, liều mạng muốn giữ lại người thuộc về mình.

Cậu không cho Ngu Hành Chu đi.

“Rốt cuộc anh có thích em không?” Tiểu thiếu gia chống tay găng đứng lên, đôi mắt trông mong nhìn Ngu Hành Chu, mắt đỏ hoe, lúc nói chuyện còn lẫn cả tiếng ho.

Cậu nhìn chăm chú vào Ngu Hành Chu, nước mắt đã rơi trên làn da trắng sữa.

Thế nhưng cậu không khóc.

Ngu Hành Chu bị ánh nhìn của cậu làm cho không cách nào trốn tránh.

Anh nghĩ phải nói rằng anh không thích, thế nhưng lại không cách nào mở miệng nói ra câu ấy.

Anh chỉ biết tìm cách trốn tránh “Em rất tốt, nhưng anh...”

Tiểu thiếu gia không muốn nghe anh nói như thế.

Tiểu thiếu gia chui từ trong chăn ấm áp ra, cậu mềm nhũn, thân thể mang theo hương chanh chui vào ngực Ngu Hành Chu, dán tai lên nơi trái tim anh đã đập.

Cậu có thể nghe được tiếng trái tim của Ngu Hành Chu, từng nhịp từng nhịp, đập rất mạnh, rất nhanh.

Cậu ôm chặt eo Ngu Hành Chu, nghe tiếng trái tim Ngu Hành Chu đập, lại hỏi lại.

“Anh đừng trốn tránh, trả lời em, anh có thích em không?”

Ngu Hành Chu không nói nên lời, nuốt ước bọ một cái.

Tiểu thiếu gia dán lên ngực anh, mái tóc mềm mại của cậu cọ vào cổ anh, có vẻ như làm nũng, hai tay còn đang ôm lấy eo anh.

Trái tim của anh không còn nghe theo lý trí, đập rất nhanh rất vội, hận không thể ghé lên lồng ngực anh nơi sát với tai tiểu thiếu gia lúc này để nói một tiếng thích thật to.

Tiểu thiếu gia cũng nghe được tiếng trái tim đập thật mạnh của Ngu Hành Chu, rõ ràng là loạn nhịp rồi.

Miệng anh có thể nói dối, ánh mắt cũng có thể giả vờ.

Thế nhưng tiếng tim đập thì không như thế.

“Anh thích em” Tiểu thiếu gia tự mình đoán.

Khóe miệng cậu từ từ giương lên.

Cậu ngẩng đầu, ôm mặt Ngu Hành Chu.

Ngu Hành Chu không biết nên dùng vẻ mặt gì đối diện với cậu.

Giây tiếp theo, đôi môi khô khốc vì phát sốt của tiểu thiếu gia dán lên môi Ngu Hành Chu, đôi môi khô khốc mà ấm áp, nhẹ nhàng chạm lên môi Ngu Hành Chu, giống như cử động của con thú nhỏ, chẳng có cách nào hôn sâu nhưng lại làm lòng người xao động.

“Những lời anh vừa nói, em không hiểu câu nào cả” Có lẽ từ khi chào đời đến nay đây là lần đầu tiên tiểu thiếu gia xấu tính như thế, nhưng trên tay cậu bây giờ chẳng phải ai khác mà là Ngu Hành Chu của cậu, là Ngu Hành Chu mà cậu cố gắng vượt qua bao trắc trở, cả thế diện cũng không cần mà vẫn muốn có được.

“Anh có biết em nhỏ hơn anh mười bốn tuổi có nghĩa là gì không? Ngu Hành Chu?” Cậu chậm chậm nở nụ cười, trong mắt lại long lanh một chút.

Cậu cũng không cần Ngu Hành Chu trả lời, tự bản thân nói ra đáp án.

“Có nghĩa là mỗi ngày trong quãng đời còn lại của anh, em đều có thể đồng hành cùng anh”

“Nên anh đừng nghĩ có thể dùng chuyện tuổi tác xua đuổi em, cũng đừng bảo để em ra nước ngoài. Đợi em khỏi bệnh rồi sẽ quần lấy anh mỗi ngày, không cho anh hẹn hò, tan tằm sẽ đến tìm anh, mua hoa hồng đứng đợi anh...”

Tiểu thiếu gia khịt mũi một cái, đầu mũi cậu hồng cả lên, cảm giác sốt cao đến mềm cả người, việc cậu đứng lên thôi cũng đã là rất cố sức.

Nhưng cậu vẫn muốn nói cho hết những lời trong lòng.

“Ngu Hành Chu, hôm nay anh đến đây không phải vì muốn nói rõ ràng với em”

“Anh luyện tiếu em”

Cậu cười ranh mãnh, như một con cáo nhỏ ngây thơ.

Nhưng vừa nói xong câu ấy thì liền ngã vào ngực Ngu Hành Chu, hai má nóng đến đỏ bừng, hơi thở ra bỏng rát.

Cậu vẫn đang sốt, mấy ngày trời đau lòng đã rút mòn thể lực chẳng được cường tráng của cậu.

Mí mắt càng ngày càng nặng, tay thì vẫn giữ chặt Ngu Hành Chu.

“Anh đừng đi...” Cậu cầu xin, đôi mắt mê man nhìn thẳng vào mắt Ngu Hành Chu.

Ngu Hành Chu biết cách làm cho người ta đau lòng nhất, biết cách làm cho người ta hết hi vọng, chỉ cần lúc này anh đẩy tay tiểu thiếu gia ra, bước đi thẳng không quay đầu lại.

Nhưng anh đã buông tay tiểu thiếu gia một lần, vào ngày sinh nhật của tiểu thiếu gia, để mặc cậu cô đơn ngồi ở đó.

“Anh không đi” Ngu Hành Chu cúi đầu hôn lên má tiểu thiếu gia.

Sau đó ấn chuông điện trên đầu giường cậu.

Từ đầu đến cuối, anh không buông tiểu thiếu gia ra, cứ ôm cậu như thế, để cậu nhóc vừa bầy tỏ với anh an ổn ngủ trong ngực anh.

24. Chương 24: Chung Uẩn

Lúc Chung Uẩn bước vào phòng, Ngu Hành Chu đang dùng khăn sạch lau cho tiểu thiếu gia.

Tiểu thiếu gia vẫn sốt đỏ mặt, thể nhưng hơi thở đã dễ chịu hơn. Ngu Hành Chu ở địa vị cao đã nhiều năm, chẳng hề có kinh nghiệm phục vụ người khác, thể mà lúc này cũng chẳng ngượng tay, cẩn thận chu đáo, đến cả sau vành tai cậu cũng lau cẩn thận.

Trước kia anh vốn là kẻ quen với đao súng, sau này đưa việc làm ăn ra ngoài sáng thì cũng chỉ biết kí tên trên giấy tờ, lúc này nắm một cái khăn ẩm nho nhỏ trong tay lại vẫn rất cam tâm tình nguyện.

Chung Uẩn đứng ở cửa phòng nhìn một lát.

Chị ngứa mắt Ngu Hành Chu, không phải vì xuất thân mà là ngứa mắt một Ngu Hành Chu lớn hơn Chung Ninh tận mười bốn tuổi mà không có cả dũng cảm tiếp nhận tình yêu.

Nhưng ngôn ngữ tứ chi không nói dối.

Không phải vì tình yêu thì một người như Ngu Hành Chu làm sao biết phải thử độ ẩm của khăn trước mới dùng nó để lau cho Chung Ninh.

Cả đời này mặt dịu dàng của Chung Uẩn, ngoài Chung Ninh cũng chỉ có người chồng Thư Nhiễm của chị được thấy.

Chỉ có khi đứng trước mặt người yêu thương, mới có thể tháo xuống bộ giáp phòng vệ.

Chị bước đến vỗ vai Ngu Hành Chu “Ra ngoài một chút”

Ngu Hành Chu chỉnh lại chần cho tiểu thiếu gia rồi mới đi theo Chung Uẩn ra ngoài.

Chung Uẩn không đưa anh đến phòng sách của chị, chỉ ở phòng khách, người giúp việc mang điểm tâm lên rồi đi ra, trong phòng khách chỉ còn hai người đối diện với nhau.

“Tôi quên không nói với anh, trước khi anh đến, tôi đã đặt máy nghe trộm trong phòng Ninh Ninh” Chung Uẩn thản nhiên nói.

Ngu Hành Chu cảm thấy không bắt ngờ.

Chung Uẩn để anh với tiểu thiếu gia đơn độc bên nhau mới là kỳ lạ.

“Thật ra tôi cũng không quan trọng chuyện anh và Ninh Ninh bên nhau, chỉ cần Ninh Ninh thích” Chung Uẩn đánh giá Ngu Hành Chu “Nhưng sau khi nghe được những lời anh nói, tôi lại muốn tâm sự với anh”

“Tôi nhớ đến một chuyện lúc trước khi tôi kết hôn, vẫn cảm thấy nên nói cho anh nghe”

Hôm nay Chung Uẩn diện một bộ váy màu trắng, tóc quăn cao, trên cổ đeo một cái vòng cổ ngọc bích, lóe ra ánh sáng lấp lánh. Chỉ nhìn bên ngoài tuyệt đối không thể tưởng tượng ra chị là người mạnh mẽ đến thế nào.

Chị và Chung Ninh rất giống nhau, đều giống mẹ của hai người.

“Tôi cũng không khiêm tốn, lúc chưa kết hôn có rất nhiều người yêu thích, cho nên sau khi tôi ở bên Thư Nhiễm nhà tôi, rất nhiều người bất mãn, bảo tôi mù rồi” Chung Uẩn nói “Họ cứ thấy Thư Nhiễm không xứng với tôi, không quyền không thế, tốt nghiệp trung học xong đã vào giới giải trí, mà Thư Nhiễm thì không bao giờ chịu nói cho tôi biết sau lưng tôi anh ấy đã phải chịu bao nhiêu khổ sở.”

“Cho đến khi tôi biết, thì anh ấy đã bị bắt cóc. Là tôi sơ suất, một tên khốn khiếp bị người ta khích bác vài câu thì cho rằng cứ làm hại Thư Nhiễm rồi, hủy dung anh ấy rồi thì tôi sẽ không thích anh ấy nữa.”

Bàn tay mang vết chai do dùng súng đã lâu của Chung Uẩn nắm chặt cốc nước, trên mặt vẫn là vẻ thản nhiên.

“Đến lúc tôi tới nơi, một chút nữa thôi, Thư Nhiễm đã bị hủy dung. Đám đề tiện kia còn muốn cưỡng bức anh ấy, làm anh ấy thành kẻ ô uế thì tôi sẽ không quan tâm đến anh nữa.”

Chuyện xảy ra đã nhiều năm, giọng nói Chung Uẩn cũng không hề có chỗ nào tức giận, nhưng chỉ có bản thân chị biết, khoảnh khắc nhìn thấy Thư Nhiễm cả người trần trụi ấy, Chung đại tiểu thư học đủ loại nghi lễ gia giáo lớn lên, lần đầu tiên muốn ra tay giết người.

Ngu Hành Chu không kiềm được hơi giật mình, anh chỉ biết Thư Nhiễm và Chung Uẩn kết hôn rồi tình cảm vợ chồng vẫn tốt, khiến không ít minh tinh nhỏ muốn học theo Thư Nhiễm trèo vào cửa nhà giàu.

Người ngoài ai cũng cho rằng Thư Nhiễm tốt số, chẳng ai biết còn chuyện thế này xảy ra.

Ngu Hành Chu không phải kẻ ngốc, anh hiểu được ý của Chung Uẩn.

“Lúc Thư Nhiễm tỉnh lại trong bệnh viện, tôi hỏi anh ấy, anh sợ không? Ở bên em mà em lại không thể bảo vệ cho anh, anh có hận em không?”

Chung Uẩn nhắc tới Thư Nhiễm thì ánh mắt cũng trở nên dịu dàng hơn vài phần.

“Anh ấy nói thật ra là sợ, nhưng anh ấy sợ tôi không thích anh ấy nữa nhiều hơn.”

Chung Uẩn lại uống thêm một ngụm trà, chị vốn không uống trà, nhưng sau khi kết hôn, Thư Nhiễm thích, chị mới dần học uống theo.

“Sau đó thì, đám bắt cóc chết tiệt kia giờ vẫn còn trong viện an dưỡng. Chúng tôi kết hôn sáu năm, thiên hạ thái bình, không ai còn dám động vào anh ấy trước mặt tôi nữa.”

Chị ngẩng lên nhìn Ngu Hành Chu, anh ta có đôi mắt nâu cực kì giống Chung Ninh, thế nhưng có cái khí thế xâm lược hoàn toàn khác với cậu.

Giọng chị không cao, nhưng chữ nhả ra mạnh bạo.

Chị nói “Ngu Hành Chu, năm đó anh còn chưa có gì. Những chuyện anh từng trải qua, cũng chỉ là quá khứ”

“Nhưng ngày hôm nay anh không còn là cái tên không bảo vệ nổi vị hôn thê của mình, anh đã là Ngu tiên sinh. Người anh thích cũng không phải đứa bé gái mồ côi không nơi nương tựa, mà là tiểu thiếu gia nhà họ Chung.”

“Anh cho nhà họ Chung chúng tôi là phế vật sao? Tôi không bảo vệ nổi em trai mình sao?” Chị hỏi.

Chung Uẩn đèn nén trong lòng đã lâu, trong mắt hiện lên một chút tức giận. Em trai của chị, quả chanh nhỏ của chị, lần đầu tiên yêu một người lại bị đâm cho mình đầy thương tích.

“Nói thật, trong lòng tôi, anh còn lâu mới xứng với Ninh Ninh.”

“Nhưng năm xưa Thư Nhiễm vào nhà họ Chung, ai cũng nói Thư Nhiễm không xứng với tôi.”

“Ngu tiên sinh, chỉ cần tôi thương anh ấy, thì anh ấy xứng với tôi hơn bất kì ai khác.”

Chung Uẩn đứng lên, ánh nắng rơi lên làn váy trắng, lấp lánh đến chói mắt “Ngu tiên sinh, tôi còn một câu, Nếu anh bước ra khỏi cửa nhà họ Chung, đời này đừng nghĩ đến việc trở lại.”

25. Chương 25: Được

Cuối cùng Ngu Hành Chu cũng không thể bước ra khỏi cửa lớn nhà họ Chung.

Anh ngồi trong phòng khách nhà họ Chung một buổi chiều, nước trà đã lạnh, anh chạm ngón tay vào nước, vẽ lên mặt bàn một trái chanh nhỏ rồi cũng từ từ bốc hơi hết.

Nhưng chuyện đã xảy ra, chẳng thể nào như hơi nước có thể biến mất như thế.

Ngu Hành Chu vẫn nhớ rõ vào ngày sinh nhật tiểu thiếu gia, cậu mang tấm lòng mong chờ đến tìm anh, anh lại ôm người khác đi ngay trước mắt cậu.

Anh nghĩ, cảm thấy mình thế nào cũng là loại không ra gì.

Lúc này anh lấy mặt mũi nào mà bước lên gặp cậu, cầu xin cậu ở bên cạnh anh.

Anh vuốt nhẹ lên chiếc đồng hồ của tiểu thiếu gia, suy nghĩ mông lung, nếu anh lấy tập đoàn Ngu Thị làm sinh lễ, liệu Chung Uẩn có chịu để anh nói vài lời?

Ngu Hành Chu không biết, tiểu thiếu gia ở trên tầng, lẳng lặng nhìn anh qua hai lớp lan can. Có lẽ vì mới toát mồ hôi, dãi hờn trong lòng cũng bốc hơi khỏi cơ thể, tiểu thiếu gia đã giảm sốt.

Cậu mặc áo thật ấm, ngồi khoanh chân trên sàn phòng khách tầng hai, nhìn Ngu Hành Chu ngồi im lặng trong phòng khách tầng một.

Cậu tỉnh lại sớm hơn Ngu Hành Chu dự tính rất nhiều, vừa mở mắt ra không thấy Ngu Hành Chu bên giường đã muốn khóc.

Cuối cùng một câu nói của Chung Uẩn làm cậu nuốt nước mắt lại.

“Ngu Hành Chu đang úp mặt vào tường ở tầng dưới”

Tiểu thiếu gia không khóc, đầu không đau mặt không đỏ, nhất định phải đi xem Ngu Hành Chu úp mặt vào tường.

Chung Uẩn không nói được câu, để câu mặc thật ảm rồi đặt cho tấm đệm trên sàn, sắp xếp thành một cái ghế xem phim vip.

Trong nhà có quần gia còn chiều chuộng tiểu thiếu gia hơn cả Chung Uẩn, mang cả một mâm trái cây lên, để tiểu thiếu gia vừa ăn vừa xem, không bị đói bụng.

Ngũ Hành Chu suy tư quá mức nhập tâm, không hề ý thức được bản thân đang bị người ta ngắm.

Chung Uẩn bớt thời gian nói chuyện của Ngũ Hành Chu cho tiểu thiếu gia nghe.

Tiểu thiếu gia cắn quả táo, nghe được đoạn chuyện của Lê Phồn thì sắc mặt tái nhợt.

Cậu biết Lê Phồn là ai, là cô gái ở bên Ngũ Hành Chu trong tấm ảnh cậu nhặt được, chính là cô ấy.

Nhưng cậu không ngờ tới, cô gái tươi cười xinh đẹp ấy, cuối cùng lại có kết cục như vậy.

“Lúc ấy chắc chắn ... Ngũ Hành Chu rất đau lòng.”

Tiểu thiếu gia không ăn nổi táo nữa, cậu ghé vào lan can nhìn Ngũ Hành Chu, thấy Ngũ Hành Chu đang vẽ gì đó trên mặt bàn, nhìn kĩ mới thấy đó là một trái chanh nhỏ.

Ngũ Hành Chu ngồi dưới tầng bao lâu, tiểu thiếu gia ở tầng trên nhìn bấy lâu.

Quần gia thấy tiểu thiếu gia không ngon miệng thì lại mang nào nước hạnh nhân nào nước ép óc chó đến. Còn đặt bên một bát cháo cá để bao giờ tiểu thiếu gia đói thì ăn.

Ngũ Hành Chu ngồi ngẩn người hết một buổi chiều.

Đến tận lúc mặt trời sắp lặn, một người giúp việc đưa di động cho anh.

Anh nghi hoặc nhận lấy, điện thoại đã vang lên.

Trên màn hình hiện tên Chung Ninh.

Anh nhận điện thoại, trong điện thoại vang lên tiếng nói của tiểu thiếu gia, vì cậu bị sốt mới khỏe nên tiếng nói càng mềm mại hơn.

“Ngũ Hành Chu, anh còn muốn ngồi ở dưới đây đến bao giờ, hai chân em tê cả rồi.”

Ngũ Hành Chu ngẩng đầu nhìn thấy Chung Ninh ngồi ở tầng hai, mặc áo ngủ có tai thỏ màu lam, đang dựa vào lan can vẫy tay với anh.

“Anh...” Ngũ Hành Chu không biết nên nói gì, lần đầu tiên trong cuộc đời này anh thấy căng thẳng như thế, trái tim đập kịch liệt.

“Ngũ Hành Chu, anh biết không? Em sinh ra người trong nhà đã tính mệnh cho em.” Tiếng nói của tiểu thiếu gia vọng ra từ tai nghe, cũng vọng xuống từ tầng hai.

Hai âm thanh đồng thời đến tai Ngũ Hành Chu.

“Mệnh em rất tốt, cả đời này bình an khỏe mạnh. Ai ở bên em cũng sẽ trở thành người may mắn.”

“Em, em khỏe mạnh mà còn sống lâu nữa, nhưng mà nhà em gen không tốt lắm, dễ bạc tóc, em già rồi sẽ không đẹp nữa, anh có còn thích em không?” Tiểu thiếu gia mạo hiểm bị chị gái đánh nói hươu nói vượn với Ngũ Hành Chu.

Ngũ Hành Chu cả đời quen nói chuyện cùng kẻ tinh ranh, sao không nghe ra Chung Ninh đang nói đùa.

Nhưng anh cũng hiểu vì sao Chung Ninh nói vậy.

Vì cậu biết Ngũ Hành Chu sợ hãi tuổi già, sợ anh già đi mà Chung Ninh còn trẻ trung tươi đẹp.

“Trong lòng anh em vẫn luôn đẹp.” Ngũ Hành Chu nói vào trong di động.

“Trong lòng em anh cũng vẫn luôn đẹp” Tiểu thiếu gia vội nói.

—

Tiểu thiếu gia phải phải vịn đường trên chân, đứng lên.

Cậu cúp điện thoại rồi, đứng trên tầng hai hét lớn với Ngu Hành Chu

“Ngu Hành Chu, anh có muốn nhìn em lúc tóc bạc rụng hết rồi sẽ trông như thế nào không?”

“Anh có thể cho em một cơ hội không! Làm bạn trai của em nhé!”

Tiếng nói non nớt của tiểu thiếu gia vang vọng trong nhà.

Lão quản gia cầm một cốc nước hoa quả, lệ già tuôn rơi, tiểu thiếu gia trưởng thành thật rồi.

Chung Uẩn dựa vào tường đứng bên cạnh, không kiên nhẫn hừ một tiếng.

Thư Nhiễm vừa mới bước chân vào nhà đã nghe thấy những lời này thì không dám bước tiếp, xấu hổ đứng ngoài cửa nháy mắt liên tục với vợ mình.

—

Ngu Hành Chu nắm chiếc điện thoại đã ngắt.

Cảm thấy Chung Ninh nói đúng.

Cậu là ngôi sao may mắn, ai gặp cậu cũng sẽ được may mắn.

Ngu Hành Chu anh có tài đức gì, để mà sau bao đen tối sóng gió có được một trái chanh ngọt nào như thế.

Vậy mà anh lại yếu đuối.

Từ đầu đến cuối cứ thụ động chờ trái chanh nhỏ nhảy vào ngực anh.

Ngu Hành Chu chạy lên tầng, hái trái chanh nhỏ xuống, ôm vào ngực.

“Chung Ninh, em có muốn bao dưỡng anh một lần nữa không?” Anh ôm Chung Ninh vào ngực “Mỗi ngày cho anh hôn một cái, anh mang tập đoàn của anh làm sinh lễ cho em, có được không?”

Tiểu thiếu gia lớn đến từng này tuổi rồi, vụ làm ăn đầu tiên đã trả cái giá trên trời, lợi nhuận cao đến đáng sợ như thế, nói ra đã đủ dọa mọi người sợ mất mật.

Vụ làm ăn hời như thế không thể bỏ qua, cậu nghiêm túc suy nghĩ một giây rồi nói

“Được”

26. Chương 26: Tiểu Phiên Ngoại Chen Ngang

Trong hộp đêm của Ngu Hành Chu có một em chó giống poodle, là do cậu nhân viên trong quán nhậu thời mềm lòng nên nhặt về, nhưng cũng không thường xuất hiện.

Tiểu thiếu gia sợ mèo sợ chó, trước kia bao dưỡng Ngu Hành Chu ba tháng cũng chỉ gặp nó một lần, bị em poodle nhiệt tình dọa cho khóc nức nở trốn vào trong ngực Ngu Hành Chu không dám ngẩng lên. Mãi đến khi chó nhỏ bị dắt đi rồi mới khịt mũi ngai ngừng, áo da báo nhăn nhoe xộc xệch để lộ bờ vai tròn tròn nhỏ nhỏ, mắt hồng hồng, môi cũng hồng hồng.

Ngu Hành Chu nhìn chăm chăm vào môi cậu, cảm thấy mình sắp thành Liễu Hạ Huệ rồi.

“Thật ra gan em rất lớn” Tiểu thiếu gia còn muốn cố chấp một chút, bảo vệ hình tượng cường dã của bản thân, nói chuyện còn nghẹn theo tiếng khóc “Em, em từng học Taekwondo”

... chẳng qua là học ba ngày thì đổi thành lớp dưỡng cầm.

Ngược lại chị gái đập hồng ba cái dương cầm thì chạy sang vui vẻ học tán tửu.

Ngư Hành Chu vô cùng nghiêm túc đứng đắn thể hiện anh tin cậu nói, dù sao poodle hung hãn như thế ai cũng sợ, nó giống như quái vật thời tiền sử vậy. Tiểu thiếu gia vẫn rất cuồng dã, không sụp đổ hình tượng tí nào.

Mà sau này đến khi tiểu thiếu gia ở bên Ngư Hành Chu rồi, cuối cùng cậu cũng quen với chó nhỏ kia, chó nhỏ chẳng ngại cậu chút nào, vừa thấy bóng đã chạy đến ôm chân cậu cọ cọ.

Ngư Hành Chu xách cổ chó nhỏ ra “Thiến đi, dám chọc vợ anh. XX, mang con chó này đi thiến, cẩn thận ngày mai nó thành canh thịt chó.”

Ngư Hành Chu cho rằng khuôn mặt đỏ bừng của tiểu thiếu gia là vì cậu bị dọa sợ.

Kết quả tiểu thiếu gia mặt đỏ bừng như trái táo, ngọt ngào gọi Ngư Hành Chu một tiếng “Chồng ơi”

Ngư Hành Chu bị sự đáng yêu này làm cho ngã xuống đất không dậy nổi.

27. Chương 27: Chanh Đường

Chuyện là Ngư Hành Chu đã đồng ý làm bạn trai của cậu nên tiểu thiếu gia nhanh chóng khỏi bệnh, Chung Uẩn nhướn mày nhìn em trai đeo cặp sách chuẩn bị dắt Ngư Hành Chu ra khỏi nhà.

“Chị ơi? Bye?” Tiểu thiếu gia vươn tay về phía chị gái, hôm nay Ngư Hành Chu đưa cậu đi học.

Chung Uẩn tâm tình phức tạp xua tay với em trai, âm thầm trừng mắt nhìn Ngư Hành Chu đến vài lần. Ngư Hành Chu cứ như không phát hiện, đợi đến khi ra khỏi tầm mắt của Chung Uẩn thì dừng xe, quay sang hôn Chung Ninh.

“Hôn chào buổi sáng.”

Tiểu thiếu gia cười ngọt ngào, đến khi tới cổng trường, cậu mở cửa xe trước, hôn Ngư Hành Chu một cái bẹp “Hôn đến trường.”

Ngư Hành Chu sờ mặt mình, vết ẩm ướt từ nụ hôn của tiểu thiếu gia còn đó, rõ ràng mới chỉ chia tay vài phút, anh đã bắt đầu nhớ Chung Ninh.

Từ khi ở bên tiểu thiếu gia, Ngư Hành Chu cứ thích quần quanh đánh giá bạn trai nhỏ nhà mình.

Học bá, đứng thứ hai toàn thành phố mà cũng sắp đứng thứ nhất rồi, đẹp trai, ngoan ngoãn lễ phép, tiểu thiếu gia nhà họ Chung.

Ngư Hành Chu càng nghĩ càng cảm thấy trái chanh nhỏ ngọt ngào nhà mình đáng yêu nhất trên đời.

Có một hôm bàn chuyện công việc với một vị tổng giám đốc xong, thuận tay mở di động, trên màn hình là ảnh nền mới đổi, là ảnh tiểu thiếu gia mặc áo ngủ tai thỏ, đáng vẻ ngây thơ đáng yêu.

Tổng giám đốc nọ nhìn thấy thì khen “Cậu nhóc đáng yêu thật.”

Ngư Hành Chu vui lây, còn định khoe khoang một chút đây là bạn trai của anh, vừa ngoan vừa ngọt.

Lại nghe vị tổng giám đốc nọ nói “Giám đốc Ngư tuổi còn trẻ mà con trai đã lớn thế sao? Học lớp mấy rồi? Nhìn như kim đồng nhĩ?”

Ngư Hành Chu chưa kịp khoe hoang dã ghen một cục máu trong cổ họng. Thật ra Ngư Hành Chu có cái mặt không tuổi, người cũng đẹp mắt, nhưng vì đã trải qua rất nhiều chuyện nên khí chất lắng lại, khiến người ta bất giác mà có ý kính sợ, cứ cảm thấy so với vẻ ngoài anh còn lớn hơn vài tuổi.

Vị tổng giám đốc nọ không ngờ, nghĩ thầm đây chắc không phải con trai ông chủ Ngư.

“Là cháu của ngài hả? Tôi mắt kém, mắt kém, cháu trai thường thân với chú mà.”

Ngu Hành Chu sống không còn gì luyến tiếc, cắt di động đi “Là bạn trai tôi.”

Ánh mắt vị tổng giám đốc nọ lập tức thay đổi đến mức không thể nào miêu tả, ông chủ Ngu này nhìn qua cũng là một nhân tài xuất chúng, thế mà lại có sở thích với nam sinh còn nhỏ, đúng là thói đời ngày nay.

“Bạn trai tôi thành niên rồi” Ngu Hành Chu không nhịn được, lúc này anh mới nhớ ra sinh nhật của bạn trai anh vị tổng giám đốc này có việc nên không tới.

Vị tổng giám đốc nọ a a a a mấy tiếng, nhìn ánh mắt thì rõ là không tin.

Sau hôm đó, trong thành phố T đột nhiên có lời đồn nhảm, nói ông chủ của Chu thị, Ngu Hành Chu đó, chắc chắn, mặt người dạ thú, sau lưng nuôi không biết bao nhiêu thiếu nam, trong đó có một người vô cùng đẹp, giống như tiên đồng, thế mà cũng bị Ngu Hành Chu nắm trong tay, giấu trong nhà không cho ai gặp.

Chẳng biết thế nào tin này lại truyền đến tai Chung Uẩn, Chung Uẩn giận dữ, lập tức gọi điện thoại chất vấn Ngu Hành Chu.

Ngu Hành Chu chăm chú nhìn ảnh chụp Chung Ninh trên màn hình điện thoại, lần này anh thành thật đổi thành một bức ảnh Chung Ninh mặc tây trang, tóc còn vuốt keo dựng đứng lên, trên tai có gắn một bông tai đá đen, nhìn cũng rất thành niên.

Ngu Hành Chu không còn hi vọng với thói đời này nữa, giải thích câu chuyện cho Chung Uẩn. Bởi vì anh bị đả kích nên đầu óc cũng không tốt lắm, còn mong có được sự an ủi từ Chung Uẩn “Chị nói xem mấy người đó có mắt không? Tôi giống trường bối của Ninh Ninh chỗ nào?”

Chung Uẩn không khách khí, ngồi trong văn phòng tổng giám đốc bắt đầu cười chê, một đao chuẩn xác “Dù sao lúc tôi dẫn Ninh Ninh ra ngoài cũng chưa từng bị nhầm là dì nó”

Chung Uẩn cúp điện thoại, gửi cho Ngu Hành Chu một bức ảnh.

Là ảnh chụp ở nhà họ Chung, hôm đó tiểu thiếu gia nhất định muốn treo đèn lên cây, Ngu Hành Chu nâng cậu lên, để Chung Ninh ngồi trên vai anh. Ánh trăng ôn nhu, người đàn ông trưởng thành cẩn thận đỡ cậu người yêu trẻ trung mềm mại, đôi chân trắng như tuyết của người yêu nhỏ còn kề bên cánh tay anh, hai người nhìn nhau cười.

Ngu Hành Chu thưởng thức một lát, cảm thấy ảnh Chung Uẩn chụp rất đẹp.

Nhưng ngay sau đó tin nhắn của Chung Uẩn cũng gửi đến “Hôm đó đã định nói với anh, anh không cảm thấy giống ông nội ôm cháu trai à?”

Ngu Hành Chu kéo Chung Uẩn vào danh sách đen. Chị gái cũng không được phép nghi ngờ tình yêu của anh và Chung Ninh.

Ngu Hành Chu lặng lẽ đến phòng tập, tập luyện miệt mài mồ hôi như mưa, có ý muốn tập luyện cơ bụng sáu múi thành tám múi, thiếu một múi cũng không được. Anh còn gọi điện thoại cho trợ lý “Tiểu Lưu, cậu đi tìm hiểu cho tôi, sản phẩm thẩm mỹ kiểu giữ nét thanh xuân, xóa mờ dấu hiệu tuổi tác.”

“Ông chủ, anh muốn mở rộng lĩnh vực kinh doanh à? Anh muốn tham gia vào thị trường làm đẹp hả?”

Ngu Hành Chu im lặng hai giây, chung quy cũng không thể nói thẳng ra những cái đó dùng cho anh, qua loa trả lời “Cũng không hẳn, dù sao thì cứ đi tìm hiểu đi.”

Tiểu Lưu mơ hồ cúp điện thoại, lúc tối đến đưa tài liệu thì phát hiện lão đại đang nghiên cứu mặt nạ đắp mặt, còn dùng thái độ rất chuyên nghiệp nghiên cứu thành phần.

Tiểu Lưu cảm thấy bị lão đại cho một bài học rồi, không hổ là lão đại, luôn có sự tích cực học tập trong công việc.

Nội tâm Ngu Hành Chu thì lại là “Mặt ong tốt thật không? Dưỡng chất sữa này có à? Đắp thế nào? Có nên đắp hay không đây?”

Chuyện này để lại cho Ngu Hành Chu bóng ma cho đến tận khi bạn trai trẻ tuổi xinh đẹp ôm cặp sách đến tìm anh. Hôm nay là cuối tuần, tiểu thiếu gia không phải đi học nhưng phải theo kế hoạch cùng Hàn Dữ Tiểu giúp Thẩm Văn Hiên học bù.

Tiểu thiếu gia đã quen với mọi người trong công ty, đặc biệt là những người thân cận của Ngu Hành Chu, ai cũng biết cậu học sinh trung học trông ngoan ngoan mềm mềm này thật ra là chị dâu của họ, còn là tiểu công tử quý giá nhà họ Chung. Lúc tiểu thiếu gia đẩy cửa phòng làm việc của Ngu Hành Chu thì đã ôm một đồng hồ ăn vặt trên tay, đều là do các chị gái xinh đẹp của công ty cho cậu.

Ngu Hành Chu vội bước tới giúp cậu đặt đồ ăn xuống, lại vô cùng tự nhiên ôm người ngồi lên chân mình, hai người ngồi trên ghế, giống như văn phòng rộng lớn mấy chục mét vuông này không đủ chỗ.

Tiểu thiếu gia có hơi ngại ngùng nhưng dù sao cũng là văn phòng của anh nên cũng thoải mái dựa vào Ngu Hành Chu, hai tay ôm cổ anh “Em nghe chị bảo anh không vui? Có chuyện gì thế?”

Cậu lo lắng sờ mặt Ngu Hành Chu “Chuyện làm ăn không tốt à?”

Ngu Hành Chu nhìn vào đôi mắt trong veo sạch sẽ của tiểu thiếu gia, thầm nghĩ có một cậu bạn trai nhỏ tốt thế này có ai mà không muốn khoe???

Ngu Hành Chu tung hoành nhiều năm, đương nhiên biết làm thế nào để người yêu vui vẻ, cũng biết cách xin xỏ sự quan tâm.

Anh nhìn xuống đầy ử rữ, bản thân anh đã rất đẹp trai, mi dài mà dày, mắt dài lại sâu, sống mũi cao thanh tú, có cảm giác như được điêu khắc mà ra, thường ngày trông thì có vẻ hơi dữ, ánh mắt tối xuống lại vô thức khiến người ta mềm lòng.

Ít nhất là khiến tiểu thiếu gia mềm lòng, cậu dựa vào ngực Ngu Hành Chu, nghe Ngu Hành Chu tủi thân kể chuyện mình bị nhận nhầm là cha là chú của tiểu thiếu gia, kể chuyện Chung Uẩn nói khích anh giống ông nội cậu.

Tiểu thiếu gia đau lòng vô cùng, ngoan ngoan kéo áo lên để lộ cái bụng trắng tinh cho Ngu Hành Chu hôn.

“Họ nói linh tinh, anh xem em giống” vốn tiểu thiếu gia muốn bảo mười tám nhưng cũng quá là mở mắt nói dối, đành phải sửa miệng “giống hai mươi tuổi. Rất bảnh.”

Ngu Hành Chu nhếch miệng cười, hôn lên cái rốn tròn trên bụng trắng tinh của tiểu thiếu gia, hôn dọc theo thắt lưng lên trên, ngậm miệng tiểu thiếu gia vào miệng.

“Chanh nhỏ ăn vụng đường” Ngu Hành Chu ngậm môi tiểu thiếu gia nói vậy, anh cảm nhận được hương đào trong miệng tiểu thiếu gia.

“Còn có vị bạc hà” Tiểu thiếu gia cũng liếm môi Ngu Hành Chu, hai má hồng hơn cả trái đào vừa ăn, lông mi nhẹ rung, lướt qua mặt Ngu Hành Chu “Anh nếm thử xem”

Đầu Ngu Hành Chu nóng lên “Được, anh nếm thử, rốt cuộc chanh nhỏ ăn vụng bao nhiêu đường mà ngọt thế”

“Dù anh bốn mươi tuổi thật, em vẫn thích anh” Tiểu thiếu gia nói thầm vào tai Ngu Hành Chu như thế.

28. Chương 28: Trọ Ở Trường

Yêu đương với tiểu thiếu gia chưa được mấy ngày, Ngu Hành Chu đã dọn đến căn nhà cạnh nhà họ Chung để ở. Nhà của tiểu thiếu gia nằm ở khu biệt thự Nam Sơn, các biệt thự cách nhau không xa nhưng cũng chẳng phải khoảng cách vài bước là tới. Ngu Hành Chu có bất động sản ở đây nhưng trước kia anh vẫn chẳng động đến, vẫn ở căn hộ chung cư trong thành phố.

Chung Uẩn biết chuyện thì giận run người, bảo anh đừng có mà làm ảnh hưởng đến chuyện học hành của em trai chị.

Kết quả tiểu thiếu gia thò đầu từ cửa sổ phòng mình ra “Chị, Ngu Hành Chu không làm ảnh hưởng việc học của em, lần này em lại đứng thứ hai toàn trường.

Ngu Hành Chu cảm thấy vợ mình thật là giỏi, việc học cứ thích đứng thứ hai mãi.

30

Thế nhưng đến khi lớp mười hai khai giảng, tiểu thiếu gia lại chạy đến trường ở trọ, đây là quy định của nhà trường, vì cân nhắc đến hiệu quả học tập của học sinh cuối cấp, nên toàn bộ học sinh phải ở trọ trong trường.

Tiểu thiếu gia không vui, cậu ngồi trầm lặng trong xe đi về nhà, từ lúc đi học tới nay lần đầu tiên muốn dùng đến đặc quyền của gia đình để không phải đi ở trọ.

Kết quả chị gái không đồng ý.

Ngu Hành Chu ngược lại rất vui lòng vì bạn trai nhỏ mà thêm tiền tài trợ cho trường học, chỉ ngại “Chị gái em không đồng ý”

Ngu Hành Chu nghĩ lại cẩn thận, lúc này anh không dám đắc tội Chung Uẩn, chỉ có thể ôm tiểu thiếu gia vào lòng “Trường bao trường em thấp lắm, đi đi rồi anh đến tìm em”

Tiểu thiếu gia cũng chẳng phải lo nội quy kỷ luật của trường học nhưng vẫn nói nhỏ “Anh đừng trèo tường” Ngẫm nghĩ một hồi lại nói “Không thì em ăn tối xong sẽ đi ra ngoài với anh, anh đừng đến.”

Ngu Hành Chu hôn cậu, phở cập kiến thức anh ngày xưa tay không leo ba tầng nhà.

Tiểu thiếu gia: (°A°)

Thẩm Văn Hiên thì ở trọ ở trường rất vui vẻ, cậu ta và Hàn Dữ Tiểu ở chung ký túc xá. Phòng ký túc có hai giường nhưng cậu ta ngênh ngang chung giường với Hàn Dữ Tiểu, còn gác chân lên người Hàn Dữ tiểu.

Hàn Dữ Tiểu cười mắng đôi tiếng, đứng lên hâm nóng sữa cho cậu ta.

Nhưng chẳng được vài ngày Thẩm Văn Hiên đã lại ủ rũ.

Cậu ta biết Hàn Dữ Tiểu có tính gà mẹ lại quên người này vô cùng biến thái trong việc học, không chỉ tịch thu điện thoại dùng để chơi game đọc truyện tranh của cậu ta, mà mỗi ngày bắt học năm mươi từ tiếng anh thì giờ đã đổi thành mỗi ngày một trăm từ tiếng anh.

Thẩm Văn Hiên không thêm nuối tiếc cuộc sống này nữa, mỗi ngày trốn đến ký túc xá của tiểu thiếu gia, thế mà tiểu thiếu gia lại không cần cậu ta.

“Tối nay Ngu Hành Chu sẽ đến” Tiểu thiếu gia cười ngọt ngào dọn giường của mình, cậu ở phòng đơn trong kí túc xá nhưng giường cũng khá rộng “Cậu về mau đi, đừng làm phiền tớ hẹn hò, tối anh ấy mang đồ ăn khuya đến thì tớ sẽ để phần cho cậu.”

Thẩm Văn Hiên nghe bảo có đồ ăn khuya thì bật cười gật đầu.

Kết quả tối đó Ngu Hành Chu mang đến thịt nướng và tôm muối tiêu, Thẩm Văn Hiên vừa ăn vụng được một miếng ở kí túc xá của tiểu thiếu gia đã bị Hàn Dữ Tiểu xách về. Cậu ta nước mắt lưng tròng bị Hàn Dữ Tiểu xách đi, quay đầu thì nhìn thấy Ngu Hành Chu đang bóc một con tôm to đưa đến miệng tiểu thiếu gia.

Con tôm hùm kia vừa to lại trơn mềm, dính một chút ớt bột và muối tiêu, hương vị mát lạnh lại cay nồng cùng kết hợp. Tiểu thiếu gia a một cái nuốt trọn.

Thẩm Văn Hiên khóc ngất, trời vừa tối đã cuốn chăn chui lên giường, tay ôm cái di động vật vờ lăm mới lấy về được lên mạng trả lời câu hỏi

“Có bạn trai học bá là trải nghiệm như thế nào?”

— trải nghiệm cút chó

Hôm sau, cậu ta cũng không muốn gây sự gì với Hàn Dữ Tiểu, vậy mà đến khi trời tối, trên mặt bàn trong kí túc lại có một cái hộp giữ nhiệt. Thắm Văn Hiên tò mò mở ra thì thấy bên trong là cháo tôm ninh nhừ.

“Đã bảo cậu không được ăn cay rồi mà, đến lúc đau dạ dày lại gọi tớ” Hàn Dữ Tiểu mang hai cái bát nhỏ ra, đổ đầy cháo vào đó, đưa một bát cho Thắm Văn Hiên “Có ăn không nào?”

Thắm Văn Hiên khịt mũi, đầu hàng trong một giây “Ăn”

29. Chương 29: Dục Vọng Chiếm Hữu

Ngũ Hành Chu nói là trò tường vào chỉ là nói đùa, anh lén tìm Chung Uẩn, chỉ tay lên trời thề nghe theo cái hiệp ước không bình đẳng, cảm đoan trước khi tiểu thiếu gia vào đại học một ngón tay cậu anh cũng sẽ không dám động đến, vậy mới có được sự cho phép của gia trưởng.

Anh quang minh chính đại bước vào từ cổng chính, chú bảo vệ còn chạy đến chào hỏi “Đến gặp con trai hả, đừng ra muộn quá nhé”

Ngũ Hành Chu một mặt ê răng một mặt chào hỏi lại “Đúng, đến gặp bảo bối”

Ngũ Hành Chu lo lắng cũng chẳng khác gì những vị phụ huynh khác, sợ tiểu thiếu gia ở trường học ăn uống không ngon miệng nên mỗi ngày đổi món khuya cho cậu, hôm nay là canh hầm ở cửa hiệu gia truyền nổi tiếng, ngày mai là điểm tâm từ một cửa hàng tư nhân, hôm sau lại là canh cá đặc biệt.

Đến cả bạn học ở phòng kế bên cũng được hưởng kén, được chia cho không ít hoa quả điểm tâm. Thế nên mấy học sinh cứ nhìn thấy Ngũ Hành Chu đến đã thi nhau chào “Chào chú Ngũ” — chắc chắn hôm nay chú Ngũ lại mang đồ ăn ngon đến.

Chú Ngũ “...” Sau này một cái vỏ cam cũng không cho dám nhóc các cậu nữa.

Chẳng qua đợi đến khi tốt nghiệp thì biện pháp tẩy não trường kì cùng với viên đạn bọc đường của Ngũ Hành Chu cuối cùng cũng phát huy hiệu quả, đám nhóc con đã biết sửa miệng gọi Ngũ đại ca.

Quản gia nhà họ Chung rất là bất mãn với Ngũ Hành Chu, thói râu tròng mắt mãi. Ông vốn cho rằng tiểu thiếu gia ở trường học thì làm sao có thể ăn ngon như lúc ở nhà, thế là sẽ đến lúc ông thể hiện năng lực bồi bổ cho thiếu gia.

Kết quả tiểu thiếu gia sờ một đồng thịt trên bụng được Ngũ Hành Chu nuôi dưỡng nên thì thở dài buồn bực bảo với quản gia “Ông ơi, làm món gì đó thanh đạm cho cháu đi.”

Một tấm lòng yêu thương không có chỗ thể hiện, lão quản gia rất là ghét Ngũ Hành Chu.

32.

Ngày tiểu thiếu gia tốt nghiệp trung học, Ngũ Hành Chu tới tham dự lễ tốt nghiệp, giữa các vị phụ huynh đứng đầy trong sân, Ngũ Hành Chu một mình ôm một đóa hồng.

Tiểu thiếu gia thích Ngũ Hành Chu tặng hoa hồng cho cậu, vì hoa hồng nhìn qua là biết tặng cho người yêu.

“Em là người yêu của anh đó” Cậu ôm cổ Ngũ Hành Chu làm nũng “Em chính là bạn đời của anh”

Ngũ Hành Chu cúi xuống hôn cậu “Không phải, em không chỉ là người yêu của anh, em là người mà anh yêu thương thân cận nhất đời này.”

Cho nên anh muốn mang hoa hồng đến chúc mừng lễ tốt nghiệp của tiểu thiếu gia.

Lúc anh tìm được tiểu thiếu gia thì thấy cậu đang đứng dưới một tán cây đầy hoa, đứng đối diện cậu là một nữ sinh cũng mặc trang phục tốt nghiệp, nhìn từ xa cũng thấy là một cô gái mảnh mai, tóc dài đến eo, mặc một chiếc váy màu bạc hà vừa tươi mới lại dịu dàng.

Cô ấy đang tỏ tình với tiểu thiếu gia.

Ngu Hành Chu cũng đã qua cái tuổi chơi trò giành tình nhân trẻ con, anh chẳng hề lo lắng bạn trai nhỏ sẽ bị người ta ôm đi mất, chỉ ôm đóa hồng trong tay đứng lặng lẽ cách đó không xa.

Tiểu thiếu gia đối mặt với lời tỏ tình lại lắc đầu như trống bỏi.

“Tớ có bạn trai rồi” Cậu nói với nữ sinh kia với vẻ mặt vô cùng vui vẻ, cậu đã trông thấy Ngu Hành Chu, chạy tới nắm tay Ngu Hành Chu kéo đến trước mặt nữ sinh kia, tay trong tay.

“Tớ rất thích anh ấy” Giọng nói của tiểu thiếu gia mềm nhẹ vô cùng, cậu không muốn làm khó bạn nữ này, nhưng là một người đang có tình yêu rồi, khóe mắt đuôi mày nhuộm cả ngọt ngào.

Ngu Hành Chu đứng bên cạnh nghe được câu này, trái tim hóa thành mềm mại.

Cậu rút một bông hoa từ đóa hoa của Ngu Hành Chu tặng cậu, đưa cho bạn nữ nọ “Chúc cậu tốt nghiệp vui vẻ. Mau chóng gặp được chàng trai tốt hơn tớ”

Cô gái kia mắt hơi đỏ lên, cũng chẳng giả vờ dịu dàng nữa, giận dữ cầm hoa hồng “Sao đàn ông tốt đều là gay huhu huhu!”

Cô bé cầm cành hoa hồng chỉ vào Ngu Hành Chu “Phải đối xử tốt với cậu ấy đó!”

Nói xong thì quay đầu bỏ chạy, tiểu thiếu gia thấy mắt cô bé hơi đỏ lên, nhưng cô chạy ra xa rồi quay lại vẫy tay với họ.

“Ngu Hành Chu” Tiểu thiếu gia kéo áo Ngu Hành Chu.

“Em nhận ra mình hơi keo kiệt”

“Em lấy một bông hoa ra tặng cô ấy, thật ra rất khó chịu. Rõ ràng em có cả bó to vậy rồi, nhưng cho cô ấy một bông hoa cũng thấy tiếc.”

Cậu ngẩng đầu nhìn Ngu Hành Chu, nắm chặt tay anh “Tất cả những thứ anh tặng, dù nhỏ đến đâu, em cũng muốn chúng chỉ thuộc về em.”

“Bao gồm cả anh nữa”

Ngu Hành Chu nhìn trái chanh nhỏ của anh đã trưởng thành, mặc lễ phục tốt nghiệp màu đen, ánh mắt sáng ngời, hai má trắng xinh, môi hồng như cánh anh đào mùa xuân. Cậu đã có dáng vẻ thanh niên nhưng lại vẫn quyến luyến anh như đứa nhỏ.

Anh đưa bó hoa đến ngực trái chanh nhỏ.

“Đến chiếm lấy anh đi” Ngu Hành Chu nói.

Chiếm lấy toàn bộ anh đi, chiếm lấy cả quãng đời còn lại của anh. Câu chuyện nhỏ lên thuyền³³.

Về cái chuyện nhỏ lên thuyền này.

Dựa theo hiệp ước bất bình đẳng mà Ngu Hành Chu đồng ý với Chung Uẩn, trước khi tiểu thiếu gia hai mươi tuổi, Ngu Hành Chu không được vượt Lôi Trì.

Ngu Hành Chu vì muốn có được quyền vào trường thăm tiểu thiếu gia, cắn răng ký, đóng dấu của Chung Uẩn.

Thế nhưng cả hai đều bỏ qua một chuyện—

Trái chanh ngoan ngoãn, ngây thơ thuần khiết trong lòng họ

đã lén theo Thẩm Văn Hiên đọc hết hệ liệt vườn trường, hệ liệt hắc đạo, còn nghiêm túc làm một quyển bút kí, dốc lòng nghiên cứu cùng với tên học kém nổi danh Thẩm Văn Hiên.

Nhưng mà thực tiễn của Thẩm Văn Hiên đến sớm hơn cậu rất nhiều, mộng cũng đau sớm hơn.

Tiểu thiếu gia ôm nổi tò mò đến thăm Thẩm Văn Hiên “ôm đau liệt giường”, Hàn Dữ Tiểu đang ở tầng dưới nấu cháo cho cậu ta.

Thẩm Văn Hiên ử rũ, nhìn thấy tiểu thiếu gia đến thì hai mắt đầm lệ.

“Đau chết mất” Thẩm Văn Hiên khóc hu hu “Trong video toàn là lừa gạt thôi”

Tiểu thiếu gia không nhận được đưa tay ấn ấn lên mũi Thẩm Văn Hiên.

“Cậu làm gì đấy!?” Thẩm Văn Hiên suýt nữa nhảy dựng lên.

“Tớ thấy trong video rất thoải mái cơ mà, chúng ta đã lên mạng tìm nhiều video xem rồi, ai cũng bảo tìm được đúng tư thế là rất thoải mái còn gì?” Tiểu thiếu gia nghiêng đầu, chớp đôi mắt tò mò, rõ ràng trong phòng chỉ có hai đứa mà vẫn cúi xuống ghé tai Thẩm Văn Hiên nói nhỏ.

Thẩm Văn Hiên ngẫm nghĩ hai giây “Thật ra cũng không phải hoàn toàn không thoải mái” Cậu ta ngượng ngùng, âm thanh trong cổ họng lại không dám nói thành lời tiếp “Sau đó thì...”

Cậu ta kéo tiểu thiếu gia lại gần, ghé tai cậu “Nếu không cậu thử làm với Ngu Hành Chu đi? Lớn đến từng ấy tuổi thì chắc chắn hiểu mấy chuyện này mà.”

Tiểu thiếu gia nhìn cậu ta, rất có tinh thần thực hành, nghiêm túc gật đầu.

“Hai người bắt đầu như thế nào?” Tiểu thiếu gia khiêm tốn học hỏi Thẩm Văn Hiên.

Thẩm Văn Hiên cười hì hì nghiêng đầu sang “Cậu chuẩn bị một bình rượu...”

Hôm nay Ngu Hành Chu phát hiện trái chanh nhỏ nhà mình trộm một chai rượu từ hầm rượu của Chung Uẩn cho anh.

Cậu dùng đôi mắt sáng lấp lánh nhìn anh đầy mong chờ, gần như là viết rõ mấy chữ em đang có âm mưu lên trán.

Nhưng mà Ngu Hành Chu cứ chạm đến trái chanh nhỏ thì chỉ số thông minh giảm xuống, chẳng hề cảm thấy bất thường chỗ nào cả.

Cho đến tận khi tiểu thiếu gia ngồi lên đùi anh, đổ mặt tự cởi cúc áo.

Đại não Ngu Hành Chu mới kịp online.

Dưới ánh đèn, làn da trắng của tiểu thiếu gia như bơ mịn, còn hơi có sắc hồng phấn của cánh đào, đôi môi hồng mềm mại, ánh mắt ướt át.

Tuy cậu đã nghiên cứu rất nhiều video còn ghi chép lại tỉ mỉ thế nhưng lúc này vẫn hốt hoảng như một chú nai con.

Mà người yêu của cậu, lại là một tay thợ săn.

Cậu kéo tay Ngu Hành Chu lại gần đặt lên da thịt ấm áp của mình, cần môi nhìn Ngu Hành Chu.

“Ninh Ninh...” Ngu Hành Chu khàn khàn gọi tên cậu.

Anh biết Chung Ninh đã trưởng thành, đã là một người trưởng thành có chính kiến riêng rồi. Nhưng anh quá mức thương tiếc Chung Ninh, cho nên vẫn cứ coi cậu là một đứa trẻ ngây thơ.

Anh sợ tổn thương đến Chung Ninh, gần như là khiếp đảm.

Tiểu thiếu gia ngồi trên đùi Ngu Hành Chu, mặt càng lúc càng đỏ, đã chuyển từ màu hồng nhạt thành sắc hoa hồng.

“Anh ôm em đi” Cậu cầu xin, tiếng nói mềm mại cầu xin Ngu Hành Chu.

Màn đêm buông xuống, Ngu Hành Chu một bên chửi mình súc sinh, một bên ăn sạch trái chanh nhỏ.

Chanh nhỏ ngọt lịm, mỗi một giọt đều ngọt, bị bắt nạt cũng chỉ biết rung rung lá xanh trên đầu, nức nở không nói nên lời.

Ngu Hành Chu vẫn cứ chạm đến nơi trung tâm của trái chanh nhỏ, mà trái chanh nhỏ dù thẹn thùng vẫn chấp nhận anh.

Ngày hôm sau, Ngu Hành Chu thành người hầu theo chân phục vụ tiểu thiếu gia, sợ tiểu thiếu gia sau lần đầu tiên sẽ bị khó chịu.

Tiểu thiếu gia lại meo meo gọi điện cho Thẩm Văn Hiên “Không đau lắm, chỉ lúc bắt đầu hơi đau thôi.”

“...Phía sau không đau lắm, mà rất... thoải mái”

Tiểu thiếu gia ngại ngùng nói xong cúp điện thoại, chạy đi tìm Ngu Hành Chu làm nũng tiếp.

Thẩm Văn Hiên ôm điện thoại tức đến không thở được, bực bội chạy đi tìm Hàn Dữ Tiểu mắng cậu kỹ thuật không ra gì, hại cậu ta đau mông, rồi lại bị Hàn Dữ Tiểu làm một lần.

Chung Uẩn còn đang nghĩ rằng trái chanh nhỏ nhà mình vẫn ngoan ngoãn trên cây, vậy mà đã nhận được vài vụ làm ăn được tập đoàn Ngu thị nhường cho.

Chị suy nghĩ thấy không đúng lắm, gọi điện cho Ngu Hành Chu “Có phải anh làm việc gì có lỗi với em trai tôi rồi không?”

Ngu Hành Chu cố gắng nói thật dễ nghe.

Chung Uẩn chợt hiểu ra.

“Ngu Hành Chu, lão súc sinh nhà anh!!!”

Ngu Hành Chu vội cúp điện thoại, Chung Ninh nằm trong ngực quay đầu nhìn anh đầy khó hiểu.

“Không sao, anh bàn chuyện làm ăn với chị gái em ấy mà.”

31 – Gặp người lớn và đồng hành cùng Ngu Hành Chu

34.

Đến kì nghỉ hè, Ngu Hành Chu đưa tiểu thiếu gia về quê nhà anh.

Quê anh là một thành phố nhỏ nơi phương nam, vùng sông nước.

Anh dẫn tiểu thiếu gia qua từng cái hẻm nhỏ chằng chịt, đi ăn một bát mì gia truyền, thịt chỉ có một ít nhưng sợi mì rất ngon thả trong nước canh gà, thêm vài sợi hành thái xanh biếc.

Chủ quán là một ông già tóc hoa râm, rõ ràng là người quen của Ngu Hành Chu, thấy Ngu Hành Chu đến thì ngừng tay “Ồ Tiểu Chu về rồi.”

Ông nhìn thấy tiểu thiếu gia ngoan ngoãn đi theo anh thì sợ hãi “Lừa trẻ con nhà nào đến đây đây?”

Ngu Hành Chu đen mặt “Nói linh tinh gì đấy, là vợ con, thật.”

Ông chủ quán mì nhìn kĩ tiểu thiếu gia, tiểu thiếu gia ngoan ngoãn chào một tiếng “Ông”

Ông chủ quán mì đáp lời, lấy cho tiểu thiếu gia một đĩa bánh bao hấp trong xừng tre “Cậu bé ngoan, mắt lại không tốt. Nào lại đây, ăn nhiều vào, Tiểu Chu mà bắt nạt cháu thì nói với ông, ông đánh gãy chân nó.”

Ngu Hành Chu cảm giác sâu sắc bản thân bị ruồng bỏ, ngoan ngoãn ngồi xuống pha nước chấm cho vợ.

“Hồi đó anh bỏ học thì hay đến đây ăn mì. Sau khi không đi học nữa thì chú La cho anh làm công, sau đấy nữa thì cũng coi như ra trải đời, anh nhận chú làm cha nuôi” Ngu Hành Chu cười cười nói với tiểu thiếu gia “Anh không còn người nhà, hôm nay đưa em đến gặp thế này, coi như là ra mắt người lớn.”

Tiểu thiếu gia vui mừng đến mức không biết nói gì cho phải, Ngu Hành Chu không nói với cậu là gặp người lớn nên cậu chẳng mang quà gì cả, đột nhiên thấy ngại ngùng.

“Em đến đây thế này chú La đã rất vui rồi” Ngu Hành Chu gấp một cái bánh bao hấp xúng tre cho cậu “Chú La mới gặp đã rất thích em. Chú vẫn cứ lo lắng, mừng anh làm chú không yên tâm. Giờ gặp em, chú yên tâm rồi.”

Dưới bàn, Ngu Hành Chu nắm lấy tay trái chanh nhỏ, mềm mại trắng trắng chẳng có lấy một vết chai, nhìn là biết trẻ con trong nhà phú quý lớn lên.

Nhưng có đôi bàn tay nhỏ bé mềm mại này, nửa đời còn lại của anh đã đủ yên ổn.

“Chú La nhìn em thì đã thấy được, anh có nhà rồi.”

Lúc hai người đi, Ngu Hành Chu nhân lúc chú La không để ý đặt thêm tiền vào hòm tiền của chú, bên dưới còn có thêm một tấm chi phiếu.

Có lẽ đến khi chú La phát hiện ra sẽ gọi điện mừng anh thằng nhóc này nhiều tiền quá rồi phải không!

Chú La có hơi tiếc tiểu thiếu gia, càng nhìn càng cảm thấy giống cháu trai mình, chú tặng cho tiểu thiếu gia một cái vòng tay, kiểu dáng quê mùa, nhưng rất có trọng lượng.

“Ông vẫn mong Tiểu Chu dẫn vợ về, nhưng ai mà ngờ tiểu tử thói không thích con gái chứ, đã lỡ mua vòng tay rồi, cháu đừng ghét bỏ nó.”

Ngu Hành Chu thấy tiểu thiếu gia khó xử liền nhận thay cậu. Anh cúi đầu chào chú La “Cha nuôi, cha yên tâm đi. Sau này con không gây chuyện nữa, có người quản con rồi.”

Chú La đỏ mắt “Được rồi, cút đi đi, đừng cản trở việc buôn bán nữa”

Nhưng mãi đến khi Ngu Hành Chu dẫn tiểu thiếu gia đi đến đầu đường, chú vẫn đứng yên nhìn theo.

Chú nghĩ, thật may, cũng chẳng lo là nam hay là nữ, tuổi tác thế nào, Tiểu Chu lang bạt kì hồ của chú, cuối cùng đã về nhà, cuối cùng cũng có người đợi nó.

Chuyện tốt nha, Tiểu Chu thật có phúc.

35.

Ngu Hành Chu dẫn tiểu thiếu gia đi dạo khắp thành phố nhỏ, đến trường học của anh năm xưa, đến sân chơi anh đến lần đầu tiên trốn học.

“Hồi ấy anh đánh bạc với người trong công viên, một ngày có thể thắng được tiền ăn cả nửa tháng” Ngu Hành Chu cười nói “Sau đấy thì bị cảnh sát phát hiện, hết chỗ đánh bạc, anh lại đi bán trang sức ở chợ đêm để kiếm tiền, chồng em đẹp trai thế này, buôn bán rất đắt hàng đó.”

Tiểu thiếu gia buồn rầu im lặng nghe, trong mũi hơi cay cay, ruột gan khó chịu.

Đây là Ngu Hành Chu cậu chưa từng biết, thiếu niên tài giỏi đấy nhưng cũng là người nghèo túng không chỗ nương tựa.

Cậu nắm chặt tay Ngu Hành Chu, dưới bóng đêm, Ngu Hành Chu đã không còn vẻ thiếu niên ngây ngô, trở thành người đàn ông trưởng thành đứng ở nơi cao.

Nhưng cậu vẫn cứ cảm thấy ánh mắt của Ngu Hành Chu, vẫn là đáng vẻ tuổi mười bảy mười tám.

Cậu nghĩ thâm, sau này phải đối xử tốt với Ngu Hành Chu, tốt thêm chút nào hay chút ấy.

Cậu là nhà của Ngu Hành Chu, người nhà của cậu, cũng là người nhà của Ngu Hành Chu.

“Tối rồi, đây là căn nhà trước kia của anh” Ngu Hành Chu dừng bước, nắm tay cậu đứng trước cửa một khu nhà nhỏ.

“Trước kia nơi này là một cái xóm nghèo vừa bẩn vừa hỗn loạn, giờ giải tỏa rồi” Ngu Hành Chu ngẩng đầu nhìn tòa nhà ba tầng sát đường, căn phòng nhỏ vừa cũ vừa bức bối, đã từng là toàn bộ của anh.

“Ninh Ninh, em xem, tất cả đều đã qua rồi.”

Anh cười với tiểu thiếu gia.

“Anh rất vui, lúc gặp em, anh đã là một người tốt hơn anh lúc trước”Sống chung, đăng ký36

Lúc tiểu thiếu gia vào đại học thì dọn ra ngoài ở cùng Ngu Hành Chu.

Vì quyền lợi không phải sống trong ký túc xá, cậu làm một bản thuyết trình, trình bày bất lợi của ký túc xá đối với sự phát triển khỏe mạnh của thân thể và tâm lý sinh viên, muốn kiến nghị mạnh mẽ với trường học, cậu dọn ra ngoài ở.

Đồng thời ba trăm sáu mươi độ khen ngợi căn nhà trọ cậu tìm được, viết ra đầy đủ tên nhà trọ, ưu điểm về vị trí, phương tiện giao thông, giá trị kinh tế sau này, quả quyết không mua chỗ ấy không phải người! Đưa cho chị gái.

“Ngu Hành Chu mua!” Chung Uẩn liếc cậu, dùng một câu nói làm em trai tức ghen hòng.

“(???)” Tiểu thiếu gia không nói tiếng nào.

“Cả kì nghỉ hè đã đi cùng Ngu Hành Chu em còn chưa biết đủ hả?” Chung Uẩn nhìn em trai vẫn là cái vẻ mặt ngây ngô, cảm giác sâu sắc được việc em trai coi thường đạo lý.

Tiểu thiếu gia không hiểu cho tâm tình bị thương của chị gái, vui vẻ bảo “Không đủ, em muốn bên anh ấy cả đời ~ chị, hai năm nữa em sẽ đi đăng ký với anh ấy!”

Một ngụm máu già ghen trong ngực Chung Uẩn, không nói thành lời.

Chị bắt lực xua tay “Bảo ít nhất một tháng tới Ngu Hành Chu đừng đến, chị sợ chị sẽ đánh anh ta”

Tiểu thiếu gia thành công chiếm được quyền lợi của người thành niên, ví dụ như sống chung với người yêu.

Ngày đầu tiên dọn đến nhà mới, Ngu Hành Chu nấu cơm, tiểu thiếu gia rung chân ngồi trong phòng khách chờ ăn, dưới ánh đèn ấm áp, cậu vẫn nhìn Ngu Hành Chu mãi.

Ngu Hành Chu vừa cắt thái vừa nghĩ đến người mẹ chẳng đáng tin năm xưa, bà ngồi hút thuốc trên ghế salon, quần ngắn lộ đùi, say khướt rồi còn nói với anh.

“Mẹ chẳng lẽ chưa từng yêu ba con sao? Nếu mẹ không yêu ông ấy sao có thể nấu cơm cho ông ấy ăn? Mẹ không lấy tiền không phải là yêu ông ấy, nhưng mẹ chẳng nấu cơm cho mình, thế mà lại nấu cơm cho ông ấy...”

“Mẹ còn chưa đủ thương ông ấy sao? Thế mà ông ta súc sinh!” Mẹ anh say khướt rồi, cao giọng hỏi, khoe mắt chảy nước mắt.

Tuy rằng mẹ anh chẳng đáng tin, là một đôi trời sinh với người ba chưa từng gặp mặt của anh.

Nhưng Ngu Hành Chu lại nhớ kĩ những món tiểu thiếu gia thích ăn, cẩn thận cho vào nồi.

Anh nghĩ mẹ tuy rằng khi còn sống nói dối rất nhiều, nhưng những lời này của bà là thật.

Thuở niên thiếu anh làm cơm là do cuộc sống ép buộc. Đến giờ anh đã có địa vị cao, gọi một cuộc điện thoại là người đưa cơm đến cửa.

Anh lại tự nguyện mặc tạp dề hoa, loay hoay trong bếp rửa rau nấu canh.

Đây không phải tình yêu thì là gì?

Trên đời này, ngoài Chung Ninh ra, chẳng còn ai có thể khiến anh để ý như thế này.

Lúc trời bắt đầu trở lạnh, cuối cùng Ngu Hành Chu gặp được ba mẹ Chung nghỉ phép trở về từ nước ngoài. Trước khi gặp mặt ba ngày liền anh không ngon giấc, vụ làm ăn đầu tiên trong đời anh không mất ngủ, vậy mà trong đêm trước ngày gặp mặt người lớn nhà tiểu thiếu gia, anh lại phát hiện mình run tay.

Anh tự đặt mình vào vị trí người khác suy nghĩ, nếu anh là cha của tiểu thiếu gia, có muốn để đứa con trai ngây thơ ngoan ngoãn của mình, giao cho một...lão lưu manh hơn con trai những mười bốn tuổi hay không?

Ngu Hành Chu thống khổ nhắm mắt lại: giết tôi đi.

Lúc Tiểu Lưu đến văn phòng làm việc thì thấy ông chủ nhà mình nhìn chăm chăm vào máy tính vẻ mặt khổ sở.

Cậu đặt tài liệu xuống rồi liếc một cái, hóa ra trên màn hình máy tính là trang kết quả tìm kiếm “Làm thế nào để bố mẹ vợ vui lòng?”

“Lần đầu ra mắt phải làm sao để bố mẹ bạn trai đồng ý?”

“Học bí quyết này, mẹ chồng sẽ khen không dứt miệng!”

Tiêu rồi, ông chủ bị điên rồi, Tiểu Lưu yên lặng đi ra ngoài, đột nhiên cảm thấy rất lo lắng cho tương lai của tập đoàn.

Nhưng cha mẹ Chung Ninh rất thoải mái. Ngu Hành Chu vốn tưởng sẽ là bản thẳng cấp của Chung Uẩn, kết quả lúc cha mẹ Chung đến bên ngồi xuống bên Chung Uẩn anh mới thấy, là hai người mặt mũi hiền lành. Ngu Hành Chu thầm kinh ngạc, cảm thấy hình như Chung Uẩn mới là kẻ đột biến gen?

Mẹ Chung cho Ngu Hành Chu một miếng ngọc bội, Chung Ninh lớn lên rất giống bà, gương mặt dịu dàng, quá năm mươi rồi vẫn rất tao nhã.

“Con cháu trong nhà đều có ngọc bội cầu phúc, Ninh Ninh và Uẩn Uẩn cũng có” Bà tươi cười “Sau này con cũng là con cháu nhà ta”

Ngu Hành Chu lần đầu tiên cảm thấy bản thân không nói được thành lời.

Chung Uẩn hiếm khi không cười nhạo anh, trao đổi ánh mắt với chồng mình, nói “Em dâu, mời trà đi~”

Em dâu cảm thấy đến mức cùng tay cùng chân, suýt nữa đổ chén trà lên tay mình, nhưng không ai cười anh, còn cho tiền lì xì.

Lúc ăn cơm, bàn tay Chung Ninh để dưới bàn lặng lẽ nắm tay Ngu Hành Chu.

38.

Tiểu thiếu gia vừa tròn hai mươi tuổi, Ngu Hành Chu liền đưa cậu ra nước ngoài đăng ký.

Ngu Hành Chu tám trăm năm không đăng tin, đăng lên cái ảnh bàn tay hai người đeo nhẫn nắm chặt lấy nhau, còn có một đoạn

Có vẻ rất là khiêm tốn nhưng cũng vô cùng màu mè “Không cần thận kết hôn mất rồi, nhưng mà vợ tôi xuất sắc quá nên cũng chẳng còn cách nào khác, không kết hôn mau thì lòng không yên.”

“Mọi người đừng ghen tỵ, tuy rằng chẳng ai có được người vợ thông minh lại xinh đẹp như tôi, nhưng cuộc đời vẫn còn hi vọng mà.”

Chung Uẩn bấm like “Ninh Ninh nhớ về nhà ăn cơm, người bên cạnh em thì không dắt về cũng được.”

Thư Nhiễm bấm like “Chúc mừng chúc mừng, nhớ về nhà đấy nhé”

Thẩm Văn Hiên tag Hàn Dữ Tiểu “Nhìn người ta đi. Chung Ninh đăng ký rồi vui không?”

Hàn Dữ Tiểu “Chúc mừng. Cậu lâu trên tờ mang đi trước đã”

Quản gia: a a a a a (vì xúc động quá nên không viết được thành chữ gì cả)

Chú La: Tiểu Chu có tiền đồ! Ninh Ninh có thời gian đến ăn mì nhé, ông phần con hạch đào.

Cùng ngày hôm đó, tài khoản chính thức tập đoàn Chu Thị mở thưởng, chúc mừng ông chủ tuổi già cuối cũng đã có người cần.

Ngu Hành Chu tự mình bỏ ra một trăm vạn, anh em vào sinh ra tử của anh lại thêm một trăm vạn, chia đều cho một trăm người. Điều kiện duy nhất là chúc phúc cho ông chủ tập đoàn Ngu Thị và vợ, trăm năm hòa hợp.

Chung Ninh không để lộ tài khoản nên thoát, Ngu Hành Chu thì sập luôn tài khoản.

Nhưng Ngu Hành Chu nhìn lời chúc may mắn đầy ắp, vẫn cảm thấy rất tốt.

“Sau này mọi người đều biết chúng ta là một đôi” Anh hôn trái chanh nhỏ, ngọt. Thực tập Tiểu thiếu gia học đến năm tư đã đi thực tập, Ngu Hành Chu lo lắng, không nhẽ đòi tiểu kéo tiểu thiếu gia đến tập đoàn nhà họ thực tập.

Tiểu thiếu gia nghiêm túc từ chối, cậu đã hai mươi hai tuổi nhưng vẫn giống một học sinh ngoan, đôi mắt sạch sẽ dịu dàng, dịu dàng giáo dục Ngu Hành Chu “Như thế không hay, chị em hồi xưa thực tập ở nơi khổ cực, anh rể cũng không vì đau lòng mà ngăn cản. Anh hãy học tập anh rể đi.”

Ngu Hành Chu nghĩ thầm, hồi đó anh rể em còn lăn lóc trong đoàn phim, căn bản không biết chị gái em.

“Anh rể trước kia vào đoàn phim rất gian khổ, chị cũng không ngăn cản” Tiểu thiếu gia nghiêm túc nêu ví dụ.

Càng nói, Ngu Hành Chu càng nghiêm mặt nghĩ, em cho rằng anh không biết chị gái em đầu tư thêm tiền cho cái đoàn phim kia rồi lại lái xe đến thăm đoàn lúc nửa đêm hay sao?

Nhưng tiểu thiếu gia đã bảo không đến tập đoàn của chồng thực tập thì không đi thật, đổi lại vì suy nghĩ cho sức khỏe tâm lý của chồng, cậu đưa ra một biện pháp thỏa hiệp.

Đến thực tập ở cao ốc Hoàn Thịnh, chỉ cách tập đoàn Ngu Thị vài con phố thôi mà cũng có hạng mục đầu tư của Ngu Thị.

Tiểu thiếu gia đi làm ngày đầu tiên, Ngu Hành Chu một lần được trải nghiệm tâm trạng đưa con đi học, nhìn trái chanh nhỏ mềm mềm nhà mình nghiêm túc tự hỏi cậu như thế liệu có bị người ta bắt nạt không, lỡ như bị lãnh đạo làm khó thì sao, ngẫm lại lại muốn đóng gói mang về nhà cất.

Kết quả trái chanh nhỏ lãnh khốc vô tình đóng cửa xe “Tan tầm đừng đến đón em, cách có một con phố thì đón cái gì. Tối em muốn ăn gà dừ.”

Ngu Hành Chu bị lãnh khốc vô tình của trái chanh nhỏ xuyên thẳng vào tim, trái tim tan nát, nhìn tiểu thiếu gia mặc tây trang đi giày da cầm tài liệu bước vào tòa nhà lớn, mở điện thoại gọi trợ lý Tiểu Lưu đi mua gà dừ.

“Đi mua nguyên liệu đi, chị dâu chú đi làm ngày đầu tiên đã làm nũng với anh đòi ăn đồ anh nấu” Ngu Hành Chu tận dụng mọi lúc để khoe khoang “Rất là bám người, anh cũng không biết làm sao. Chị dâu chú...”

Tiểu Lưu cúp điện thoại, nhìn qua chỗ tiền lương vừa nhận mới tạm gác suy nghĩ muốn từ chức.

Nhưng tiểu thiếu gia không những không bị bắt nạt mà còn vô cùng được yêu quý, lúc tan làm hôm sau đã có đồng nghiệp mời đi xem phim.

Tiểu thiếu gia vui vẻ ăn gà dừ, vừa ăn vừa kể cho Ngu Hành Chu nghe hôm nay có những chuyện gì.

“Người trong nhóm em tốt lắm, chị Lý còn lấy cơm trưa giúp em, nhóm trưởng còn muốn đưa em về, nhưng mà em bảo không cần vì em ở gần lắm.”

Ngu Hành Chu cảm thấy gà dừ hôm nay hơi chua, toàn là mùi dấm.

Nhưng nhìn tiểu thiếu gia vui vẻ thế, lòng anh cũng mềm xuống.

“Mai em muốn ăn gì, anh mang đến cho em” Thuận tiện đi tuyên bố chủ quyền.

“Không cần đâu, em hẹn với đồng nghiệp rồi” Tiểu thiếu gia cắn thìa “Anh bận rộn thế cứ làm việc cho tốt đi, không cần quan tâm đến em”

Ngũ Hành Chu cảm thấy vị đắng trong gà dừ càng đậm, trong lòng nhỏ lệ “Được, em tan làm sớm một chút, đừng tăng ca, đừng làm việc mệt quá.”

Tiểu thiếu gia đi làm một tháng, Ngũ Hành Chu rồi cũng quen dần, ngẫu nhiên sẽ đến đón tiểu thiếu gia, hai người đi hẹn hò.

Nhưng anh và cả xe anh đều rất chói mắt, dần dà ánh mắt nhìn tiểu thiếu gia của vài người trở nên phức tạp hơn.

Tiểu thiếu gia phát hiện nhóm trưởng trẻ tuổi của cậu gần đây có điều khó nói, cứ ngập ngừng vòng vo hỏi cậu có vui vẻ không? Hỏi cậu chi tiêu trong sinh hoạt nhiều không, có khó khăn gì thì phải nói ra.

Tiểu thiếu gia im lặng nhìn nhóm trưởng, thật là một con người lương thiện nhiệt tình. Sau đó cậu từ chối anh ta.

“Em sống rất tốt” Tiểu thiếu gia cười thật tươi, ánh nắng ngoài cửa sổ còn chói rọi rõ ràng.

Ánh mắt nhóm trưởng càng phức tạp, trộn lẫn giữa đau lòng và khó xử.

Hôm nay Ngũ Hành Chu cũng đến đón tiểu thiếu gia tan làm, anh đỗ xe trong tầng hầm, đợi lát nữa hai người hẹn đi xem phim. Anh vừa trông thấy tiểu thiếu gia lại gần, Ngũ Hành Chu không gặp vợ một ngày đã nhìn không được ôm vợ hôn hai cái.

Tiểu thiếu gia có chút ngượng ngùng, đẩy tay anh, hai người nhìn như đang đùa giỡn.

“Buông cậu ấy ra!” Một bóng người quen thuộc đột nhiên xuất hiện, hung hăng muốn đánh Ngũ Hành Chu.

Người đó bị Ngũ Hành Chu dùng một chiêu tóm được, khóa hai tay bắt chéo sau lưng, áp lên mũi xe, nghe tiếng kêu có vẻ đau đớn.

“Gà con chui đâu ra thế này?” Ngũ Hành Chu xuống tay, đau đến mức người kia suýt khóc “Ông chủ nào thuê? Yếu thế này mà cũng dám nhận việc ám sát?”

Tiểu thiếu gia nhìn trái nhìn phải, chọc chọc Ngũ Hành Chu “Đây là nhóm trưởng của em, hình như hiểu lầm rồi”

Ngũ Hành Chu nhướn mày, buông lỏng tay. Anh bảo mà, làm gì có sát thủ nào thể trạng rác rưởi như vậy.

“Sao anh dám làm thế với Chung Ninh!” Nhóm trưởng vừa được thả ra đã kéo tay Chung Ninh, chỉ mặt Ngũ Hành Chu mà mắng “Anh, anh, anh, Chung Ninh mới bao nhiêu tuổi? Cứ cho là có nguyên nhân nên cậu ấy mới chịu thiệt thòi mà ở bên anh, thì anh cũng không thể làm như thế...”

“Ninh Ninh...” Nhóm trưởng lại nhìn về phía Chung Ninh “Cậu có chuyện gì khó xử thì cứ nói ra, anh chắc chắn sẽ giúp cậu. Cậu không cần phải hi sinh bản thân, cùng người như thế, người như thế...”

Anh ta đau lòng đến mức nghẹn ngào.

Ngũ Hành Chu và tiểu thiếu gia đều cảm thấy khó xử.

Ngũ Hành Chu chợt lộ vẻ phẫn khích, trước anh bị nhận nhầm là chú của Chung Ninh, bây giờ đã bị nhận nhầm thành ông lớn bao dưỡng cậu... à thì cái đám người suy nghĩ linh tinh gì thế này.

Tiểu thiếu gia ngại ngùng.

Ngũ Hành Chu đang định giải thích vài câu, tiểu thiếu gia lại hành động trước, nắm tay anh giơ lên, trên tay cậu vẫn luôn đeo chiếc nhẫn kết hôn với Ngũ Hành Chu, chẳng qua tuổi cậu còn trẻ nên ít ai nghĩ rằng đó là nhẫn kết hôn.

“Đây là chồng của em” Tiểu thiếu gia cười rạng rỡ như nắng mai “Nhóm trưởng anh hiểu lầm rồi, em đã kết hôn được hai năm. Em rất yêu anh ấy.”

Cậu cũng chỉ giải thích đơn giản vài câu.

Mặt nhóm trưởng trắng bệch.

Cho đến tận khi Ngu Hành Chu và tiểu thiếu gia đi rồi, cậu ta vẫn hoảng hốt. Chung Ninh nhìn như trẻ con này, thế mà đã kết hôn được hai năm.

Ngày hôm sau tiểu thiếu gia lại giải thích thêm với nhóm trưởng, mà để đề phòng mọi người hiểu lầm thì cậu nói luôn với mọi người trong nhóm.

Người trong nhóm cũng giật mình nhưng rồi lại bắt đầu trêu chọc Chung Ninh, tiểu thiếu gia vừa ngại ngùng cười vừa mời mọi người điểm tâm người trong nhà làm.

Đến giữa buổi, các đồng nghiệp có trải nghiệm khiếp sợ tột đỉnh.

Vì Ngu Hành Chu đích thân đến bàn hợp đồng, được tổng giám đốc dẫn đường đến văn phòng, lúc đi qua phòng làm việc của họ, Ngu Hành Chu dừng bước gọi tên ở nhà của Chung Ninh “Tôi nay chị gái em gọi chúng mình về ăn cơm đây, đừng quên”

Tổng giám đốc biết quan hệ của hai người nên giới thiệu “Đây là tiểu thiếu gia nhà họ Chung, cũng là bạn đời của Ngu tiên sinh”

Nhóm trưởng đứng sau mọi người, sắc mặt trắng bệch, thân hình lung lay như sắp đổ.

Tiểu thiếu gia thực tập hết ba tháng thì nghỉ.

Hôm cậu đi đồng sự tổ chức tiệc chúc mừng cậu, nhóm trưởng uống rất nhiều, hơi say, hàm hồ hỏi Chung Ninh.

“Anh muốn hỏi, nếu anh cũng ưu tú giỏi giang, cũng giàu có như chồng của em, có phải anh cũng sẽ có cơ hội theo đuổi em không?”

Thật ra tiểu thiếu gia đã biết nhóm trưởng thích mình, nhưng cậu lại thấy không hiểu lắm “Em thích Ngu Hành Chu không phải vì anh ấy giàu có hay tài giỏi.”

“Em chỉ thích anh ấy thôi, chính là anh ấy” Tiểu thiếu gia nghĩ “Nếu có thể, em mong được gặp anh ấy lúc anh ấy chưa tài giỏi như thế hơn.”

“Em sẽ dẫn anh ấy về nhà, không để anh ấy chịu khổ”

Nhóm trưởng cười khổ “Anh hiểu rồi.”

Còn lời từ chối nào rõ ràng hơn không?

Người trên đời này, dù có tài giỏi giàu có ưu tú đến thế nào, chỉ cần không phải Ngu Hành Chu thì đều không được.

Tan tiệc, Ngu Hành Chu vẫn đến đón tiểu thiếu gia về nhà, tiểu thiếu gia vừa lên xe đã hôn anh hai cái.

“Lúc này ở tiệc em chưa ăn gì nhiều, đói rồi” Cậu làm nũng với Ngu Hành Chu.

“Ở nhà anh nấu cháo cho em, về rồi ăn”

Ngu Hành Chu khởi động xe, giống như mọi buổi tối khác, đưa tiểu thiếu gia nhà anh về nhà.

– End –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-co-the-bao-duong-anh-khong>